

**“Redobândirea
hegemoniei maghiare
în Bazinul Carpatic”**

în documente

**Traducere : Erica Mircea -Wolff, Gheorghe Olteanu
Note explicative: Gheorghe Olteanu**

Editura ANAMAROL, 2008

Coperta: **Gheorghe OLTEANU**
Editor: **Rodica Elena LUPU**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**Redobândirea hegemoniei maghiare
în Bazinul Carpatic**

Editura ANAMAROL, București, 2008

ISBN: 987-973-8931-77-0

CUPRINS

Invitație la dialog / 5

Conferința / 7

Note Explicative / 16

Întrebări și răspunsuri / 34

Note explicative / 65

« Veritas nihil veretur nisi abscondi »

***Nimic nu înspăimântă mai mult adevărul
decât ascunderea sa.***

Invitație la dialog

În ciuda repetatelor declarații oficiale, pentru orice martor lucid ai ultimilor 17 ani, este evident că străvechiul contecios maghiaro-român, nu este câtuși de puțin închis.

„Superioritatea indiscutabilă“ și „dreptul inalienabil la hegemonie în Bazinul Carpatic“, marchează până azi educația, mentalitatea și, în consecință, relațiile maghiarilor cu vecinii, îndeosebi cu românii. În contextul dezbatelor referitoare la „autonomia etnică“ și statutul minorităților, cunoașterea primei părți a unei cărți aflate în redactare, cuprinzând strategia și tactica, urmărită cu consecvență, de la începutul anilor 90 și până în prezent, de Budapesta, în consens cu minoritățile maghiare din Slovacia, Voivodina și Ardeal, ni se pare imperios necesară. Pentru că ea oferă multe informații, indispensabile politicianilor și opiniei publice, pentru înțelegerea resorturilor eludate sau prea puțin cunoscute, ale problemelor amintite. Creind astfel posibilitatea unor discuții constructive, în cunoștință de cauză. Adevăratul substrat al „chestiunii maghiare“ a fost și este încă, mult prea adesea ascuns, pentru a ne mai putea permite ignorarea documentelor irefutabile, oferite, involuntar, de chiar preopinienții noștri care trebuie invitați să pună cărțile pe masă. Dacă se dorește un dialog cinstit și rezultate pe măsură, durabile.

Gheorghe Olteanu

12.10.2006

Document (1)

Conferința

„Politica externă maghiară și protecția minorităților”

urmată de discuții, a diplomatului maghiar Horvát Attila, din 13 iunie 1992, prezentată la Asociația Culturală Maghiară din Ulm – Germania

(Tradusă după înregistrarea audio, cu acordul conferențiarului, a D-lui Josef Wirth, șvab dunărean originar din Ungaria. Lipsesc atât începutul conferinței cât și sfârșitul discuțiilor – casetă de 90 minute)

(.....) „Ce este de fapt, Tratatul de la Versailles? O pace nefondată, o pace tâlhărească, care a târât zeci de milioane de oameni, dintre cei mai civilizați, într-o stare de sclavie. Aceasta nu e pace. Ea prevede acel gen de condiții care impun experiențe științifice victimelor sortite pieirii.”

Nu este lipsit de interes să ne reamintim cine anume a rostit aceste cuvinte, (e numit probabil la începutul neînregistrat al conferinței, de fapt o parafrază la spusele lui Lenin – (nota trad.) la vremea respectivă la Sevastopol, unde timp îndelungat nu a susținut punctul de vedere ruso-sovietic, ci dimpotrivă, pe cel al Occidentului, înainte de toate pe cel francez, (cuvinte) care au constituit, de fapt, acea poziție de bază ce a avut drept rezultat faptul că Uniunea Sovietică nu a semnat niciodată Pacea de la Versailles.

În ultima vreme, francezii ne oferă cel mai elocvent exemplu despre faptul că și în această privință se simte suflul înnoirilor și că în această nouă epocă istorică s-a maturizat și Europa Occidentală. Încă din anul 1992, la 28-29 februarie s-a organizat la Palatul Chaillot din Paris un colocviu, având ca

generic tema „Triburile sau Europa”. Această manifestare a parcurs sfera de problematică a minorităților din Europa Centrală și de fapt, aici au participat personalități marcante de la Palatul Elysée și cei apropiați Partidului Socialist (francez – nota tr.), precum și specialiști invitați de el. Aș cita dintr-un material. După cuvântarea rostită s-a prezentat – cum de altfel era de așteptat – președintele de fiecare zi al colocviului (Mitterand – nota. Tr.), pentru a-și rosti alocuțiunea finală. Această cuvântare poate fi considerată una din luările de poziție cele mai detaliate și mai concret sistematizate dintre toate de până acum, privind ocrotirea minorităților. În presa franceză (președintele – nota tr.) a accentuat în primul rând necesitatea revigorării ideii de confederație europeană.

Sucesiunea ideilor președintelui a fost următoarea:

1. Despotismul european a fost abolit pentru totdeauna. Trebuie să ne bucure această evoluție, chiar dacă tendința politică actuală ce o definește este dezmembrarea, cel puțin în părțile Centrale și de Est ale Europei. Prin eliminarea sistemului comunist s-a scuturat de pe aspirația de libertate a omenirii și a popoarelor povara apăsătoare a despotismului.

2. Despotismul de dinainte a ținut încâtușate acele energii în mod justificat considerate periculoase, energii care acum au dus la renașterea naționalismului. Dar pentru asta nu trebuie să deplângem comunismul, ci trebuie să ne pregătim pentru înțelegerea fenomenului și trebuie create asemenea instituții – e un proces de conștientizare europeană – care să fie capabile să gireze toate problemele riscante ce derivă din aceasta.

3. În prezent, în Europa Centrală și de Est politica micilor comunități statale pare a fi definitorie. Toată lumea își dorește statul său propriu și nu numai acele națiuni care anterior au existat ca state independente, dar și acelea a căror statalitate a fost până acum incertă, situate fiind pe linia fortificată dintre marile imperii. Spre exemplu, Slovenia și Croația. Ba mai mult, sunt și unele popoare, unele etnii, care-și doresc statalitate, deși nu au în trecutul lor istoric o asemenea existență.

4. Fenomenul de azi are valori multiple. Una și cea mai importantă dintre ele este faptul că oamenii doresc să trăiască într-un mediu unde se vorbește aceeași limbă, într-o comunitate de aceeași confesiune religioasă și mai cu seamă fără asuprire. Astfel s-au format marile familii ale etniilor, lesne identificabile. Istoria însă nu a respectat aceste strădanii, convențiile de pace încheiate au fost întotdeauna cele impuse de puterile învingătoare, având drept rezultat triumful ideii: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. Abia acum urmează esențialul. Totul din gura mentorului (Mitterand): „Toate tratatele de pace încheiate în acest secol, îndeosebi cele ce au urmat conflagrației din 1914-1918, ca de exemplu cel de la Versailles, ba chiar și cel din 1945, precum și acelea care i-au succedat, toate au fost nedrepte. Pentru a spori gloria învingătorilor, a sluji ambiția lor de dominație sau alte interese comune, întotdeauna au desconsiderat particularitățile geografice, confesionale și etnice.

5. Soluția poate fi numai alternativa de a făuri în Europa o ordine comună a statelor, a națiunilor și a etniilor, unde pe calea convențiilor încheiate, locul soluționării pașnice a diferendelor în noua ordine, circumstanțele istorice, geografice, confesionale și culturale vor fi mai deplin respectate. Desigur, aceasta presupune renunțarea de bună voie la elementele sensibile ale suveranității” și așa mai departe, și așa mai departe.

Sper ca acest citat să atragă atenția oricui, chiar dacă în acest context uzual nu ne prea putem aștepta la o politică franceză părtinitor promaghiară – ea trece printr-un proces specific de învățare, apropiindu-se de punctul de vedere german – cred că putem conchide că, dacă poziția germană și cea franceză sunt atât de apropiate sau chiar coincid, aceasta este deopotrivă benefic atât pentru Europa, cât și pentru abordarea chestiunii minorităților.

Față de această situație am putea spune: aceasta-i teoria, dar care este realitatea?. Aceea că în Serbia se împușcă, în Bosnia – Herțegovina se împușcă... Ce va rezulta din astea?. Se poate pune întrebarea: de unde acest mare optimism, că din acestea va rezulta ceva cândva?. Mă voi mărgini doar la relatarea în esență

a unui mic dialog. În data de 15 a lunii precedente am avut o întrevedere cu șeful meu (Géza Jeszenszky – ministrul de externe maghiar – nota tr.), privind problematica iugoslavă, a Iugoslaviei de odinioară, încercând să deslușim la ce anume ne putem aștepta din partea Europei, la ce din partea Organizației Națiunilor Unite? Eu mi-am exprimat convingerea că, probabil, se va realiza blocada, pentru că există un proces de conștientizare. Șeful meu era pesimist. În timp previzibil, el nu crede că asta se realizează. Dom'le s-a realizat!. Chiar dacă-i o umbră, dar deja e realitate. Despre faptul că în acest sens se desfășoară o muncă serioasă, cu abnegație, la unele partide, în diferite instituții specializate, aş aduce un alt exemplu. Acum mai bine de patru luni, în data de 12 a lunii respective, am participat la o consultație cu experți, unde s-a dorit stabilirea comună a sarcinilor concrete ce revin politicii naționale privind minoritățile și poziția de azi a SPD (Partidul Social Democrat din Germania – nota tr.) în această problemă, cu antrenarea unor specialiști europeni. Aș scoate în evidență câteva idei din concluziile materialului, care începe cu o asemenea formulare: „Der Minderheitenschutz in Europa ist einer der zentralen Aufgaben der nächsten Jahrzehnten”. Traducând liber prin prisma maghiarității mele: „Protecția prin mijloace suprastatale (s.n.) a minorităților din Europa, e principala sarcină a deceniilor următoare.” (Traducerea ad literam: „Protecția minorităților în Europa este una din sarcinile centrale ale următoarelor decenii” – nota tr.).

Se simte foarte bine, ca maghiar cu gândire liberă, că n-aș formula deloc astfel, chiar dacă, foarte probabil, marea majoritate este de partea acelei poziții românești: „Nimeni nu se poate amesteca în această problemă”. Acum, învățând din experiența tristă a iugoslavilor, ei (românii – nota trad.) simt tot mai mult că asta nu-i doar o treabă internă, că un asemenea punct de vedere e un joc de-a dreptul cu focul, în care dacă nu vin din timp pompierii, focul se va extinde și nu se va opri înaintea porții Occidentului.(2) Exact așa formulează materialul: („Die eingeladenen Fachleute sind über folgendes

übereingekommen”): „Specialiștii invitați au căzut de acord asupra următoarelor”: („Dies ist keine Angelegenheit der Nationalstaaten allein”); „Aceasta nu este exclusiv cauza statelor naționale”. („Die Gemeinschaft der europäischen Staaten trägt hier eine Gesamtverantwortung”), „Comunitatea europeană poartă în această privință o responsabilitate comună” etc., etc.

Trebuie să spun că la această conferință s-au exprimat, din partea SPD, și opinii de genul că prin realizarea Convenției pentru refugiați și a Convenției privind dreptul la locul natal, s-ar dori – spre asta tinde – să se ajungă la o stare de fapt prin care să se creeze un asemenea sistem de drept european, și în legătură cu asta un organism de impunere a păcii și de reprimare, pentru ca într-o anumită eventualitate, în răstimp foarte scurt, Europa să ajungă în situația ca, într-un conflict asemănător celui din Iugoslavia, organismele europene abilitate să-i someze pe cei vizați să se conformeze normelor europene.

Dacă aceștia nu se conformează, atunci forțele militare europene constituite în acest scop, vor anihila tocmai pe cei ce periclitează Europa iar responsabili vor fi aduși în fața instanței europene, ca criminali de război, așa cum de altfel s-a procedat și în urma acțiunilor izbutite de până acum.

Cred că nu se poate accentua suficient importanța acesteia, ce înseamnă această luare de poziție din partea SPD, chiar și în cazul, în care știm că aceasta a avut loc într-un cadru intern, restrâns al specialiștilor – dacă examinăm cum s-a raportat întreaga Europă sau cum s-au raportat factorii responsabili ai Europei la această problemă, acum o jumătate de an sau cu un an în urmă.

Consider că această privire de ansamblu ne sensibilizează și la ce fel de șanse avem, dar și la responsabilitatea politicii externe maghiare în această situație nemaipomenit de schimbată. Eu cred că politica externă ungară este conștientă de răspunderea ce-i revine, este deosebit de prudentă, foarte ponderată, pot spune chiar că Ungaria are o politică externă prea ponderată. Eu cred că istoricii germani, politicienii germani, care cunosc în mod practic acest domeniu, vor înțelege mult mai

bine de ce este prudentă politica externă ungară. Așa cum, de exemplu, forțele militare germane nu s-au implicat în Iugoslavia (3), pentru restabilirea ordinii, nu-și puteau permite acest lucru, pentru că nici nu aveau minoritari germani acolo și povara istorică asta le cerea, Ungaria a trebuit să înfrunte o dublă povară istorică. Pe de o parte o asemănătoare povară istorică (încă n-am reușit să ieșim de sub această ultimă stigmă), iar pe de altă parte este prea mult pesimism în această viziune, nu poți să spui în mod iresponsabil verzi și uscate, acest lucru ar presupune prea multe sacrificii de vieți omenești. Tocmai de aceea, politica externă ungară are anumite reminiscențe la care ține cu o deosebită rigurozitate. Pentru că așa se pare că în deceniile precedente și până în perioada modernă, dar și în deceniile care au precedat cel de-al doilea război mondial, poate n-a fost destul de reușit acel studiu care trebuia să pună în lumină ce anume tip de politică se așteaptă din partea noastră pentru ca odată, în sfârșit, să formulez astfel: când ni se va face în fine, și nouă, maghiarilor dreptate?(4).

Politica externă ungară de azi se străduiește să se autointegreze în derularea proceselor europene în așa fel încât să pășească în domeniul ocrotirii minorităților înspre Europa sau cu Europa, ca în însușirea tot mai reală a problemelor comunităților („drepturile colectivității” – nota trad.), deocamdată construite pe drepturi individuale, să apărăm printre marile puteri europene încrederea Comunității Europene, înțelegerea ei, să existe un consens. Mai explicit, în Ungaria, noi trebuie să edificăm mica noastră țară în așa fel încât să putem oferi un ajutor onorabil celorlalți maghiari care trăiesc în Bazinul Carpatic. Acest lucru poate fi posibil dacă Europa ne va accepta pe noi ca parteneri egali în drepturi, la extremitatea estică a Europei Centrale. Toate acestea le vom putea obține dacă ne vom conforma obligațiilor impuse de normativele europene, central-europene, a celor euro-comunitare și nu invers. Spațiul de manevră este extrem de mic, dar dacă noi vom reuși să fim credibili, să putem fi acceptați, în sensul că suntem „elevi” buni ai Europei, și că nu sunt valabile, nu pot fi susținute acele învinuiri, acele „împroșcături” care ni se

mai aduc uneori, mai ales când este vorba de învinuiri nefondate, atunci Europa ne va ajuta. Și atunci Ungaria va reuși să se ridice și își va putea satisface îndatoririle sale și în spațiul Bazinului Carpatic. Consider că politica externă ungară evoluează într-o direcție bună pe acest tărâm și aș vrea să cred că și în politica sa internă. În ceea ce mă privește mă bucur în mod deosebit, de exemplu, că până azi încă nu s-a elaborat Legea naționalităților (minorităților – nota trad.) din Ungaria, deși eu o doresc foarte mult. Aceasta trebuie să fie o lege a minorităților foarte bine alcătuită, foarte progresistă, atât de modernă încât să ne putem referi liniștiți la ea: poftiți, aici este modelul! Ungaria are obligația să elaboreze, în mod obiectiv, apt de a fi folosit în întreaga Europă, un asemenea model, nu unul impus, ca să-i putem spune celui care caută un model, să știe foarte bine „aici este – maghiarii l-au elaborat deja”. O astfel de lege a naționalităților trebuie să creăm. Aceasta încă nu s-a născut, dar îmi pun mari speranțe, mulți o așteaptă, și îmi place să cred că de aceea încă nu s-a născut pentru că ea va fi o lege atât de reușită, de bine elaborată, o asemenea operă, încât să ne putem mândri în întreaga Europă (5). După cum avem și tradiții istorice de care putem fi mândri, așa cum a fost Legea naționalităților, a lui Eötvös, din anul 1868 (6) . Dar dacă la toate acestea noi vom adăuga ideea toleranței, atunci ne putem referi liniștiți și la toleranță (maghiară – nota trad.) (7) .

Eu sper că aceste „demarări” ale politicii externe ungare, așa cum prin politica externă a Ungariei vom deveni organisme internaționale ale Europei (să nu uităm totuși de minoritățile noastre, pe care integrându-le în sistemul problematicei unitare ale Europei, să încercăm a privi și analiza problemele minorității maghiare împreună cu marile puteri europene), să creăm o astfel de situație, încât direcționând atenția Europei asupra acestei problematicei, ea să fie în centrul atenției, iar soluția europeană să fie de așa natură încât să rezolve și problemele minorităților maghiare.

Nu cred că trebuie să accentuez că acest lucru nu este deloc ușor de realizat. Există și „elevi” buni, spaniolii de exemplu. În

Catalonia, cu nu mulți ani în urmă, nu vroiau să audă nimic despre faptul că au 10 milioane de catalani. Acum Catalonia, a depășit aceasta definitiv prin deosebita ei dezvoltare economico-financiară și această evoluție a determinat Guvernul de la Madrid (să înțeleagă – și să cedeze – nota trad.) – că dacă nu va încheia convenții, nu va face înlesniri serioase, atunci acest teritoriu „se va încrâncena” și într-un timp previzibil se va desprinde de țara-mamă.

Aceeași a fost și problematica Tirolului de Sud, în ultimii 30 de ani, aceeași situație, după care Guvernul italian a fost nevoit să cedeze, pentru că acest teritoriu a avut o asemenea ascensiune economico-financiară, și pericolul „radicalizării” a devenit atât de iminent, încât și-au spus (cei din guvern – nota trad.) – „mai bine le acordăm toate drepturile, tot ce doresc, numai să nu se desprindă de Italia.”

Nu aș dori să merg mai departe cu gândul la ceea ce ne putem aștepta în viitorul apropiat, sau în cel mediu, pentru că nici aici nu există stagnare, aceasta (rezolvarea problemei – n. trad.) va evolua în continuare, e o etapă următoare. Învățămintul pentru noi trebuie să fie, și aș șopti mai ales prietenilor ardeleni (8) – că trebuie să fim atenți la ceea ce spus profesorul Desaias (?), la cea de-a 43-a aniversare a germanilor sudeți din Cehoslovacia, atunci când a fost întrebat de aceștia: „Și în acest caz noi, acum, ce putem face?” „Un singur lucru – a răspuns el. Nicidecum să nu alegeți tăcerea. Trebuie să munciți, să desfășurați o activitate foarte serioasă în ziare, prin televiziune și radio, ținând în permanență trează problema. Să nu credeți dvs. că englezii, care mare brânză au făcut cu alungarea voastră, vor spune (cu voce ironică – n. trad.): „Doamne, am greșit! Ne vom adresa cehilor, ca să se retragă mai încolo, ca dumneavoastră să vă reprimiți casele”. Consider că nu putem fi atât de naivi să credem că așa se fac jocurile.

Nu! Numai astfel se poate juca, dacă întotdeauna se atrage atenția asupra problematicii, în toate forurile, oriunde se ivește ocazia, dacă o ținem la ordinea zilei („problema” – nota trad.), și dacă se oferă în mod autocritic șansa de a fi cunoscuți. E bine să

știm - a fost deosebit de interesant că purtătorul de cuvânt a putut obține un consens, asupra celor ce la alți antevorbitori a provocat jubilară sau dezaprobare. Tocmai de aceea, doar atunci putem turna apă curată în pahar, dacă din ambele părți turnăm apă curată. Nu este suficient să vorbim despre faptul că la vremea aceea am fost goniți de cehi și slovaci, trebuie să ne asumăm și păcatele noastre pe care le-am comis în anul 1938 și după, împotriva cehilor și slovacilor. Eu cred că noi n-avem atât de multe păcate în acest spațiu (9), pe care să nu le putem recunoaște cu conștiința împăcată; iar dacă ne vom asuma acele puține păcate ale noastre, numai atunci vom avea baza morală să le dezvăluim cauzele comune, să așteptăm scuze și repararea consecințelor, pentru ca acestea într-o Europă liberă să nu ducă la tragedii naționale.

Cred că prin aceasta am și încheiat prelegerea mea la conferința din această seară. Am încercat să creionez un tur de orizont, despre felul cum privim noi, maghiarii, de fapt, acum Europa, Europa-centrală, Ungaria, spațiul Bazinului Carpatic.

Celor care au întrebări deosebite, legate de aceasta temă, le stau la dispoziție. Mulțumesc!

(Aplauze)

Note explicative

(1) Acest document se publică deoarece în România prea mulți cred că știu, iar dintre cei care știu, prea puțini sunt integri. Documentul este cunoscut la Cotroceni din 1993. (Vezi Anexa – Iliescu)

Președintele Iliescu a ținut să transmită mulțumiri, pentru „informații deosebit de prețioase”, D-nei Bergel, cea care a trimis documentul Președinției. Deși cunoștea de atunci planurile Budapestei de „redobândire a supremației” în Bazinul Carpatic, urmat peste vreo 10 ani de Raportul SRI privind autonomizarea și pierderea controlului în chiar inima țării, „eternul președinte” s-a limitat la sporadice declarații de genul „nu voi permite”, fără urmări concrete. El este președintele legalizării și etablării politice a UDM; al epurării etnice în Covasna și Harghita; al evenimentelor de la Târgu-Mureș; al impunerii lui Mihăilă Cofariu, în opinia publică internațională, ca martir “maghiar”, maltratată de „bestiile române”; al expulzării copiilor români din școlile româno-maghiare; al distrugerii de monumente istorice românești, de situri arheologice dacice și preistorice neconvenabile maghiarimii; al exploziei de monumente maghiare antiromânești, inclusiv al „Hungariei” de la Arad, simbol al iredentismului maghiar; al Tratatului de prietenie româno-maghiar, fără a cere „prietenilor” să-și asume responsabilitatea istorică pentru genocidul din Ardealul de Nord în anii 40, și nici retrocedarea bunurilor Fundației Gojdu; al adoptării, datorită indolenței și incompetenței dâmbovițene, de către Consiliul European, a concepției promovate de UDMR și Budapesta – „minoritate arhaică maghiară” – pentru așa zii „ceangăi” (denumire peiorativă, niciodată acceptată de românii catolici), deși covârșitoarea majoritate (peste 236.000) a românilor catolici din Moldova își afirmă românitatea, își cunosc originea română transilvăneană și resping categoric deturnarea și impunerea „ex machina” a originii și identității lor. La ultimul recensământ, s-

au declarat „ceangăi“- 847 persoane, și maghiari – 5472, în întreaga Moldovă. Din aceștia din urmă 2724 sunt secui maghiarizați din comuna Ghimeș-Făget, ce nu puteau fi numiți ceangăi. În lucrarea sa „Moldova“ din 1916, autorul maghiar Györffy István spune despre secuii de pe Trotuș că „nu sunt solidari cu ceangăii și se disprețuiesc reciproc“. Este de presupus că aceia care se declară „ceangăi“ sunt cei convinși, prin propaganda ultimelor decenii, de avantajele și noblețea unei străvechi origini maghiare sau chiar hunice.

Documentele Vaticanului, ai cărui misionari au cunoscut foarte bine, de-a lungul secolelor, realitățile catolicilor din Moldova, afirmă indubitabil românitatea acestora.

De aceea beatificarea în 1983, la Roma, în prezența a 70.000 de pelerini a lui Ieremia „Valahul“ (nu „maghiarul“, „secuiul“ sau „ceangăul“) spune totul. Ion Stoica (1556 – 1625) fiul lui Stoica Costiște și al Margaretei Bărbat din Sasca, a devenit călugăr franciscan cu numele Ieremia, la Napoli (după 1576), impresionându-i pe contemporani prin omenia lui eroică, îndeplinind și funcția de infirmier timp de 40 de ani și fiind supranumit de contemporani San Geremia Valacco. Viața Sa exemplară a fost descrisă de Francesco Severini (1670) și de Emmanuele da Napoli (1791, cuprinzând și versuri dedicate lui în greacă, latină, italiană, ebraică).

Intermezzo-ul președintelui Emil Constantinescu începe cu grațierea lui Pál Cseresnyès, bestia responsabilă de infirmitățile lui Mihăilă Cofariu. Constantinescu a refuzat, timp de patru ani (chiar și după demonstrația de la Sfântu – Gheorghe, pentru drepturi egale, din aprilie 2000, a românilor din Covasna și Harghita), să stea de vorbă cu reprezentanții acestor români. Nu protejează măicuțele greco-catolice de la orfelinatul din Odorhei, maltratate de autoritățile secuiești, locale, pentru că „impurificau etnic“ zona. Ignoră scrisoarea „ceangăilor“ din Cleja, care-i solicitau sprijinul împotriva repetatelor provocări și acțiuni udemerist-budapestane, urmărind maghiarizarea lor. (Anexa.II)

Își încheie mandatul înmânând personal, primarului șovin din Sf. Gheorghe, o „diplomă de excelență“, afirmând că știe ce le datorează maghiarilor și că cea mai mare realizare a prezidenției sale ar fi fost „reconcilierea româno-maghiară“ (!?). Gest de sfidare la adresa românilor și de dezgustătoare obediență față de maghiari, ce-i marchează definitiv ieșirea prin ușa din dos a istoriei.

Actualul președinte, Traian Băsescu, declara pe 7 ianuarie 2005, după ce Tăriceanu cedase (cu seninătate) șantajului UDMR: „Nu mă distanțez de D-l Tăriceanu. Dacă prefectul maghiar de Covasna nu va face ce trebuie și nu-i va respecta pe români, va fi schimbat imediat“. Cu numai două zile înainte, la instalarea în funcție de către Béla Markó (nașul vicepremier), dl. György Erwin uitase să jure pe Constituție. Gest logic și consecvent – UDMR a refuzat în repetate rânduri să voteze Constituția României.

Sfântu-Gheorghe este unul din primele orașe în care a rulat, ilegal, filmul maghiar al „Trianonului“. Cel care, după propriile lor declarații, le-a arătat maghiarilor „în sfârșit adevărul“ și desigur „nedreptatea Trianonului“. Din octombrie 2005, tot la Sfântu-Gheorghe, pe prefectura dlui György Ervin tronează, încălcând legea și sfidându-i pe români, o stemă ce include însemnele Ungariei Mari (Anexa III).

Apărător al legii și luptător pentru „demnitatea“ românilor – e drept, în concepția Domniei Sale, a românilor ține doar de digestie – Domnul Băsescu, președintele „jucător“ și vorbăreț, tace (în ciuda solicitării românilor din zonă) și râde probabil (Iliescu rânjea), așteptând ca prefectul de Covasna, care știe ce să facă și cum să-i respecte pe români, să fie trecut în rândul inamovibililor funcționari publici...

(2) Cu ocazia unei conferințe de presă, în februarie 1993, la Washington, episcopul Tökes a vorbit despre “bomba cu explozie întârziată” din Transilvania (Cotidianul Washington Times). Peste un an invitat la Washington între 11-19 octombrie 1994 de D-na Györfi Ilona, președinta „Cultural Foundation for

Transylvania“, dl. Markó Bèla, preşedinte UDMR şi membru ales al Senatului Român, după ce s-a întâlnit cu funcţionari superiori din Ministerul de Externe, ai Consiliului de Securitate a USA, cu preşedintele Comisiei de externe a Senatului, a acordat un interviu ziarului “Amerikai Magyar Nèpszava“ publicat în 4 noiembrie 1994, în care: a) afirmă că cele două (!?) milioane de maghiari din Transilvania nu-şi pot rezolva problemele fără o autonomie regională şi culturală; b) se plânge de imposibilitatea folosirii limbii maghiare chiar şi în judeţele Harghita şi Covasna, unde 85% din populaţie sunt maghiari; c) susţine că noua lege a învăţământului conţine prevederi discriminatorii la adresa maghiarilor, îngreunând înfiinţarea de noi şcoli maghiare, a educaţiei în licee şi, în general, educaţia maghiară; d) acuză că nu se restituie imobilele culturale şi şcolile comunităţilor maghiare din Ardeal; e) pretinde că la sfârşitul lui 89 a încetat dictatura comunistă dar nu şi politica română naţionalistă de asimilare; f) atrage atenţia politicianilor americani că provocările grave pot avea consecinţe grave, doar România se află lângă Iugoslavia. (Peste câţiva ani, fostul ambasador maghiar la Washington şi ex-ministru de externe Géza Jeszenszky, furnizorul de armament pentru croaţi, le transmitea secuilor un mesaj cât se poate de clar: „să păstreze uscat praful de puşcă“!)

Răspunzând unor întrebări, D-l Markó Bèla a explicat că în USA nu există legi asemănătoare celor cerute de UDMR, deoarece maghiarii nu sunt imigranţi ca mare parte din populaţia Americii (şi ca românii din Transilvania, desigur – n.n.), care a venit benevol şi a acceptat limba engleză şi Constituţia Americană. Frontierele Ardealului s-au schimbat în 1919 şi pe maghiari nimeni nu i-a întrebat în care ţară vor să trăiască şi în ce condiţii. Deci situaţiile sunt diametral opuse.

La o conferinţă din 8 februarie 1995, la Londra, D-l Marko Bela recidivează aducând grave şi nefondate acuze la adresa României şi avertizând comunitatea internaţională că dacă nu va interveni, va izbucni o revoltă a maghiarilor din România. Cu un an înainte, pe 29 aprilie 1994, fostul ministru de externe al

Ungariei, Gyula Horn, recunoscuse într-un interviu televizat la Budapesta că în decembrie 1989 Ungaria pregătea o intervenție armată în România.

(3) Germania nu putea interveni având și o responsabilitate foarte recentă referitoare la criza Iugoslavă – Hans Dietrich Genscher, ministrul de externe german, recunoscuse în decembrie 1991, înaintea oricărui alt stat european, Slovenia și Croația, inflamând conflictul și provocând reacții negative până și din partea Franței, cel mai apropiat aliat. Genscher va demisiona în mai 1992. Trupe germane vor participa la acțiunile de menținere a păcii în cadrul INFOR, abea din 1995, iar forțele aeriene germane la „războiul din Kosovo“, în 1999.

Ungaria a livrat clandestin, armament, Croației în timpul „crizei iugoslave“, deși se declarase neutră, fapt pe care sârbii încă nu l-au uitat. (Anexa IV) Ei nu pot uita nici masacrul maghiar a 80.000 sârbi, între 1941-1945, nici „evacuarea“ a zeci de sate sârbești pentru a „coloniza“ în locul lor maghiari și secui din Croația și Bucovina. Mai târziu, în 1946, aceștia vor fi „mutați“ în locul șvabilor dunăreni, expulzați în Germania.

(4) a). Intensa și consecventa propagandă maghiară referitoare la „nedreptatea Trianonului” și “genocidul” la care sunt supuse minoritățile maghiare în așa numitele „state succesoare” , și-a dovedit eficacitatea mai ales în Germania (aliatul tradițional). În martie 1990, comentatorul postului de televiziune ZDF, Viktor von Sternburg, aprecia că evenimentele de la Târgu-Mureș se datoresc „nedreptății Trianonului.”

b). În „Evocarea Trianonului” din ziarul „Magyar Nemzet” de marți 5 iunie 2001, se poate citi la pagina 3: „Astăzi putem în mod unanim să afirmăm că dictatul de la Trianon a fost o gravă nedreptate, a deschis o rană în trupul țării, a rupt în bucăți națiunea, a spus Péter Harrach, ministrul problemelor sociale și al familiei, în discursul ținut ieri, la memorialul Trianonului, cu ocazia sfînțirii copotului reamintirii neamului. [...] Trebuie să ne gândim la reabilitarea ciuntirii provocate de Trianon. [...] La

sărbătoarea organizată de biroul comemorării Trianonului, nunțiul apostolic, arhiepiscopul Karl Iosef Rauber, a sfințit printr-o slujbă religioasă clopotul reamintirii neamului. Clopotul de 40 Kg., realizat prin donații în atelierul Gombos din Orbottyán, a fost așezat pe muntele Calvarului, în capela de lângă monumentul Trianonului, și această operă comemorativă este considerată locul de pelerinaj al tragediei de o mie de ani a Ungariei creștine. De acum înainte clopotul va suna zilnic la orele 16.30 după amiaza, amintind de momentul semnării tratatului de pace, din 4 iunie 1920, și, în același timp, de unitatea țării Sfântului Ștefan.”

În scopul declarat al luptei pentru “reabilitarea ciuntirii provocate de Trianon”, din 1994 luase ființă în Ungaria, pe lângă celelalte asociații având același scop și Societatea “Horthy Miklós”.

(5) “Legea naționalităților” din 1993, lansată cu tam-tamul caracteristic, este o parodie cinică. Prevederile așa-numitelor “autoadministrări” permit oricui, de obicei maghiarilor, să ajungă conducătorii acestora. S-a ajuns astfel ca aceeași persoană să candideze odată pentru autoadministrarea țiganilor și altădată pentru cea a românilor. Limba folosită curent, la ședințele sau în actele oficiale ale acestor “autoadministrări” este desigur limba maghiară. După 15 ani, dreptul de reprezentare directă în parlament a minorităților, prevăzut de lege, încă nu a fost realizat. Așa se face că în Ungaria, țară membră a UE, minoritățile nu pot fi reprezentate în parlament decât prin intermediul partidelor maghiare. Ultimul protest al minoritarilor împotriva acestei situații în decembrie 2005. Partide pe bază etnică sunt interzise. Prin perfida găselniță a “autoguvernării naționalităților” și a “statului multinațional”, după 200 de ani de necruțătoare maghiarizare ce a virtualizat minoritățile, s-au urmărit două obiective: a) de a demonstra străinătății exemplaritatea politicii maghiare în această chestiune; b) de a servi ca alibi în fața țărilor învecinate – cu minorități maghiare

intacte – pentru a le determina să renunțe la conceptul de “stat național”.

La așa-zisul liceu românesc “Nicolae Bălcescu” din Gyula, două materii (limba și literatura română) sunt predate în limba română, restul materiilor în limba maghiară.(Anexa). Atunci când legea română a învățământului a stipulat ca în liceele maghiare două materii să fie predate în românește, pentru a da prilejul cetățenilor români de naționalitate maghiară să învețe limba țării, UDMR în frunte cu Markó Bèla au protestat, acuzând discriminarea și imposibilitatea educării maghiare a copiilor
maghiari.

(6) Savantul austriac L. Gumplovicz referindu-se la prevederile Legii 44 din 1868, numită Legea pentru egala îndreptățire a minorităților: “ele ne obligă să recunoaștem, că egala îndreptățire, ce este limitată prin atâtea clauze, nu este decât o vorbă goală, fără sens, și că de fapt legea s-ar putea numi mai corect “legea asupririi”(naționalităților). (L.Gumplovitz, “Dreptul naționalităților și limbilor în Austro-Ungaria”, Innsbruck 1879, pag. 226-227, apud Zenovie Pâclișanu “Politica minoritară a guvernelor ungurești, 1867 – 1914” București, 1941, p. 30).

-Fiul Lui Tisza Kàlmàn ”zdrobitorul de naționalități”,contele István Tisza, în calitate de prim – ministru declara la 20 febr. 1912 că “unele prevederi, foarte importante prevederi, ale legii din 1868, n-au putut fi aduse la îndeplinire” pentru că realizarea lor ar fi însemnat nebie și sinucidere pentru statul maghiar. De aceea nici guvernul său nu era dispus să le îndeplinească. (Johann Weidlein “ Hungaro- Suebica” Schorndorf 1981, pag. 318).

- O adevărată lege a “egalității în drepturi” a fost votată în 1863, în Dieta de la Sibiu, sabotată de maghiari după alegerile cerute de austrieci, în care românii obținuseră cei mai mulți deputați. Maghiarii au reușit să împiedice aplicarea ei, câștigând pentru cauza lor și pe împărăteasa Elisabeta, iar înfăptuirea “Dualismului” avea să reprezinte pentru maghiari următoarele –

“Este în afara oricărei îndoieli că autorii Legii XII din 1867 (a Dualismului) au fost conduși de idea fundamentală de a asigura caracterul pe deplin maghiar al Ungariei”(Banfy Dezső, prim-ministru maghiar între 1895 – 1899, în “ Politica maghiară față de minorități”, Budapesta, 1903). De altfel legii Eötvös – Deak din 1868 îi urmează în 1879 legea Trefort numită “Despre obligația de a învăța limba maghiară în instituturile populare de instrucțiune” (“Telegraful român”, 1879, nr. 33); în 1898 legea numită “pentru denumirea comunelor și altor locuri”, având menirea de a maghiariza numirile toponimice; din 1881 funcționa ”Societatea națională pentru maghiarizarea numelor”; în 1907 legea Apponyi, care prevedea maghiarizarea completă a învățământului minorităților; în același an planul secret de maghiarizare totală a românilor, întocmit la indicațiile ministrului de Interne și al celui al Cultelor și Instrucțiunii, conții Andrassy Gyula și respectiv Albert Apponyi, de către Huszár Antal și colaboratorii, numit “ Români din Ungaria. Spre întrebuințare confidențială.”, Budapesta 1907, (Milton G. Lehrer “Ardealul pământ românesc”Cluj-Napoca 1991), etc,etc.

(7) “Toleranța a la hongrois” poate fi înțeleasă comparând situația românilor rămași în Ungaria după 1918 și până azi, cu a maghiarilor din România în aceeași perioadă. Din cei cca. 120.000 de români în 1918 (statisticile maghiare vorbesc de 23.000, altele de 88.000 vorbitori de limbă română, dar numărul lor minim era cca. 117.000, nenumărați români neândrăznind să se declare ca atare – după M.G. Lehrer, op.cit.) și care în mod normal astăzi ar trebui să fie câteva sute de mii, au mai rămas cca. 8.000, din care aproximativ jumătate mai înțeleg și vorbesc românește, asimilarea lor fiind în stadiul terminal.

În privința maghiarilor, după repatrierea acelor care au optat pentru cetățenia maghiară, numărul lor în România era în 1930 de 1.353.276, crescând treptat (în ciuda “genocidului” deplâns în întreaga lume de propaganda maghiară) la 1.705.810 în 1977, pentru a scădea după 1989, datorită emigrării în Ungaria și în alte țări, la 1.624.959 în 1992 (Nicolae Edroiu,

Vasile Pușcaș, “Maghiarii din România”, Fundația Culturală Română, Cluj-Napoca, 1995). În ceea ce privește publicațiile, învățământul în limba maghiară, instituțiile de cultură, posibilitățile de păstrare a identității, drepturile politice (partide maghiare, reprezentanța în cele mai înalte organe de partid și de stat), etc., acestea sunt cu adevărat incomparabile cu cele ale românilor din Ungaria și pot umple cărți întregi (vezi Fényes Samu – “Ungaria revizionistă”, Milton G. Lehrer – “Ardealul pământ românesc”, sau G. Badea-Lătuceanu – “In the name of the truth” Ed. Stindardul, München 1985).

Poate că cea mai convingătoare dovadă a realității situației maghiarimii din România o reprezintă continuarea maghiarizării – cu precădere prin școală și biserica catolică – a șvabilor sătmăreni, împotriva voinței statului român și a celor vizați, între cele două războaie mondiale; și desăvârșirea asimilării lor, după al doilea război, în timpul comunismului (conform Dr. Ernst Hauler, “Istoria nemților din regiunea Sătmarului” ,Ed. Lamura, Satu Mare, 1998). Faptul că o minoritate supusă “genocidului”- cum afirma propaganda maghiară – poate asimila o altă minoritate împotriva măsurilor și voinței celor ce o “etnocidează”, este încă una din miraculoasele fapte ale istoriei maghiarismului.

Coborând în istorie, dacă potrivit recensământului austriac pe vremea lui Josif al II-lea din 1785/86, maghiarii alcătuiau 29 % din populația Ungariei, în 1850 ajunseseră la 44 %, în 1906 – 51,4%, iar în 1910 (deși înglobaseră în 1867 Transilvania, majoritar românească, și se plăneau de scăzuta lor prolificitate – conform lui Szècsenyi – “în timp ce maghiarul, asemeni leului, se înmulțește în mică măsură, slovacii, germanii, valahii se înmulțesc ca ciupercile pădurii” – Johann Weidlein, “Hungaro-Suebica” pag. 132), formau deja 53,1 % a populației.(Jozsef Ajtay, A magyarság fejlődése az utolsó 200 év alatt, pag. 23). În 1920 Ungaria mai avea cca 20% minorități, astăzi ele reprezintă 0,3% a populației.

Explicația o pot oferi câteva citate maghiare și ale străinilor:
- “cea mai sfântă datorie a fiecărui maghiar este aceea de a

maghiariza”,(contele Szèchenyi István, considerat cel mai mare maghiar, în “Kelet Nèpe”- Popor al Rasaritului, MR – Magyar Remekirok, Scriitori maghiari eminenți -, XVII, pag. 327, Johann Weidlein, “Pannonica”,1979, pag. 238);

“Nu-i stăpân aici decât unul singur, maghiarul”- Petöfi Sándor, considerat cel mai mare poet maghiar, în poezia “Poporul maghiar” din 1848 (Johann Weidlein,”Das Bild des Deutschen in der ungarischen Literatur”, Schorndorf, 1977, pag.34; “Imaginea germanului în literatura mahiară”,Cluj-Napoca, Ed. Centrul de Studii Transilvane, 2002, pag.54).

Acestea au fost și au rămas devizele neclintite, înscrise pe cerul maghiarismului până azi.

Adept fervent și propagandist al ideologiei rasiste kossuthiene, pentru cel mai mare poet maghiar croații, germanii, sârbii și românii sânt “corbi scârboși”, ”inimi blestemate”, ”nemernici”; “cloacă de păduchi”, ” ticăloși”, “ecscroci”; ”hoardă de tâlhari”, ”câini sângeroși”,etc., etc., (Petofi Sándor ”Pe viață și pe moarte”, “Deja este dușmanul nostru”, “În ziua de Anul Nou”, în Johann Weidlein “Imaginea germanului în literatura maghiară”, Schorndorf, 1977, pag. 58 -60).

- “Când a izbucnit revoluția din 1848, maghiarii au crezut momentul sosit de a întemeia pe ruinele celorlalte naționalități, puternica și viguroasa națiune maghiară”...; “Dieta maghiară a elaborat constituția: Transilvania e declarată țară maghiară, limba maghiară este singura admisă în municipalități și în comitatele districtelor însărcinate cu alegerea deputaților. Dreptul electoral era bazat pe cens: și toți cei ce au avere sunt maghiari”;...”Îndată guvernul ridică pe întregul teritoriu spânzurători și țepe cu drapele maghiare și cu inscripția: unire sau moarte.” (Karl Marx, “Însemnări despre români”, Ed. Academiei, 1964).

- “Ungaria poate să existe numai ca stat unitar național, deci trebuie maghiarizată, pentru că altcum ca stat poliglot nu are îndreptățire de a exista. Doar statele naționale unitare au drept de existență”, ..”interesele Ungariei cer ridicarea ei pe extremele cele mai șovine”,..”fără șovinism nu se poate realiza

nimic.”(Bànffy Dezső, citat de R.W. Seton-Watson în “A History of the Rumanians, London, 1934, pag. 419 – 420).

- “Sau îi maghiarizăm sau vom dispărea, tertium non datur” (maghiarizarea sau moartea), și “Să lăsăm la o parte minciuna convențională conform căreia noi pretendem că nu vrem să ucidem naționalitățile nemaghiare. Da, noi vrem să le suprimăm și trebuie să le suprimăm.” (Kosztelszki Gèza, “Politica națională în “dèlvidèk”- regiunea sudică -, Budapesta, 1898, pag. 25,).

- Marele scriitor norvegian Bjørnstjerne Bjørnson în scrisoarea prin care refuza invitația la Congresul Interparlamentar de la Budapesta, în 1907, referindu-se la poporul maghiar: “mai târziu, când l-am studiat mai îndeaproape, și când m-am convins de nedreptățile pe care le comite față de celelalte naționalități care locuiesc cu el în Ungaria, am început să detest șovinismul lui.”(“Neue Freie Presse”, Viena, 19 oct. 1907, Milton G. Lehrer “Ardealul pământ românesc”, București 1944 și Cluj-Napoca 1991, pag. 293 .

- “În Transilvania numai maghiarul poate fi considerat om, iar cu valahii nu poți – și nu trebuie – să te porți altfel decât cu dobitoacele” (contele Dènes Eszterhàzy. Apud O. Jàsz, Formarea statelor naționale..., Budapesta, 1912).

- Care au fost “ideile generoase” ale maghiarilor în timpul cât ei au avut supremația asupra poporului român din Transilvania românească, asupra croaților, cehilor, slovacilor și sârbilor? – INTOLERANTA, NEOMENIA, ASUPRIREA, TEROAREA.” (Milton G. Lehrer “Ardealul pământ românesc” București 1944 și Cluj-Napoca 1991, pag. 419 – 420).

- “Eu nu aștept să vină răzbunarea. Nu aștept! Voi suprima pe fiecare valah ce-mi iese în cale! Pe fiecare îl voi suprima! Nu va fi îndurare. Voi aprinde noaptea satele valahe! Voi trage în sabie toată populația; voi otrăvi toate fântânile și voi uide până și copiii din leagăn! În germene voi distruge acest neam ticălos și hoț. Nu va fi pentru nimeni nici o milă”!.. “Nici pentru copiii din leagăn, nici pentru mama care va naște un copil...Voi

suprima pe fiecare valah și atunci nu va fi în Transilvania decât o singură naționalitate, cea maghiară, nația mea, sângele meu!”- Dűcső Csabà (alias Daday Lorant) în “Nincs Kegyelem,..” – “Fără milă – decendent al lui Attila, Àlmos, Àrpád sus pentru o nouă ocupare de țară”, Budapesta, 1939, pag. 155 – 156 (Milton G. Lehrer op. cit. pag. 399).

- În “toleranta” Ungariei de azi, după peste 200 de ani de politică de maghiarizare, minoritățile, cu excepția țiganilor, există doar pe hârtie. Ungaria poate fi numită pe drept cuvânt “cimitirul naționalităților” (Franz Wesner în scrisoarea adresată revistei “progrom” Götingen, 4 iunie 1998 – “Maghiarii, cei mai rutinați și neîndurători nimicitori de naționalități din Europa, nu sunt dispuși să acorde minorităților din Ungaria nimic din ceea ce cer vehement pentru minoritățile maghiare, din țările vecine....Nemaghiarii salvați de etnocid prin Trianon o știu foarte bine.”).

De fapt politica maghiară față de minorități, în raport cu cele maghiare din statele vecine, urmează, desigur fără să o recunoască, conceptul “celor trei feluri de minorități” al fostului prim-ministru Teleki Pàl, din anii 30 (cunoscut și prin involucarea în scandalul internațional al falsificării francilor elvețieni). Pentru el “există minorități tradiționale, care sunt de mult timp în țară, în al doilea rând minorități voluntare, care fără a fi silite s-au stabilit în altă țară, și de aceea au tot atât de puțin dreptul, ca și prima, de a pretinde protecție minoritară. Numai celei de a treia variante i se cuvin drepturi minoritare, minorităților silite (siluite, forțate), ca cele maghiare, care în urma unor războaie, și urmărilor acestora, sunt nevoite să trăiască în țări străine.” (Johann Weidlein, “Untersuchungen zur Minderheiten-politik Ungarns von den Anfängen bis zur Gegenwart”, 1990).

- La instalarea primului episcop ortodox al Eparhiei Covasnei și Harghitei – Prea Sfinția Sa Ioan Selejan – în septembrie 1994, la Miercurea Ciuc, Declarația și manifestele UDMR reproșau BOR că „nu a cerut cu smerenie aprobarea

autogovernării locale“, actul fiind calificat “demonstrație arogantă, brutală, îndreptată împotriva maghiarimii“.

- În 1997 primarul din Vârghiș refuză să aprobe ridicarea unei troițe pe locul unde fusese biserica românească distrusă în 1940 de maghiari. Atunci când la protestele venite și din afara țării va fi silit să o facă va menționa că nu răspunde pentru siguranța troiței.(Anexa) În schimb are loc distrugerea sistematică a crucilor românești din vechile cimitire și ale eroilor români căzuți în primul război mondial.

(8) “în România decurge împotriva minorității maghiare un proces de purificare etnică, la fel ca în Bosnia, doar că mijloacele întrebuintate sunt mai subtile” (Tökés László, Washington, februarie 1993). “Prietenii ardeleni” în frunte cu Tökés László, Markó Béla și Frunda György știau foarte bine ce au de făcut – atât imaginea de popor înapoiat, intolerant și șovin a românilor, cât și cea de minoritate maghiară democratică, civilizată, europeană, dar supusă “genocidului” românesc, sunt foarte bine implementate în conștiința lumii, inclusiv în cea a reprezentanților UE. “Amănunte” ca cel al unui candidat la președinția României, Frunda György, care poate declara, de exemplu, jurnaliștilor români, înainte de un meci internațional de fotbal România – Ungaria “voi nu ne-ați bătut niciodată”, nu clatină nici credibilitatea sa și nici imaginea intoleranței românești, pe care, în calitate de reprezentant al statului român, o propagă la Bruxelles. Același candidat la președinție declara după ordonanța de urgență a guvernului Năstase, care legifera sărbătorirea zilei de 15 martie, pentru cetățenii români de naționalitate maghiară: “de acum înainte fiecare naționalitate își va avea ziua ei națională”. Raportorul pentru Consiliul Europei, Frunda György, este declarat, din 1996, persona non grata în Letonia, datorită marilor inexactități ale raportului de țară întocmit, fiind catalogat ca subiectiv, părtinitor și incompetent. Declarațiile sale referitoare la interesele cui le reprezintă la Consiliul Europei nu fac decât să reitereze declarațiile șefului său din 1997. Marko Bela, actualul vice prim-ministru, declarase

atunci, și nu vedem de ce și-ar fi schimbat poziția, că el are un contract cu UDMR și nu cu România, în consecință el apără interesele maghiarimii și nu ale României.

(9) D-l Horvath uită, nu întâmplător, ca toți politicienii, înțâistătorii bisericilor maghiare sau oamenii de cultură maghiari, să amintească în acest context, de români și de genocidul din Ardealul de Nord. Încercarea de a tranșa, odată pentru totdeauna problema apartenenței Transilvaniei a dus la masacre (sate întregi de români, în modul cerut de Dűcső Csaba); asasinarea și alungarea preoților, trecerea forțată a românilor la confesiunile maghiare, dărâmarea și profanarea bisericilor (până la transformarea în WC a altarului); expulzarea și constrângerea la refugiere a sute de mii de români; arestarea, torturarea, înjosirea, bătaile sistematice (în unele localități românii erau obligați să se prezinte la poliție săptămânal, pentru a-și primi porția de bătaie); jefuirea, devastarea, înfometarea, trimerile în lagăre de muncă sau înrolarea în armata maghiară în scopul exterminării și în același timp colonizarea masivă (cca. 300.000) cu maghiari a Transilvaniei de Nord (Petre Țurlea – Ip și Trăsnea, atrocități maghiare și activitate diplomatică”, Ed. Enciclopedică, 1996; Fundația Culturală “Vasile Netea”, “Cinci ani de luptă românească în Ardealul de Nord 1940 – 1944”, 2005; Raoul Șorban, “Chestiunea maghiară”, 2001). Poate cea mai evidentă dovadă a planurilor de exterminare maghiare a oferit-o primul ministru Kállay, la începutul anului 1943, când odată cu aflarea veștii dezastrului Armatei a II-a maghiare, la Cotul Donului, le-a spus parlamentarilor “Nu vă speriați domnilor, nu erau sângele nostru”.

Într-adevăr această armată era formată în cea mai mare parte din aparținători ai minorităților, (dintre acestea în majoritate români – Raoul Șorban, op.cit.), lăsați în voia soartei de ofițerii maghiari, care fugiseră înainte de bătălie (Johann Weidlein “Untersuchungen zur Minderheitenpolitik Ungarns”- Ungarische Offiziere am Don 1943 – Schorndorf, 1990, pag. 159).

În cartea sa “Requiem pentru o armată” editată la Budapesta în 1972, scriitorul maghiar Nemeskürty István spune “Este atât de evident că această armată, de fapt era condamnată la moarte” (pag. 22); “ Sare în ochi cât de mulți minoritari erau în armata a 2-a: români, ruteni, slovaci (și șvabi dunăreni, n. mea.) a căror viață era considerată de statul lui Horthy Miklós de mai mică valoare decât a maghiarilor” (p. 23). Peste 170.000 de români au servit drept carne de tun pentru interesele și “sângele maghiar” (Raoul Șorban, op. cit.). De fapt nu era decât reluarea unui scenariu cunoscut din primul război mondial, când “cca 85% din combatanții căzuți pe diversele fronturi, ca soldați ai Armatei Regale Ungare, nu erau maghiari. Ei aparțineau naționalităților din cuprinsul Ungariei, marea lor majoritate fiind români.” (Raoul Șorban, Chestiunea Magiară, p.240)

O singură voce, singulară până azi, cea a lui György von Ferenczy, a rămas să mărturisească: “Naționalitățile au trăit ca cetățeni români, cu drepturi depline, într-o totală libertate, la reforma agrară le-a revenit pământ....

M-am considerat întotdeauna un secuier care luptă pentru o conlucrare pașnică a popoarelor care trăiesc în România, dar, în același timp, ca cetățean român cinstit, loial, am înfierat munca de subminare pornită împotriva unității teritoriale a patriei noastre și m-am opus mișcărilor iredentiste....

Tocul îmi tremură în mână când aștern aceste rânduri pe hârtie. Mândrul pământ al Transilvaniei s-a transformat într-o amarnică Golgotă, unde se petrec cele mai groaznice evenimente. Oamenii sunt închiși cu sutele, cu miile, sunt bătuți, sunt torturați în mod cumplit. Asasinatele și execuțiile se țin lanț, și toate acestea doar pentru unica vină a nenorocitelor victime de a se fi născut români....

Cu ochii înlăcrimați, cu durerea în suflet, ne uităm la cer și, precum a făcut Iisus Christos, întrebăm și noi la fel: Cu ce au greșit? Care este vina acestor oameni nenorociți, torturați? Că s-au născut români? Până aici se aude hohotul disperării a multor sute de mii de oameni, ajunși sub stăpânire străină pe pământul Golgotei din Transilvania, unde vântul suflă leșurile celor

spânzurați, unde cadavrele martirilor asasinați cu o sălbatică cruzime, vestesc că instinctul bestial s-a eliberat și barbarismul – răzbunarea joacă dansul sălbatic al morții.

...și acești oameni îndrăznesc să se numească creștini?...A chinui fără vreun motiv politic, cu un vandalism necruțător, oameni lipsiți de apărare – este nemaiîntâlnit în istoria statelor civilizate ale Europei.

De aceea nu putem exprima altceva decât dispreț... și dacă acestea se mai continuă atunci nu-mi rămâne decât să mă rușinez că m-am născut secui-maghiar și că am învățat prima oară să mă rog lui Dumnezeu în limba maghiară”. (György von Ferenczy, “Golgota Transilvaniei”, Arad, 1941).

Condamnat în Ungaria horthystă, după apariția cărții, la moarte în contumacie, ca trădător, György von Ferenczy nu a fost reabilitat. Numele său, îngropat în tăcere, trebuia șters din memoria lumii. Până și colaboratorii germani ai Institutului Maghiar din München afirmă că el, cel agresat și fizic de conaționali în perioada interbelică, pur și simplu, nu a existat! Imediat după 89, exemplarele cărții, aflate în biblioteci unde au avut acces și putere de decizie maghiarii, au fost topite.

Cel al cărui monument – în cazul ridicării lui de către maghiari – ar fi putut fi simbolul unei reale reconcilierii, rămâne, din păcate, și pentru români extrem de puțin cunoscut..

-Tăcerea maghiară față de genocidul din Ardealul de Nord își poate avea explicația în răspunsul primului ministru Teleki Pál, din 1940, la protestul diplomației române față de atrocitățile maghiare: “Nu există nuntă fără înjunghere.” Sau în motivarea judecătorilor la achitarea criminalilor ce-l ucisese pe protopoul Aurel Munteanu, după patru ore de torturi, la Huedin, în 10 septembrie 1940, prin străpungera capului cu un baston introdus în gură: “făptașii erau cuprinși de sentimente entuziaste patriotice...iar mobilul faptei lor a fost acel sentiment general omenesc (!!?) care este normal pentru toți adevărații membrii ai unei națiuni demne.”

Uneori această tăcere este întreruptă de afirmații caracteristice: “atrocitățile au fost reciproce”, exemplificându-se

cu Aita Seacă sau unii civili maghiari ce și-au pierdut viața involvați în lupte, în 1944.

Se știe că Antonescu a ordonat respectarea cu strictețe a condițiilor cerute de Dictatul de la Viena pentru minorități, pentru a demonstra germanilor corectitudinea comportamentului românesc față de cel maghiar.

„În județul Trei Scaune, Aita Seacă este reprezentativă pentru suferințele românilor în perioada horthystă și imediat după eliberare. În toamna anului 1940 și prima parte a lui 1941, după instaurarea administrației maghiare, formațiunile paramilitare și o parte a secuilor din comună au instaurat un regim de teroare împotriva românilor, le-au fost devastate casele, le-au fost furate bunurile, au fost bătuți, iar la adresa preotului greco-catolic Francisc Paratei a fost o tentativă de omor. În 1944, în momentul retragerii armatelor germano-ungare, la 4 septembrie, secuii au asasinat, după trecerea frontului, mai mulți ostași români răniți și, de aceea, rămași în urma unităților lor. Numărul celor uciși astfel este indicat diferit în documente: unele consemnează 20 de morți, altele ajung la 100. Pentru a pedepsi aceste crime, la 26 septembrie 1944, o unitate de voluntari din Batalionul Iuliu Maniu a executat, după o judecată sumară și care nu-i intra în atribuții, 11 dintre autorii actelor de la 4 septembrie. Așadar, la Aita Seacă au fost trei momente de un dramatism extrem: atrocitățile antiromânești din perioada ocupației horthyste, mai ales cele din toamna lui 1940; asasinarea ostașilor români de către civilii secui la 4 septembrie 1944; executarea a 11 dintre autorii crimelor din 4 septembrie, la 26 septembrie 1944. În jurul acestor trei momente de conflict violent între cele două grupuri etnice din Aita Seacă se vor desfășura mai multe procese, după război, finalizate abia în 1955. Miile de documente care s-au acumulat astfel configurează veridic imaginea dramatică a relațiilor dintre români și unguri (secui) într-o comună transilvăneană, imagine asemănătoare cu aceea din multe alte localități“. (Petre Țurlea, Monumente ale unor criminali maghiari în România, 2004, p. 60 – 61).

-Din 1994, amintirea criminalilor din Aita Seacă este cinstită de un monument ridicat de UDMR.

-Românii aşteaptă încă dovezile „reciprocităţii“, eventual indicarea locului unei singure biserici maghiare distruse sau profanate de români.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

(Altă voce, probabil a moderatorului conferinței)

- Domnule consilier, vă mulțumim mult pentru expunerea prezentată, cu aprecieri valoroase privitoare la esența istoriei contemporane; consider că aceasta a fost o seară extrem de interesantă, o conferință foarte frumoasă, pe marginea căreia așteptăm întrebări, discuții din partea auditoriului, a conașionalilor noștri.

Primul (prima întrebare): - Aș vrea să-mi spuneți, față de această poziție maghiară, care este opinia Occidentului. Deci, din partea Occidentului ce ecouri sunt la aceste puncte de vedere ?

Dipl. H.A. – Aș dori să concretizăm întrebarea. Eu am încercat să schițez pe o paletă cât mai largă situația actuală și care este poziția maghiară. De fapt am făcut cunoscută în special poziția maghiară iar pe de altă parte am vorbit despre rezultatele propriilor mele cercetări.

(Același revine cu întrebarea) : - Eu la această reacție mă gândeam. Deoarece a fost o conferință foarte frumoasă, cel puțin mi s-au lămurit și mie problemele și întrebarea mi-am pus-o și eu, după cele ce am mai citit : dacă aceasta este poziția maghiară, care este reacția Occidentului la această opinie generală, de care s-a vorbit aici ?

H.A. – Înțeleg. Toate acestea, astfel cuprinse într-un sistem, nu reprezintă poziția oficială ungară. De fapt, unele părți le las pe seama aprecierii fiecăruia. Nici nu mi-am propus să fie altfel acest lucru. Nu este sigur că toată lumea trebuie să observe aceste conexiuni. Din aceste evaluări numai anumite părți sunt cuprinse în politica externă ungară, dar, de exemplu, faptul că am avea o ideologie destul de grosolană – ”Drang nach Osten, Drang nach Westen” – (parafrazând teoria germană a spațiului vital – nota trad.) **asta nicăieri nu e concretizată în scris și nici**

n-aș propune-o ca subiect de discuție. Ea ar putea aduce chiar și deservicii Ungariei, dacă ar ajunge în mâini neavizate. Această concepție n-ar trebui să ajungă în mâini neavizate.(1) Puțini au ajuns până acolo ca să-nțeleagă, care anume este situația reală. Probabil că vom întâlni puțini cetățeni ai României, care cu puțin simț autocritic să spună : „Da, am mușcat o bucată cam prea mare” (aluzie la Ardeal, nota trad.). (2) Dacă acela e prețul păcii europene, ca să fie o ordine europeană, și dacă acela e prețul bunăstării, al securității, ca – s-o spunem cu sinceritate – din „cele furate” (teritoriile – nota trad.) ceva trebuie restituit, atunci el (românul- nota trad.) ar fi dispus să o facă. Din păcate sunt foarte puțini din aceștia. În privința poziției noastre europene, aceasta e în mod deosebit valabil, pentru că trebuie să fie la sfârșitul unui foarte, foarte dur proces de învățare. Eu și acasă, în Ungaria, îmi place să fac apel la luciditatea colegilor, concetățenilor mei, care spun : „La sabie, sabie, înapoi la granițele Coroanei Sfântului Ștefan !” Le răspund : despre aceasta nu poate fi vorba ! Mă întreabă : „Tu, de fapt, la ce te gândești ?” Le răspund : „este foarte simplu – Ungaria, împreună cu celelalte state, a semnat Documentul final de la Helsinki. Acesta este un act excepțional. Acest document face deja posibilă schimbarea hotarelor pe cale pașnică, dar interzice categoric amenințarea cu forța și în mod deosebit agresiunea. După părerea mea, politica maghiară din două motive nu-și poate permite ca pentru teritoriile rupte (din trupul țării, nota trad.) – de fapt această ruptură nu există -, să intervină direct, prin așa-zisa forță militară sau amenințare prin politica internă, situație din care n-ar avea ieșire. Nici nu încerc să abordez problema prin prisma politicii interne, pentru că nu dispunem de forțe militare pentru așa ceva. Să uităm de aceasta acum, să abordăm problema numai din punct de vedere politic, etic și al tacticii politice. În primul rând de aceea este foarte importantă, pentru că unul din principiile de bază ale securității europene este că Tratatul final de la Helsinki trebuie să rămână viu, să dăinuie. Aceia care amenință un alt stat, aduc prejudicii, atacă integritatea documentului adoptat la Helsinki, iar statul

respectiv, poate fi ușor acuzat de atac la pacea globală, la securitatea generală ale Europei. Ungaria are asemenea tare istorice, încât desigur, s-ar putea spune : „iar maghiarii, ei au început primul război mondial, l-au declanșat pe cel de al doilea și acum îl vor și pe al treilea”. Această învinuire ar putea veni din partea oricui și nici nu ne-am putea apăra împotriva ei. Pe de o parte – Ungaria aici, Ungaria dincolo, politica externă ungară din această cauză nu poate pretinde direct aceste teritorii”. Pe de altă parte, deosebit de important, și acest lucru l-am spus tuturor colegilor mei : „ne-au întrebat ei pe noi sau noi pe ei, dacă și-ar dori un așa-zis sondaj de opinie, o afirmare a voinței fiecăruia ? Chiar în Ardeal am auzit un asemenea banc, nu mi-l amintesc prea bine, dar în esență : „taică-meu zicea – și ăștia au plecat, și ceilalți au plecat, dar de intrat n-a intrat nimeni !” N-am mai putut uita aceste cuvinte. Deci, acesta este miezul problemei. Nu știu cât vă este de cunoscut Memorandumul din decembrie 1991 al Ligii Social-Democrate Iugoslave din Voivodina, care a fost predat la Bruxelles în decembrie anul trecut. E un document fantastic, pe care de aceea îl amintesc, printre altele, pentru că el nu a fost redactat de maghiari, ci a fost elaborat de Liga Social-Democrată Iugoslavă din Voivodina. Și dacă ei așa văd lucrurile, că Iugoslavia de odinioară s-a destramat, totul trebuie evaluat fundamental de pe poziții noi, nu numai privind Slovenia și Croația, dar și privind Voivodina, cu specificul său etnic, istoric, cultural precum și cu rolul său economic în cadrul regiunii. Nu vreau să intru în detalii, dar în cele din urmă putem conchide : acest teritoriu și din punct de vedere istoric este cu totul altceva, de fapt nu trebuia să aparțină Iugoslaviei. Este un teritoriu atât de imens, fiind mai mare chiar decât Slovenia, dispune de capacități de producție minunate, se poate autogospodări. Și, vă rog, să uităm că unele națiuni, comunități etnice, nu au drept la autodeterminare. O populație mixtă, dar care trăiește într-un spațiu specific unitar, de ce n-ar putea și ea dispune de acel teritoriu ? Și aici trebuie să amintesc de partenerul nostru de nădejde, pe această temă, de „Uniunea Paneuropeană”, cu Otto von Habsburg,(3) pentru că el se

numără printre acei puțini care apără nu numai interesele unui popor a cărei limbă maternă, cultură și istorie comună constituie o singură națiune, dar este și de partea intereselor acelora, din teritoriile cu populație mixtă, care trăiesc în cadrul acelorași regiuni, ca să-și poată afirma dreptul la autodeterminare. Aceștia un lucru deosebit de important. Și, mă rog, acest Memorandum sugerează splendid – sau avem o confederație și atunci ne putem desprinde, dacă vrem sau dacă Voivodina dorește să existe ca stat independent, chiar și în cazul, în care 58 la sută, cât este în prezent, și dacă și în trecut a fost tot 58 la sută raportul sârbilor din Voivodina, unde este stipulat că din cauza acestor 58 la sută de sârbi, trebuie să aparțină Serbiei ?.

Atunci când discut cu un prieten român, nu-i așa, ei spun : „Da, există o unitate a românilor în Basarabia, și în Ardeal majoritatea românească e unitară, altceva nu poate fi !”. Atunci întrebăm : „De ce nu strigați lumii întregi, ce proști sunt nemții, și nemții-austrieci ce proști sunt, și cei din cantoanele Elveției. Și acolo să apăreți la televiziune, contraziceți-i, muștrați-i – cum va imaginați să trăiți în state deosebite, ce asta-i ordine ? Deci, și așa se poate judeca, dar ar trebui să luați aminte, nu întreaga lume gândește astfel”. Nemții, dacă luăm de pildă mica comunitate germană din Belgia, acum doi ani s-au desprins și au modificat Constituția belgiană și din cele două naționalități existente până atunci, Belgia a devenit un stat de trei naționalități. Puțini știu acestea. Asemenea schimbări sunt în Europa. Există un proces continuu de învățare și în acest proces văd eu marea noastră speranță. Cam acest lucru aș dori să-l pun în evidență, în ce fel încearcă politica externă maghiară să evalueze ce anume succese am obținut până acum în ocrotirea minorității, la ce anume ne putem aștepta. Încercăm să șoptim, să facem lobby și în așa fel să modelăm, prin mica noastră contribuție, procesele europene, ca acestea să fie favorabile intereselor maghiarimii din Bazinul Carpatic. Mi-a plăcut foarte mult intervenția unuia dintre reprezentanții Ardealului, care a participat la ședința extraordinară a Uniunii Mondiale a Maghiarilor, în decembrie, anul trecut, - poate îți aduci aminte –

cînd a spus : „Să lăsăm, vă rog, de o parte cuvîntul minoritate – maghiarime.” Aşa, dur. De altfel şi Domnia-Sa Göncz Árpád, (4) preşedintele republicii noastre, referindu-se la problematica europeană a spus : „Noua Europă nu poate fi decât Europa euro-regiunilor”. Ceea ce mi-a plăcut în mod deosebit în articolul publicat (acum, aproape trei ani) într-unul din numerele ziarului „Paneuropa Deutschland”, sub titlul „Centralismul”, semnat de Otto von Habsburg, cu subtitlul : „Comunitatea Europeană trebuie să garanteze federalismul?”, unde întrebă : « Cum vă imaginaţi dv. Să se realizeze acest lucru ? » Şi eu am răspuns : „În aşa fel încât să se poată din cînd în cînd reevalua drepturile şi libertăţile cetăţeneşti moderne, prin autodeterminarea noastră, şi dacă aşa ne place, să evaluăm odată la două decenii, cine unde doreşte să aparţină, ca nici o putere centrală să nu poată abuza de situaţia de moment. Acesta este un lucru extrem de important. Cum ? Aş putea să ilustrez printr-un proverb chinezesc. Şi anume : „Ai o pasăre dragă şi o iubeşti, las-o liberă. Dacă este a ta, se va întoarce”. În aceasta constă esenţa chestiunii : „a ta se va întoarce”. Pe români i-am dat odată gata din punct de vedere al raţionamentului. Ei spun că, în 1918 românii de la Alba Iulia au hotărât.... „Foarte bine! – atunci să scriem aici pe tablă parametrii mai importanţi! Deci, cînd? – 1 Decembrie 1918; unde? – la Alba Iulia; cine? – românii. În fine. Am o singură întrebare – Spuneţi, vă rog! Dacă acei oameni, atunci şi acolo, au decis asupra propriilor vieţi şi speranţe, românilor care trăiesc acum, acolo, de ce le luaţi acest drept? Ei au aceleaşi drepturi ca şi românii anului 1918, la Alba Iulia.” Până acum nu am primit din partea nimănui un răspuns acceptabil la această întrebare (5). A miza pe aceste şanse într-o Europă modernă, elaborarea unor noi valori europene, moderne, care să fie legiferate ca legi europene, este obligatoriu. Aceasta este şansa noastră, pentru că Ungaria, poporul maghiar din interiorul Bazinului Carpatic este prea slab ca să smulgă cartea măsluită, din mâinile trişorilor din jurul ei. Dar într-o Europă unită se vor găsi asemenea „poliţişti puternici”, chiar dacă

nenominalizați astfel, care vor scoate cartea măsluită din mâinile celor ce nu joacă cinstit. Despre aceasta este vorba!

Vocea moderatorului: Dacă considerați satisfăcător răspunsul dat?

- Da.

- Mulțumesc!

Tóró Tibor: - Domnule consilier, eu aș fi curios de părerea dv. personală, pentru că după o asemenea conferință de nivel universitar, ne-ar fi de un deosebit interes părerea dv. Personală. Una din tezele de bază a prelegerii prezentate a fost ideea statelor europene unificate, dar chiar dacă vrem sau nu vrem, există și un alt fenomen în Europa – îndeosebi în aceste regiuni – în care nu putem constata unificarea politică, ci divizarea statelor mici, sau, cel puțin, perceperea acestor tendințe. Există două tendințe, pe de o parte unificarea politică, iar pe de altă parte o asemenea divizare. Întrebarea este, sunt antagonice aceste două fenomene și cum se vede viitorul? Nu este periclitată concepția europeană, pentru că și astfel de fenomene am putut constata în ultimul timp?

H.A. – Mulțumesc pentru întrebare. Mă bucură în mod deosebit. De fapt acest fenomen, chiar și pe mulți specialiști în materie îi induce în eroare. Ei nu observă că este vorba de două laturi ale unui singur proces organic, care se condiționează reciproc, într-un mod deosebit. Oarecum e ca și cum aș spune: - am o colectivitate de 20 de persoane, jumătate bărbați, jumătate femei, deci zece perechi căsătorite, și ar fi un mare necaz, dacă X și Y ar divorța, apoi Z și Q ar divorța și s-ar recăsători între ei. Știu, este o comparație deosebit de profană, simplă, dar de fapt despre aceasta este vorba. Dacă privim mai atent, destrămarea, redivizarea nu este o specialitate est-europeană. Obişnuiesc să mă ocup și cu futurologie politică. Eu nu dau mai mult de zece, cel mult cinsprezece ani – Belgia se va destrăma. Partea sudică se va alipi Franței, partea nordică de Olanda și micuța insulă germană se va atașa partenerului german. Tendințe cât se poate de unanime semnalizează acest lucru și după un oarecare timp, toată lumea va considera aceasta ca ceva cu totul natural. Dar

pentru state, ca atare – în mod deosebit în această parte a Europei, unde hotarele se vor virtualiza – nu va conta unde s-au tras odinioară liniile graniței, nu, ci pe de o parte, situația economico-financiară a regiunii, factorii economico-financiar, iar pe de alta, limba maternă, cultura, cine în ce colectivitate, în ce mediu cultural își poate trăi mai plăcut și mai bine viața. Va fi absolut de prisos ca să existe o Belgie. N-ar avea o funcție, nu ar fi pentru ce. Îmi pot imagina, într-o situație concretă, că anumite regiuni se vor alcătui altfel, dar esența este ca fiecare să se poată autofinanța și ca în Europa să poată face față impozitelor ce-i revin propriei regiuni. În această temă vor exista drepturi foarte solide, de mare libertate, comparativ cu cele existente azi. Districtul X va decide, el însuși, după un timp, că este pregătit să facă sacrificii, dacă zona acceptă să-l primească. Cultura maghiară (6) trebuie semnificativ să-și îmbunătățească performanța, pentru că poimîine poate că vom câștiga două județe în est și vom pierde unul în vest, oricât de dur sună acest lucru. Vine momentul când cultura își va spune cuvântul decisiv, și dacă tot mai mulți urmăresc emisiunile cu nivel progresiv ale televiziunii germane și bunele spectacole de teatru în limba germană, vor păți ca unul, Ödön von Horvath (?), care a plecat din „delvidék” (teritoriile din sud – Voivodina și partea din „Bacska” aparținând Croației – nota trad.) și a decis într-o zi, că se va face scriitor german. Și s-a făcut. Într-adevăr, acesta va fi viitorul. Războiul viitorului – după convingerea mea – nu se va duce pe calea armelor, ci prin ziare, cărți, echipe de dans, prin canalele televiziunii.

Moderatorul : Mulțumesc. Cred că urmează : Ruzsák István și apoi, Szabó Ákos.

Ruzsák István – Aș vrea să aflu ceva despre situația maghiarilor din Voivodina, dacă primesc ceva ajutor din partea Ungariei. O altă întrebare ar fi, de ce nu dă Ungaria, de exemplu, pentru maghiarii care trăiesc în afara granițelor pașaport sau și cetățenia maghiară ?

H.A. – Aici sunt chiar două întrebări. Unul dintre profesorii mei spunea că între Marile Puteri și țările mici este

oricum o mare diferență și aceasta este următoarea : dacă o superputere face totul bine în politica sa, nu poate ocoli succesul. O țărișoară mică poate face totul excelent în politica sa, dar dacă marea putere decide altfel, atunci mica țară va avea un eșec total. Acest lucru, este în mod deosebit valabil pentru situația Voivodinei. Politica externă ungară face foarte mult în interesul lor. Slavă Domnului maghiarii din Voivodina s-au organizat excelent pentru autoapărarea lor și își fac auzite vocile. De amândouă avem nevoie continuu și din păcate, nu pe termen scurt, ci mediu și chiar pe termen lung, până se conturează situația europeană pe care am schițat-o. Vine o perioadă cu mari greutăți pentru maghiarimea din Voivodina. Va fi foarte greu să-și apere identitatea, dar n-are de ales. Aceasta este, ceea ce în Orientul Îndepărtat se numește karma – destin. Deci, noi facem tot ce se poate, ceea ce se poate aștepta de la Ungaria. Din păcate, posibilitățile, șansele noastre sunt extrem de reduse. Să nu uităm ce a fost în Ungaria timp de 45 de ani. Să nu uităm că anul trecut, la 22 iunie, și-a luat catrafusele ultimul soldat rus din Ungaria, de-atunci există suveranitate maghiară ! Aceasta este o realitate teribil de dură. Nu e nici un an, de când Ungaria, în fine, are suveranitate ! Și, desigur, din păcate, aceste împrejurări au repercusiuni deosebit de grave. Ceea ce nu ne scutesc de sarcinile inerente ce ne revin. Noi ne facem treaba noastră, dar, e regretabil, cu totul altfel am putea acționa în situația de azi, dacă pregătirea noastră militară – să o spunem franc – ar fi ca cea a Elveției. La a doua întrebare, se poate răspunde concis. Acordarea cetățeniei este o armă cu două tăișuri. Este bine să știm, de exemplu, în cazul maghiarimii din „delvidèk”, („regiunea sudică, aparținând Croației” – nota trad.), dar și în cazul celor din Voivodina este de temut ca în momentul în care se va afla că cineva este și cetățean maghiar, se poate declanșa o asemenea reacție din partea țării respective, - îndeosebi dacă este vorba de o țară fără tradiție democratică – să-l expulzeze pe motiv că „ești cetățean maghiar, eu nu tolerez dubla cetățenie, deci o retrag pe cea română, o retrag pe cea sârbă, pe cea....du-te la dracu !” etc. Interesele istorice

maghiare, legate de programul său din Bazinul Carpatic, nu în acest sens influențează politica maghiară, ca ea să facă un astfel de pas. (7)

A părăsi definitiv un asemenea teritoriu, pe care eventual în 5-10 ani l-am putea redobândi, ba mai mult, datorită constelației istorice date, s-ar înmulți acolo maghiarimea (8) ; a părăsi acum acest spațiu ar fi un pericol fatal, o neghiobie fatală. Nu e voie ! Aș evoca din nou cele rostite de un reprezentant al Ardealului la ședința extraordinară a Organizației Mondiale a Maghiarimii din decembrie, de care am amintit : „Vă rog să nu uităm – lăsați odată cuvântul minoritate ! (maghiară, nota trad.). Vă rog să luați la cunoștință că în regiunea Bazinului Carpatic noi suntem majoritarii. Și dacă va fi adevărat că aici în Europa, în noua sa devenire, regionalismul (9) va fi principiul călăuzitor, atunci aici se află esența problemei. Asta trebuie să reținem – în regiunea Bazinului Carpatic noi suntem majoritari și ceilalți se află în minoritate ”(10) Este indiscutabil, dacă spun, privind cu ochii Bruxelles-ului, că Ungaria are o rămânere în urmă de douăzeci de ani față de Austria, dar este capabilă să se autofinanțeze. Partium-ul și Ardealul pot fi finanțate într-o etapă următoare, pentru că aceasta înseamnă încă 20 de ani, deoarece ele-s cu 15 ani rămase-n urmă (față de Ungaria, nota trad.). Dincolo de linia Carpaților, șansele de recuperare economico-financiară sunt cu totul altele, total diferite posibilitățile de valorificare a resurselor existente, acolo unde geografia economică cere o gândire politico-economică adecvată. Și dacă aș spune – „dincolo de linia Carpaților ? Pentru ce ?” Rămânerea în urmă cu 30-35 de ani necesită sume enorme, alocări de fonduri însemnate, care pe termen mediu, dar nici măcar foarte lung nu s-ar putea recupera. Acolo atunci vom intra, dacă interese strategice deosebit de grave ne-ar obliga să o facem. Ei, și acum, toți aceștia sunt factori, care într-o anumită situație, - așa cum s-a destrămat Uniunea Sovietică, cum s-a destrămat Iugoslavia, vor facilita și destrămarea altor state. Pentru asta trebuie să ne pregătim.(11) Asupra acestora trebuie să ne concentrăm gândurile, preocupările. Eu vă spun să fim atenți la aceste chestiuni !

R.I.- Domnule consilier, aceasta este părerea dv. personală ?

Dipl. H.A. – Da. Părerea mea personală.

R.I. – Mulțumesc.

Szabó Ákos: - Titlul conferinței este, cumva: „Ministerul de Externe al Ungariei?

H.A.- Nu! „Politica externă maghiară și protecția minorităților.”

Sz. Á.- Aș avea următoarele întrebări concrete: Cine duce tratative sau cine este persoana care discută cu maghiarimea din Voivodina, Ardeal și Slovenia, din partea maghiară? Adică persoana de legătură care duce tratative cu guvernele țărilor respective, în scopul apărării intereselor și reputației maghiarilor? Despre acest lucru nu am auzit nimic. De exemplu, cine reprezintă în cadrul Ministerului de Externe al Ungariei interesele maghiarimii din Voivodina, cine discută cu guvernul sârb, cu Milosevici, sau cine ține legătura cu România, cu guvernul Iliescu, despre măsurile concrete de ocrotire a conaționalilor noștri maghiari, cine asigură toate acestea?

H.A. – Mulțumesc. Este o întrebare bună. Brut aș sistematiza această tematică pe trei, dacă stau și mă gândesc, chiar pe aproape patru planuri. Înainte de toate, pentru că este vorba de probleme externe, e o problemă de specialitate, acestea intră în sfera de preocupare a Ministerului de Externe, nu a celui de interne, și anume a unor persoane competente ai referenturilor, ai colectivului care se ocupă special de unele țări. Mai pe`nțeles vorbind, avem departament român, departament iugoslav, un departament specializat pentru Uniunea Sovietică, servicii de politică externă, unde funcționează secții, cu direcții generale, având specialiști ai tematicii în cadrul secției. Colaboratorii care sunt specialiști ai unor teme specifice, pregătesc diversele planuri, materiale, soluționează problemele cotidiene ale diplomației și dacă se apropie vreun eveniment de noi tratative, pregătesc materiale pentru dezbateri, în baza informațiilor externe intrate la ambasade, le prelucrează, împreună cu datele strânse la secțiile operative de specialitate

externă. Aceste teme aparțin în sfera serviciului general de analiză și planificare regională – avem și un asemenea serviciu – care încearcă să prevadă, să deslușească, ce anume evenimente sunt previzibile, la ce ne putem aștepta, cum se pot combina mozaicurile parțial realizate, parțial proiectate deja, iar secțiile teritoriale funcționale și cele regionale formulează, în cooperare, poziția finală a politicii externe. Simplu. Acesta l-aș numi într-un sens mai restrâns „canalul nr.1”. Acest canal preia de fapt totul din canalul 2, ceea ce mai devreme s-a numit Oficiul primului-ministru, Secretariatul pentru Maghiarimea de peste Hotare, care acum, de la 1 iunie a devenit Oficiul Maghiarilor de peste Hotare, sub conducerea secretarului de stat cu portofoliu dr. Encz Géza, care – dacă vă place această caracterizare – este un trust al creierelor, un asemenea staff, care este organizat pentru a se ocupa cu aceste probleme, adună date, consolidează baza de date, execută diferite analize, utilizând propria gardă de colaboratori.(12)

Sz. Á. – Cum se numește secretarul de stat ?

H.A.- Dr. Encz Géza, un adevărat domn (gentlemen), născut la Cluj. Al treilea canal este Uniunea Mondială a Maghiarilor... (pauză de înregistrare, nota tr.). Dacă reacția nu e tocmai corespunzătoare, atunci spunem, mă rog, este de fapt o uniune, care vede altfel problematica maghiară ; dar dacă exista o bună disponibilitate în acest sens, atunci politica externă maghiară clădește pe aceasta. Acesta-i al treilea canal. Al patrulea canal este Ministerul Culturii, unde există un serviciu internațional aparte, care încearcă să dirijeze problemele culturii în general, să organizeze aprovizionarea cu publicații (13) a teritoriilor ce-i aparțin. Din păcate, caracteristic pentru toate e o finanțare deficitară, care definește întreaga situație economică națională ungară. Cred că aceste informații sunt suficiente pentru toată lumea.

- Mulțumesc!

Szabó Ákos: - Intervenția mea are de fapt trei puncte, toate privesc politica externă oficială a Ungariei. În primul rând aș aminti faptul că guvernele maghiare, între cele două războaie

mondiale n-au formulat pretenții revizioniste din timp (14). Mișcările revizioniste au fost realizate de forțele sociale. Cu eficiență. Dar, după cum văd deosebirea între stările de atunci și cele actuale, generația noastră, atunci, a fost crescută într-un spirit național de fier, ceea ce, e de-nțeles, nu a fost suficient. Dacă este posibil, ca printr-o educație publică – aceasta fiind un proces mai îndelungat – să se înființeze mai multe, asemenea, organizații sociale, nu numai Organizația Mondială a Maghiarilor ? Pe de altă parte, aici în Occident, deseori putem auzi asemenea afirmații din partea unor personalități oficiale, că „Ungaria nu are pretenții teritoriale.” Așa ceva nu se poate spune.

Al doilea punct ar fi, ceea ce deseori putem constata în Occident și care este deosebit de important din punct de vedere al politicii externe, lipsa, aproape totală, a propagandei.(15) În contrast cu aceasta statele succesoare desfășoară o propagandă eficientă, nocivă pentru noi.

A treia problemă privește situația armatei. O politică externă atunci poate fi considerată eficientă, dacă în spatele ei e forță. Știu, cunosc situația, dar care sunt perspectivele pe un termen mai lung, pentru ca situația să se amelioreze ?

H.A. – Deci, atunci să le luăm pe rând, pentru că sunt prea multe. Prima întrebare : înființarea de noi organisme sociale, a doua – revizuirea problemei pretențiilor teritoriale și a treia – situația armatei.

Vă rog frumos, sistemul de drept ungar permite oricui – în afară de situația dacă cineva ar vrea să întemeieze o organizație cu caracter fascist – înființarea unei asociații de doi bani – ca să mă exprim metaforic – așa cum și-o dorește. Deci, nu găsesc niciun impediment, dacă cineva depune o asemenea solicitare să nu primească permis de funcționare.

- Trebuie să-și facă formele? Oare va primi aprobare ?... (întrebări suspicioase din public). Scuzați-ne, Scuzați-ne de întrebare....

Dipl. H.A.- Eu nu știu cine, cu ce se ocupă în Ungaria, munca mea mă preocupă atât de mult, încât nu am timp să mă

ocup de asemenea probleme. Părerea mea este – cine vrea să se ocupe de așa ceva, să o facă, eu mă voi bucura, o singură rugămintă am, să o facă civilizată, în mod european. Dreptul maghiar dă posibilități largi în acest sens, începând de la Societatea Sfintei Coroane a lui Ștefan și până la Societatea „Turul” (societate naționalist-rasistă, înfloritoare între cele două războaie mondiale – nota trad.), numai Dumnezeu mai știe sub ce denumire, câte feluri de societăți, asociații, fundații există azi, dar cea mai mare problemă legată de activitatea acestora este că în spatele lor stau 3 sau 5 oameni, și probabil că între timp stau mai des prin cârciumi, în loc să desfășoare o muncă cinstită. Acesta este răspunsul meu la prima întrebare.

A doua întrebare privitor la așa-zisa declarație, că „Ungaria nu are pretenții teritoriale, așa ceva nu se poate formula”. Nu numai că așa ceva nu se poate, ci așa ceva trebuie făcut, în spiritul de care v-am amintit. În Europa modernă, nimeni nu poate avea față de nimeni pretenții teritoriale, dar paralel cu acest deziderat trebuie să fie valabil – și din păcate, cei competenți uită să accentueze acest lucru – faptul că regiunile, microregiunile, subregiunile să dispună de acel grad de libertate, de dreptul libertății europene, ca să se poată autoorganiza și regional să-și poată exprima dorința unde vreau să aparțină. Cele două drepturi trebuie să se afirme paralel (concomitent). Deci, baza noii ordini europene nu poate fi de la cine, ce teritorii, când și cum s-au luat, pentru că aceasta ar duce la o nouă baie de sânge și un al treilea război mondial în Europa. De aceasta nimeni nu are nevoie. Obişnuiesc să spun că situația Ungariei în această temă,... procesul european e de așa natură, ca în bancul clasic, numit „kingi-lingi”. Și anume : „Un domn din lumea bună se întoarce din zonele tropicale, după ce se cuplase cu mai multe negrese nenorocite și e foarte bolnav. Se prezintă la un Centru de tratament al bolilor venerice și spune – uitati-vă domnule doctor, e groaznic ! Dumneata ai „kingi-lingi” – constată medicul. – Vai de mine, domnule doctor, va trebui să mi-o tăiați ? Da de unde! – răspunde medicul – va pica de la sine!”. Practic, aceasta este situația Ungariei de azi – în

teritoriile din jurul ei este o stare de „kingi-lingi”. Ungaria nu trebuie să formuleze nici o revendicare teritorială. Trebuie doar să pretindă validarea drepturilor libertăților europene moderne, validarea regionalismului. Așa cum și-au ieșit din fire românii, când Géza Jeszenszky, din partea Clubului Maghiar a avut o intervenție genială la Conferința ținută la Academia Regală din Londra, în care, printre altele, s-a referit și la situația Moldovei și Basarabiei (mărturisesc sincer că au fost unii care i-au șoptit lui Jeszenszky în această problemă). Ei bine, așa și-a prezentat ideea: „E-n ordine, Basarabia și Moldova se unesc cu România, dar România până acum niciodată nu și-a onorat promisiunile politice privind minoritățile.(16) Dacă Europa dorește pace în cele două teritorii, și Jeszenszky în acest sens a apelat la factorii de siguranță politică, atunci vom recurge la dreptul convenției internaționale, (instrument a cărui lipsă eu am reproșat-o în perioada istorică anterioară), și pe baza unei asemenea convenții internaționale, să se decidă unirea Basarabiei și Moldovei cu România, numai dacă aceasta se va realiza sub forma unei confederații.” Au urlat românii. Herman János, purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe ungar, a spus: „Nu înțelegem reacția românilor, mă rog, doar este vorba despre o țară independentă, Moldova !?. Ce are România cu această țară ?. Dacă moldovenii nu au protestat, atunci românii de ce protestează ?”. A fost o palmă uriașă. Slavă Domnului ! (17) Despre asta e vorba. Acest „joc” merge. Da, și dacă trebuie, atunci aici să se protesteze, pentru a nu face, pe oricine, „să înghită” orice, numai pe bază de promisiuni. Trebuie folosit cadrul corespunzător al convenției internaționale. Așa – da ! Se încalcă ? – Înapoi !. Nu ! Acesta trebuie să fie viitorul, ca fiecare dintre părți să se simtă îndatorat față de convenția semnată.

Îmi spun mereu, oare cum e posibilă această meditație îndelungată ?. Cu ce se explică faptul că Moldova, această republică scindată, de dincolo de Nistru, vrea autodeterminare, (desigur se va despărți) : dacă ceilalți, românii, au dreptul să tragă încoace, atunci și ei au dreptul să tragă încolo. Puțini înțeleg din ce anume se naște sciziunea. Eu vă pot da un

exemplu în acest sens. Găgăuzii, această minoritate mică, turcă, din partea sud-estică a Moldovei, comunitate de confesiune catolică de aproximativ 200 de mii de suflete, turci, băieți zdraveni, curajoși, au spus clar : „dacă nu va fi aici așa cum dorim noi, vom încărca Kalașnikov-ul și vom trage până când avem muniție.” Foarte direct. Același lucru îl spun și ucrainenii, chiar și rușii, cărora le prinde bine experiența de luptă porcească dobândită în Afganistan, și după cum spun ei „pe ăia i-am mâncat aproape, ne-om descurca și cu românii ăștia”. Și trag. Dar de ce trag ? Pentru că oferta ce au făcut-o guvernului central moldovenesc nu a găsit audiență. Ei au spus – să rămânem liniștiți o țară unitară, dar dacă voi doriți să vorbiți românește, și noi dorim folosirea limbii ruse, a limbii ucrainene, a limbii găgăuze. Dacă noi suntem cetățeni contribuabili, atunci din impozit cerem să ni se restituie banii plătiți pentru manualele școlare găgăuze, cele rusești și cele ucrainene. Nu poate fi doar că eu plătesc iar tu mă românizezi. » Cum a replicat la toate acestea guvernul central din Moldova ? „Ciu-ciu pentru voi ! – toată lumea românește !”. A ratificat legea limbii oficiale, crezând că aceasta-i o chestie mărunță, neglijabilă. Nu Dom'le ! Aștia și-au luat kalașnikovul și-au început să tragă. E bine să se știe că întreg acest teritoriu dincolo de Nistru numai din 1954 aparține Moldovei, în baza unui ordin semnat de Stalin (18). Nu a făcut niciodată parte din Moldova istorică. Caracteristic gândirii politice românești este că pretinde să-i revină înapoi din teritoriul Ucrainei, Bucovina de nord, acest spațiu aproape patruler, (o voce din public – „care a fost al românilor”, H.A. – „N-are importanță”) pentru că aceasta este parte din Moldova istorică. Foarte bine ! Atunci, teritoriul de peste Nistru trebuie să fie restituit ! Nici asta nu se poate – spun ei – pentru că aparține Moldovei de azi. Păi așa nu se poate face politică în Europa. Despre armată atât pot să vă spun, că procesul de reorganizare a armatei maghiare este în curs. Ne străduim să realizăm o armată mică, cu capacitate de impact. Mă rog, bani, bani și iarăși bani – atât vă pot spune. Altceva nimic. Asta este. Există o dilemă groaznică : dacă spun – acum mă voi ocupa de reorganizarea

armatei - nu pot pune pe picioare economia națională, nu voi mai avea nici mâine, nici poimâine o economie națională prosperă. Dacă acum îmi împreunez mâinile și mă rog, încerc să mă folosesc de diplomația mea, relativ destul de bine dezvoltată, cu un asemenea management, prin care diplomații noștri să apere pentru Ungaria arena internațională a păcii; atunci economisesc în ceea ce privește armata, ca acele fonduri să le folosesc pentru redresarea economiei naționale. Numai acest timp să rezist, 2-3 ani. Am să dispun apoi de o asemenea economie națională, care să poată asigura finanțarea și întreținerea unei mici armate, cu un impact acceptabil. Acum ne aflăm la acest al doilea stadiu. Următoarea întrebare a fost legată de propagandă. Acesta este tot un lucru care necesită bani, bani și iarăși bani (19). Nimic altceva nu vă pot spune.

Moderatorul : - Este nepolitic să mă uit la ceas, deși oficial ne apropiem de ora 21,45. Așa că vă rog mult ca în cele ce urmează să vă mărginiți dacă se poate la o singură întrebare. Așteptăm cuvântul domnului cu ochelari... (arată, probabil, cu mâna, fără să nominalizeze).

(Din public) : - Eu așa am înțeles, că acest proces, așa cum a fost schițat de D-1 consilier, reprezintă garanția, baza din punct de vedere politic și economic, pentru integrarea europeană. Ca politician pe probleme externe, cum vedeți poziția SUA și a Japoniei față de continuarea procesului de integrare, pe o arenă politică schimbată, deci, înțeleg sub acest aspect că Uniunea Sovietică a ieșit din jocul marilor puteri. Nu s-a schimbat cumva raportul Statelor Unite ale Americii(privind Europa – nota trad.) și care e poziția Japoniei față de acest întreg proces de integrare ?

H.A. – Aceasta este o întrebare complexă, complicată. În această sferă de preocupări se regăsesc atât interese contrare a unuia față de celălalt, cât și rațiuni care se sprijină reciproc. Aici aș dori să anticipez următoarele : pare-se că SUA își poate permite, acum în mod deosebit, acel lux să-și întoarcă privirea mai mult introspectiv – știm prea bine că în istoria sa a avut etape când introspective, când de expansiune – această ar fi una

din părțile monedei. Partea cealaltă a monedei este că nici Japoniei, nici Statelor Unite ale Americii nu le place întărirea concurenței. Detestă foarte, foarte mult felul cum statele Europei se aliază, se dezvoltă și se consolidează. Nu le place ! Pe de o parte anumite cercuri din SUA ar putea obține serioase sume de bani pentru redresarea economiei naționale, dacă importanta lor prezență militară în Europa, care se resimte, s-ar micșora. În același timp le este teamă, că dacă se vor retrage, Europa astfel se consolidează și mai mult, ei ar fi excluși cu totul din continentul european, și orice posibilitate de influențare din partea lor s-ar restrânge enorm. Acest lucru nu este pe placul politicii americane. Cu Japonia situația este că ea balansează între două probleme. Pe de o parte, ea știe că din punct de vedere geostrategic locul ei se află la Oceanul Pacific, iar pe de altă parte că întreaga sa politică economică de până acum a fost clădită pe o deosebit de puternică expansiune a exportului de mărfuri și de capital – la acesta din urmă apare și o noutate, analizată acum de către experți – un principiu de importanță vitală, prin faptul că ea a exportat foarte mult în Europa, și întotdeauna a avut excedent la export. Iar într-o Europă în curs de înnoire și care se consolidează tot mai mult economic, Japonia va rămâne tot mai mult pe dinafară, așadar ar fi periclitat unul din interesele fundamentale ale economiei naționale japoneze. Întrebarea care se pune este, atunci când Japonia va analiza această nouă evoluție, ce va întreprinde în anii următori, în deceniile următoare, în domeniul strategiei naționale politico-economice. De aceasta va depinde, dacă va sprijini sau nu unificarea europeană. Deoarece, să nu uităm, Japonia are încă revendicări privind Kurilele de sud, aceste mici grupuri de insule. După cum îi cunosc eu pe japonezi, ei nu vor renunța la această pretenție. Dacă va dura o sută de ani, atunci într-o sută de ani, dar le vor redobândi.(20)

Mai există încă un lucru specific, despre care nu am vorbit încă în această seară, le-am amintit doar tangențial, faptul că aceste state federative, confederative, unionale, bazate pe alianțe s-au destrămat. Și Iugoslavia s-a destrămat și Uniunea Sovietică

s-a destrămat. Părerea mea este, că această tendință nu se va opri aici. Concret – printre altele – mă gândesc, de exemplu, la situația în care ucrainenii sunt tracasați. Iar ucrainenii îi replică lui Serioja din Marea Rusie : „Mai băieți, lăsați-o baltă !, poimâine vom recunoaște Republica Tătară”, care în cadrul Rusiei sfinte și-a declarat independența. Și aş putea înșira în continuare, sunt 17 asemenea republici. Acestea sunt organizate ca state republicane, pe bază de autonomie. În Asia celor cu ochii oblici, eu prevăd că în 30 de ani, întreaga parte de vest al Siberiei va dispărea din Rusia, ca republică aparte. Japonia și Coreea își vor da seama atunci de starea de fapt, iar Japonia va miza pe posibilitatea de a trata cu populațiile siberiene problema Insulelor Kurile, atunci când rușii nu vor mai avea nimic comun cu acestea, dacă, în timp previzibil, nu va reuși să o scoată la capăt cu rușii. Aceasta însă presupune o asemenea strategie japoneză, care contează pe situația unei Europe deosebit de puternice, cu care ea are o relație foarte bună, pentru ca atunci, împreună cu Coreea, poate noul său aliat, să exercite o puternică presiune asupra Rusiei, și să poată beneficia și de sprijinul Occidentului, mai ales de cel al statelor unite ale Europei. Aceasta este o șansă, sunt stratageme pe care istoria uneori le realizează, uneori nu. Dar cam așa văd eu lucrurile, aceasta fiind în mod strict părerea mea personală.

Josef Wirth: - Să revenim din Insulele Kurile, totuși, în Europa. Regret că despre problema minorităților din Ungaria, de fapt, nu ați vorbit. Consider expunerea prezentată foarte interesantă și chiar valoroasă, în ce privește prima ei parte. Dar, dacă intrăm în detalii, din păcate, în multe trebuie să vă contrazic. De aceea, regret faptul că nu ați tratat problema minorităților din Ungaria. Și eu provin din una dintre minoritățile Ungariei și, în ceea ce privește România sunt cu totul de altă părere. După opinia mea, România nu poate fi comparată cu Ungaria în ceea ce privește politica față de minorități. Din păcate, Ungaria nu este un model, nu este deloc un exemplu în problematica minorităților. Aș exemplifica cu câteva date : probabil că știți, la ultimul recensământ al

populației din Ungaria, numai 40.000 de persoane au avut curajul să se declare de naționalitate germană. Cu toate că, după datele Forumului Democrat al Germanilor, ar exista încă 200.000, și cândva au existat chiar o jumătate de milion, dar cam jumătate din aceștia – dacă vă place expresia – au fost expulzați, izgoniți nu numai de bravii comuniștii sovietici, dar și de către politicienii naționaliști maghiari. Pentru acest lucru nimeni nu a prezentat scuze, nu a cerut iertare – un lucru foarte trist - spre deosebire de cehi.

H.A. : – Acum trebuie să vă contrazic!

Wirth : - Nuuu! ... (categoric, hotărât, dar și indignat, nota tr.)

H.A. : – Vă rog consultați-l pe dl Max Streibl, prim-ministrul bavarez, în această problemă!

Wirth : - Îmi cer scuze, dar când a fost aici prim-ministrul D-voastră, la Sindelfingen, unde s-a întâlnit cu șvabii dunăreni, ar fi fost de așteptat, dar n-a spus nimic în acest sens (21). Când cancelarul german a întreprins pentru prima oară o vizită oficială la Varșovia, el a înșenuncheat, pentru că într-adevăr s-au întâmpnat multe lucruri în numele poporului german, dar în ceea ce privește expulzarea nu am auzit nimic (din partea prim-ministrului maghiar, nota trad.). Poate că eu sunt surd, dar nu am auzit până acum nimic. România nu a expulzat niciun german, nu a izgonit pe nimeni, nu a expulzat pe nimeni. (rumoare, râsete, comentarii. Wirth ridică vocea pentru a se face auzit, nota trad.). Eu acum, de fapt, mă gândesc la „expulzare”. Și eu am fost la „malenki robot” (deportat în Uniunea Sovietică la muncă, nota trad.), aceste două lucruri, îmi pare rău, dar nu pot fi comparate(22).

Din public: - În România nu au fost soldați ruși! (Oare așa să fi fost?. Nota traducătoarei de naționalitate germană din România).

Wirth: - D-le Villa (?), îmi pare rău de această afirmație, dar vă mulțumesc! Aceasta a fost marea problemă și la conferința istorică ținută la Budapesta, am participat la două asemenea întruniri, unde preocupările s-au axat pe problematica

germanilor din Ungaria. Și acolo restricțiile au fost aceleași, numai 3 minute s-au acordat vorbitorilor, răstimp în care numai tangențial poți trata o problemă. După mine așa nu merge ! Desigur, cunoașteți ultimul interviu al lui Hambuch Géza, secretar general al Uniunii Democrate Germane, articol care acum câteva zile a apărut aici, în ziarul „Schwäbische Zeitung”, în care el a comparat situația minorității germane din Ungaria, cu cea a germanilor din România. Trebuie, din păcate, să-i dau dreptate lui Hambuch Géza : - în România este mai bună situația minorităților decât în Ungaria. (râsete, rumoare, aplauze în batjocură, nota trad.)

Dipl. H.A. : – (Pe un ton tăios, hotărât, nota trad.) : - Trebuie să iau în mână problemele. Nu-mi place că atunci când auzim lucruri, care în mod deosebit nu fac plăcere urechilor noastre, suntem tentați să ne băgăm în discuție. Vă rog să respectați principiul democrației, să ascultăm până la capăt întrebarea, să ascultăm până la capăt părerea altora ca să putem răspunde, să nu ne jucăm, să respectăm principiile democrației.

Wirth : - În România a avut loc nu demult un recensământ al populației. Până acum s-a tot spus că cea mai mare parte a sașilor ardeleni și a șvabilor din Banat au plecat, au mai rămas aproximativ 50 – 60.000. Totuși mai mult de o sută de mii s-au declarat germani.

Din public : - (insinuant) Printre ei și câțiva maghiari.

Wirth : - Poate. Dar au avut curajul să se declare germani. În România există și sate maghiare, slavă Domnului ! Eu dau dreptate pretențiilor secuilor, nu demult am fost și în Slovacia și dau dreptate și maghiarului din Slovacia. Dar, din păcate, în Ungaria, pe plan intern, întotdeauna se trece sub tăcere situația minorităților. Dacă unii consideră în această privință Ungaria un exemplu de urmat, atunci este un exemplu, în cea ce privește naționalismul. Nimic altceva nu pot spune despre această chestiune.

Dipl. H.A.:- Mulțumesc pentru ridicarea acestei probleme. Chiar acum am primit în mână un interviu. (Citează în limba germană : „Hambuch Géza, secretarul general al Uniunii

Democrate Germane – Politica maghiară față de minorități nu este exemplară”). La toate acestea aș dori să adaug următoarele.(Citează în limba germană „Întrebările au fost puse de Klaus Nachbaur”). Aceasta este ultima propoziție. Acest lucru este controlabil, dacă s-a întâmplat așa sau nu ! D-l Hambuch Géza a dat un interviu domnului Nachbaur. D-l Nachbaur este foarte bine informat asupra situației minorității germane din Ungaria. De trei ori l-a întrebat pe dl. Hambuch, dacă el consideră că așa stau lucrurile, dacă așa trebuie să apară în reportaj? Eu, personal nu am citit reportajul, acum îl văd pentru prima oară, dar am auzit de antecedentele publicării lui. El a răspuns: - Da! Iar D-l Nachbaur a spus: „Bine, atunci îl voi publica!”. Și rezultatul a fost că în timpul cât el mai era în redacție, Hambuch s-a documentat în problemele respective și l-a sunat pe D-l Nachbaur : „Vă rog, să nu publicați în forma actuală articolul!” Într-o asemenea fază, încât Nachbaur i-a replicat, că acesta a fost deja predat. Așa că acum așa se pare, că Hambuch a mințit afirmând că el nu a dat niciun fel de interviu, niciun fel de articol. Iar D-l Nachbaur a protestat: totul este înregistrat pe bandă, ca material audio. Acest joc, nu poate fi jucat astfel! Atât despre acest reportaj. (23) În ceea ce privește politica minorităților din Ungaria, cât este de bună sau nu, aici aș vrea să fac o diferențiere tranșantă între politica ultimelor decenii și a ceea ce acum este intenția guvernului, și care, să sperăm, va fi cuprinsă și în Legea Maghiară a Naționalităților. Dar, să disecăm problemele în ordinea lor. Și în Ungaria tot așa s-a procedat la expulzarea nemților – Vertreibung -, cum a avut loc acest lucru în regiunea Sudetă și în alte teritorii. Ceea ce doresc să accentuez în mod deosebit, este că, precum Ungaria nu-și poate asuma răspunderea politică, morală pentru deportarea evreilor, pentru deportarea ȝiganilor și a altora, a unor reprezentanți ai ierarhiei cultelor, deportări care s-au făcut după 19 martie 1944, când trupele celui de al treilea Reich ocupaseră practic Ungaria, tot așa nu este dispusă clasa politică din Ungaria, să-și asume responsabilitatea, în privința luării unei atitudini morale, față de cele întâmplate în perioada ocupației

trupelor sovietice (24). Vă rog frumos, aceasta este istorie. Acestea sunt date istorice, vă rog să vă documentați! Vă rog să cercetați, care au fost resorturile (25), datorită cărora în mod nemernic, un mare număr de germani, total nevinovați, familii nefericite au fost expulzate cu forța din Ungaria. Este un capitol deosebit de trist pentru poporul maghiar, și în cele din urmă, una din rușinile istoriei maghiare. Am citit articole, din care reiese că maghiarii ar fi cerut sovieticilor, să „acționeze” odată, dar, să fie cu iertare și János Kádár a solicitat sovieticilor să intre în țară – a fost acesta poporul maghiar ?. Vă rog să mă scuzați, deși este o situație similară la care mă văd nevoit să mă refer, dar acesta nu a fost poporul maghiar, ci unele elemente decăzute, nu poporul maghiar !. Un singur lucru pot spune – nu doresc ca certificatul de existență al poporului maghiar să-l restrâng la 1-2 ani. Certificatul poporului maghiar va fi în curând 1100 de ani de istorie. Și aici acestea se leagă cu afirmația, cum a spus Hambuch, și dv. (către Wirth, nota trad.) ați fost de acord, că „în România e mai bună politica față de minorități, este mai bună situația lor”. Știți dv. ce (replică, nota trad.) a primit dl. Hambuch pentru acest articol ?

Wirth: - Nu mă interesează ! Eu am constatat care este situația din România.

Dipl. H.A.: - Pe mine mă interesează foarte mult. La acestea întrebarea a fost : Atunci de ce nu te duci acolo ?. Eu știu că acest lucru nu-i un argument, este numai o floscă. Eu obișnuiesc să le spun cunoștințelor mele din rândul oamenilor politici germani, prietenilor, următoarele : „Vă rog, eu știu una – primul nostru document datează din anul 1141, când Géza I (de fapt Geza al II-lea, 1141-1162, și nu Geza I-ul 1074-1077, nota trad.) a adus coloniști germani în Ungaria, Ardeal, și i-a stabilit pe teritoriile devenite săsești. Din 1141 și până în 1920 a trecut destul de mult timp.

Wirth: - Între timp a fost și secolul trecut...

Dipl. H.A.: - Un moment domnule, permiteți-mi să termin ideea, eu v-am ascultat pe dv., mi-ar face plăcere dacă și dv. Ați urmărit șirul gândurilor mele. Din 1920, să spunem, s-au perindat

70 de ani. Pentru ca să lucrăm cu cifre rotunde – 1070 de ani. Anul trecut a avut loc aniversarea, sub genericul „850 de ani ai sașilor ardeleni” în „Paulskirche”(biserica Sf. Paul – nota trad.) din Frankfurt, jubileul de 850 de ani de la stabilirea în Ardeal a sașilor, izgoniți în ultimele decenii de acolo. Domnule, eu am un singur răspuns privind certificatul istoriei maghiare. Cu o mică exagerare, putem spune : 12 unități de timp, din care 11 x 70 de ani sub dominație maghiară și 1 x 70 de ani sub dominație românească. În decurs de 11 x 70, sub egida coroanei ungare, germanii din Ardeal, sașii din Ardeal au prosperat, au beneficiat de asemenea drepturi specifice de care nici maghiarimea autohtonă nu beneficia. Domnule, aceasta este istorie, vă rog foarte mult apelați la istorici ! Nu sunt dispus ca 1-2 ani sau decenii de politică urâtă, de maghiarizare forțată, pe care eu o condamn, să o identific cu ceea ce numim „istorie maghiară”. Mă rog, precum este adevărat că a existat timp de 1-2 decenii o politică de maghiarizare forțată(26), accentuez că aceasta este astăzi condamnată de politica maghiară, pe lângă toate astea să nu uităm... Domnule, vă rog, să căutați cele privitoare la această chestiune în literatura de specialitate.

Wirth:-Caut tot timpul, dar nu o găsesc.Îmi pare rău domnilor...

H.A. :- O să le caut și vi le trimit, asta nu-i o problemă. Certificatul nostru este cuprins în Scrisoarea Sfântului Ștefan către prințul Imre (27)...

Wirth: - Cunosc!

H.A.: – Acum nu aș putea indica date exacte câte sute de mii au reprezentat în anul 1920, naționalitatea germană. (Din partea participanților se indică două cifre : 1.400.000 pe țară și 800.000 în Ardeal, fără specificarea anului, nota trad.), Eu nu pot lega această idee de două cifre. Eu știu un singur lucru, că în decursul celor 11 unități de timp, practic, prin sporirea numărului lor în mod constant se poate dovedi, că sub dominația coroanei maghiare germanitatea a prosperat în decursul celor 11 unități de timp, și în decurs de o singură unitate de timp, românii i-au „exterminat”(28). (Chiar și în ghilimele- nesemnulate de

vorbitor- este o afirmație iresponsabilă față de România, nota tr.-ei) Practic aceasta este situația, domnule, nu mă puteți convinge de contrariul. Faptul că pe unii printr-o presiune lentă, perfidă, în cele din urmă i-au făcut să dispară din acea țară. Domnule, eu cred, că astăzi 114.000 de cetățeni s-au declarat acolo că sunt de naționalitate germană, dar știți dv. câți și-au depus cererea de emigrare ? .

Wirth: - Știu!

Dipl. H.A.: - Și eu știu. Și atunci?. Știți care este grija cea mai importantă a politicianilor germani, legată de această problemă? Aceea că peste 5, dar maximum peste 15 ani, nu va mai fi nici urmă de neamț în România.

Wirth: - Și desigur numai 40.000 în Ungaria ? Sau nici atât!... Iertați-mă, că intervin... Aceasta de fapt nu este vina românilor, ci a comunismului. N-are nimic de-a face cu poporul român. De exemplu, până în anul 1944 germanii ar fi putut să emigreze din România. Deci, aceasta este vina comunismului.

Dipl. H.A. :- Pot să semnez, pot să semnez... Eu știu un singur lucru, că certificatul maghiar vorbește de 11 unități de timp, și, în definitiv, numai o singură unitate de timp de când e sub dominație românească. Că aceasta s-a petrecut în ultimii 45 de ani, apoi domnule...

Wirth : - Până în 1848 sunt de acord cu dv. Dar de-atunci încoace, nu ! Atunci s-a realizat uniunea și nu confederația, cu aceasta nu au fost de acord nici sașii, nici românii și pot înșira în continuare cine putea fi de acord cu Uniunea. Și aranjamentul a fost că Ardealul a fost unificat cu Ungaria. Acum ar fi frumos, dacă Ardealul ar fi cu totul aparte, într-adevăr ați formulat bine, dar cine a făcut această greșală ? Naționaliștii maghiari de atunci.

H.A. : – Scuzați-mă, desigur că naționalismul a fost un foarte rău sfetnic, sigur că nu a fost o faptă cu adevărat înțeleaptă ceea ce s-a întâmplat atunci și când ar fi putut să acționeze înțelept, istoric a fost prea târziu. Ceea ce aș recomanda cu insistență atenției dv. (către Wirth – nota trad.) – să studiați Legea Naționalităților a lui Eötvös, din anul 1868.

Wirth: - Doamne ferește! Păi atunci a început maghiarizarea pe toate țărmurile. Mulțumim lui Dumnezeu – au existat câteva sate, care nu au fost atinse, dar pe această temă aş putea înșira multe...

Dipl. H.A.: – Vă pot spune un singur lucru, acela că au existat și în acele timpuri largi categorii sociale, care nu au respectat legea. Este un lucru deosebit de trist. Tocmai de aceea, vă rog să vă îndreptați atenția asupra acestei legi, și de mai bine de o sută de ani, de când există, să-mi arătați dacă mai este o asemenea lege în Europa ! Vă rog foarte mult, să faceți acest lucru, dacă vă interesează atât această temă. Vă rog să studiați trecutul ! De exemplu Croația – timp de 700 de ani a fost în confederație cu Ungaria, domnule. Știți cum anume au funcționat, la începutul acestui secol, acele instituții guvernamentale care, de exemplu, aveau legătură cu Croația și funcționau la Budapesta, la flota maritimă, care a fost atunci folosirea limbii ? Știți dumneavoastră, domnule ?

Wirth: - Cum să nu știu ?. Soția mea s-a născut acolo, socrul meu acolo a fost învățător german. În 1941, de exemplu, de aceea a trebuit să părăsească sudul regiunii „Bacska” (teritoriu împărțit între Ungaria, Voivodina și Croația – nota trad), pentru că au intrat trupele maghiare. Atunci n-a mai fost nevoie – în treacăt fie spus – de învățător german, și situația asta era nu numai în părțile croate, am cutreierat destul de mult acele meleaguri.

H.A.: - În timpul guvernării maghiaro-croate administrația, elaborarea actelor nu a fost bilingvă, ci exclusiv în limba croată.

Wirth: - Altfel nu era posibil ...

Dipl. H.A.: - (cu ironie sarcastică, nota trad.) – Interesant, acest lucru este altfel la români ? Și dumneata îi lauzi !... (Animație în sală)

Din public: - Ce dezavantaje poate avea Schneider Vali, cetățeană maghiară, croitoreasă în localitatea Vaja, pentru faptul că aparține unei minorități, spune domnule (către Wirth) un singur lucru concret, de ce să nu îndrăznească să se declare nemțoaică ?.

(Wirth încearcă să răspundă dar din cauza vociferărilor nu se înțelege nimic, nota trad.)

H.A.: - Scuzați, doar o propoziție. Îmi permit ca politician să declar, că este cu totul inexplicabil ca cineva azi, în Ungaria, să nu aibă curajul să se declare german. Spuneți-ne, de unde vine această teamă, ca cineva să nu îndrăznească să se declare german? (29) (Către cei care vociferează): O propoziție de încheiere, lăsați-mă pe mine să spun o singură propoziție!... Dumneavoastră (către Wirth) ați afirmat că în 1948 a început politica de maghiarizare forțată. Eu știu un singur lucru, că Unirea era demult proclamată, când – un moment, vă rog să vă informați -, câți purtători de nume germane, ca generali maghiari din acel timp, și-au dat viața la Arad. Interesant, aceștia nu s-au simțit germani, ei și-au jertfit viața pentru libertatea maghiară, atunci, la 6 octombrie 1849. Vă rog să meditați asupra acestui fenomen și să-l interpretați. (30)

Moderatorul: - Aș dori în încheiere, pentru că este foarte târziu, e ora 10 deja...

H.A.: – Eu sper, foarte, foarte mult, ca noua Lege a Naționalităților să fie la un asemenea nivel – deși posibil ca și în aceasta să găsiți cusururi – încât eu să pot afirma, că nu există azi o lege mai bună în Europa. Eu cred în asta, am încredere deplină că veți fi de aceeași părere.

Interlocutorul următor (nenominalizat): - De-a lungul secolelor numeroase familii de germani s-au stabilit, acum 800-900 de ani sau 300 de ani, pe teritoriul Ungariei...

H.A.: – Vă cer scuze că vă întrerup și revin, prea mi-am împrăștiat gândurile, dar a mai fost aici o idee foarte importantă, cea a despăgubirii și că Ungaria nu s-a pronunțat încă în această privință. Permiteți-mi să-l citez pe Max Streibl care chiar duminica trecută a ținut o cuvântare strălucită la München la „Messegellende”, unde tocmai „schimpfte” (de la „schimpfen” – a certa, nota trad.) certată a fost politica cehoslovacă și a dat ca exemplu politica maghiară arătând că o asemenea atitudine se așteaptă și din partea cehilor, și a slovacilor, așa cum s-a pronunțat Ungaria prin a doua lege a despăgubirilor, prin care își

asumă răspunderea, și chiar răspundere materială, pentru cele întâmplate în acea perioadă, indiferent dacă cineva este cetățean maghiar sau eventual, al unui alt stat(31). Le-a cerut autocritică, ba mai mult, să susțină prin fapte autocritica. E posibil ca Max Streibl, primul ministru bavarez, să se înșele, nu vreau să mă pronunț asupra acestui lucru, dar mie nu mi s-a părut, (că se înșelă, nota trad.) după felul cum a făcut comparația între cehi și maghiari. Nu mi s-a părut. Să cercetați – este la îndemâna oricui. Și chiar în ziua (conferinței, nota trad.) de 7 iunie a intrat în vigoare această a doua Lege a despăgubirilor. Acestea am vrut să le mai adaug la dezbaterile problemei.

Continuarea ideilor interlocutorului nenominalizat : - Cu mai multe secole în urmă, un număr impresionant de familii de germani s-au stabilit pe teritoriul Ungariei. Desigur, acest lucru îl amintesc în paranteză. Acei maghiari care nu sunt de origine germană, din Ungaria de azi, și care s-au stabilit aici (în Germania, nota trad.) după câțiva ani copiii lor vorbesc între ei numai în limba germană(32). Acum, ar fi cazul ca eu să învinovățesc statul german că face germanizare forțată?.

Dipl. H.A.: - Dacă luăm în considerare vechiul statut juridic ardelean, vechile așezări săsești ardelenene au dispus de-a lungul secolelor de acel drept, ca orașul să decidă, în cazul când un tânăr maghiar dorea să ia în căsătorie o săsoaică și să se mute la oraș, dacă primarul orașului nu-și dădea consimțământul, nu se putea stabili în oraș.

Wirth : - Și în orașele maghiare a fost la fel !

Dipl. H.A.: – Vă rog să-mi spuneți, în care oraș maghiar a fost similar acest procedeu ? Domnule, (către Wirth) eu spun lucruri istorice concrete. Accept contraargumente, numai dacă puteți concretiza istoric realitatea lor. Nu puteți justifica, așadar nu puteți face o asemenea afirmație.(33)

Wirth: - Dacă-mi permiteți, eu nu doresc să „iau” cuvântul nimănui, dar știu că sașii – în aceea perioadă, în anul 1945, au vrut să se atașeze României.

O voce din sală : – În 1918. (Discuții contradictorii, mai mulți vorbesc deodată, situație confuză, nota trad.)

Moderatorul: - Încă o ultimă întrebare... Koszta (?) Marika.

Voce de femeie: - M-a revoltat profund acest articol de ziar. Foarte multe cunoștințe germane(34) m-au contactat, cu care am vorbit personal și pe care de asemenea, le-a revoltat conținutul articolului în speță. Am o rugămintă, care este părerea dv. în acest caz, dacă în ziar poate să apară o luare de poziție, ca o reacție la cele publicate ?

Dipl.H.A.: - Dacă aceasta ar veni în formă de scrisoare de la un cititor, aş considera-o foarte inteligent și oportună. Dar aş dori să vă liniștesc, dl. Hambuch Géza, chiar prin acest reportaj, atât de mult a mințit în fel și chip, încât practic, din punct de vedere politic, s-a autolichidat.(35) Atât e de mare indignarea, la noi acasă, din partea factorilor politici responsabili, încât azi nimeni nu se identifică cu persoana lui Hambuch Géza. Eu aceste informații le am.

Moderatorul: - Ultima întrebare vine din partea D-lui Bakó Árpád. Trebuie să prezint scuze auditoriului, a trecut de ora 10 și suntem c-am obosiți...

Bakó Árpád: - Am o singură întrebare, cu 3 subpuncte. Dar înainte de a intra în subiect, aş vrea să răspund domnului Wirth, că Uniunea Sovietică, în anul 1945, ca gest reparatoriu a pretins României forțe pentru detașamente de muncă, și „preabunii” români i-au trimis pe toți germanii, ca să moară acolo, în Siberia.(36)

Wirth: - În același fel și din Ungaria i-au trimis pe ei, în primul rând pe germani, sistematic.

Bakó A.: - Vreau să spun că românii i-au trimis ca forțe de muncă pe germani.

Care este părerea domnului consilier, cum s-ar putea atrage atenția UDMR, respectiv Uniunii Democrate Maghiare din România, că ei îi revine obligativitatea să reprezinte în străinătate și în fața opiniei publice din întreaga lume, aceste probleme ale Ardealului (ale maghiarimii din Ardeal, nota trad.), și să cunoască care este cheia pentru a le face înțelese ?. Realitatea este că în străinătate ei nu știu să vorbească pe această temă. Și astfel, Occidentul se sesizează asupra acestei stări

numai atunci, când cei competenți în cauză știu să o ridice. Aceasta este o problemă. A doua, dacă s-ar realiza o asemenea revitalizare, în mod natural ar avea cuvântul nu numai cei care trăiesc acolo prin autodeterminare, dar și aceia care au fost izgoniți de-acolo cândva. Și aici, aș vrea să pomenesc – așa știu că numai într-o singură țară, în Elveția, există integrat în legea fundamentală (în Constituție nota trad.) sau în altă reglementare integrat dreptul la locul natal, ceea ce înseamnă că orice individ are dreptul să aparțină spațiului unde s-a născut, dacă trei generații succesive au trăit acolo. Și numai după trei generații (de la plecare, nota trad.) își pierde acest drept. Deci, în cazul meu, numai nepotul meu ar putea, eventual să piardă acest drept, ca în urma unei noi reglementări pe plan european să poată transmite urmașilor acest drept, întrucât aici sunt un milion și jumătate de oameni izgoniți din Ardeal. Acest lucru am vrut să vi-l spun. A treia întrebare – cum vedeți dv., această întreagă problematică legată de Basarabia ? Deci, există realmente acea posibilitate, pe care o vehiculează unii, că Basarabia numai cu Moldova vrea să se unească, și nu să aparțină României.

H.A. : – Mă rog, atunci să urmărim cursul celor trei întrebări ! Politica externă a UDMR. În perioada, când, printre altele, s-a ridicat problema ce fel de Constituție va avea România, primul proiect a ajuns la Ministerul de Externe, cu întreaga sa problematică, care s-a elaborat după apariția raportului amintit, prima versiune fiind considerată (de români, nota trad.) un etalon la nivel absolut european. Și atunci s-a pus problema de ce politicienii UDMR nu fac nimic în acest sens, doar e imposibil să nu fie 10, 20, 30 de juriști serioși, de nivel internațional, pe care să-i putem însărcina cu această problemă ? Dar să vedem și cealaltă parte – în ce măsură, când și de când ar fi avut interes regimul ceaușist, ca maghiarimea din Ardeal și din teritoriile Marelui Partium(37) să dispună de specialiști în drept internațional, bine pregătiți, care să-și poată apăra propriile lor interese. Ne-am și înțeles, în acest sens părerea a fost unanimă, în interesul tuturor, că nu dispunem de juriști internaționali onești și în număr suficient, ca printr-un

sistem general intensiv de relații largi, în baza unor largi principii occidentale de prietenie, prin cunoașterea unor reglementări juridice în domeniul dreptului internațional, să fi putut pune la punct(38), prima sau a doua variantă, în original, a Constituției României. Ei și, cum regimul Ceaușescu, nu a avut interes să aibă juriști de drept internațional bine pregătiți în rândurile UDMR, așa nu a fost interesat nici să dispună de o gardă onorabilă de profesioniști cu experiență în politica externă. (Afirmatie greșită, doar UDMR s-a format după Revoluția din '89, nicidecum nu este produsul fostului regim ceaușist ! Este o uniune culturală și nu este înregistrată nici azi, ca partid politic, Nota trad.-ei). Ceea ce văd și eu, sunt câțiva, care și-au asumat această sarcină deosebit de grea și încearcă din răputeri, talent și muncă enormă să facă față. Acești oameni călătoresc foarte mult și își spun părerile la Strasbourg, o spun la o conferință de la Stockholm, o spun la Bruxelles. Acest lucru este deosebit, deosebit de important, pentru că Ungaria nu are deloc nevoie să fie învinuită că „se bagă unde nu-i fierbe oala”, reprezentând cauza maghiarimii din Ardeal. În același timp trebuie să spun, că dacă UDMR se prezintă cu un sistem bine alcătuit de cerințe, în concordanță cu normativele europene, desigur va avea parte de sprijinul deosebit de ferm al politicii externe ungare. Dar și acea posibilitate mi-o pot imagina, ca, să zicem, UDMR să trimită niște tineri în Ungaria să studieze dreptul internațional. Atunci cu ajutorul corespunzător al Ministerului Culturii, cu oarecare sprijin al MDSz(?), ar fi posibilă educarea unei noi generații, și într-un mod serios, să reprezinte cu o mai bună competență profesională interesele maghiarimii din România. Aici e nevoie de mare, mare grijă, cine pentru ce anume își asumă răspunderea și eu cred că ei sunt conștienți de interesele celor pe care-i reprezintă. Acesta ar fi răspunsul meu la prima întrebare. Care ar fi următoarea ? (Din public : Dreptul la locul natal...)

H.A.: – Pe asta putem conta. Aud din tot mai multe părți, la conferințe internaționale, că își anunță tot mai mult apariția – în sistemul juridic, mai exact în conștiință – conceptul dreptului la

locul natal. Consider deosebit de important acest lucru. Un lucru foarte interesant, hai să o spun, mai mulți din rândurile șvabilor alungați forțat, au semnalat dorința lor de a se reîntoarce definitiv acasă în Ungaria. Da, pot veni acasă, Ungaria recunoaște acest drept al lor. Mulțumim lui Dumnezeu, acest lucru nu ar avea niciun impediment.

Wirth: - Aceasta este ceva nou !

Dipl.H.A.: - Scuzați, eu nu pot să-mi asum răspunderea pentru perioada în care trupele sovietice invadatoare au staționat în Ungaria. Accentuez - de 11 luni există suveranitate maghiară. Vă rog să luați în considerare acest lucru, să purtați discuții cu acei oameni care chiar și în perioada comunistă, de 10-15 ani, vin acasă sistematic în satele lor, de unde au fost alungați. Vă rog să-i întrebați cum au fost primiți de maghiarii care trăiesc acolo, care a fost reacția la venirea lor ?

Wirth: - Eu nu am condamnat poporul, ci pe naționaliștii maghiari. Naționaliștii maghiari, despre aceasta este vorba, numai despre aceasta este vorba !

Dipl. H.A.: – Sunt de acord, și eu pe aceștia îi condamn ! Dacă nu a fost deajuns ceea ce am afirmat în decursul conferinței, unde am încercat să condamn erorile naționalismului maghiar, mi-am spus părerea pe baza principiului Coroanei Sfântului Ștefan (39) și mi-am exprimat univoc protestul dacă cineva ar afirma că Ungaria sprijină pretențiile teritoriale. Nu poate sprijini aceasta din cauza celor două puncte – pe de o parte pentru că ar însemna violarea actului de la Helsinki, iar, pe de altă parte, cine m-a chemat pe mine, cine a spus....

Note explicative

1. Oricine, cu excepția celor care nu au interes, poate distinge în spatele declarațiilor „diplomatice”, adevăratele intenții ale politicii maghiare. De altfel au existat și suficiente declarații oficiale sau neoficiale, cât se poate de tranșante ale acestei ideologii, neabandonată de peste 80 de ani. La sfârșitul anilor 80, președintele parlamentului maghiar Matyas Sürös îi spunea D-lui Nestor Rateș că cea mai bună soluție pentru Transilvania ar fi autonomia. În februarie 1990, cunoscutul scriitor Gèza Pogonàts, publica în revista „Maghiarimea ardeleană”, care apare la Budapesta, articolul „Ûnnepronto” (Cel care strică buna dispoziție), în care spune: „În România prezentul este ireal. Unica realitate, dar care încă nu există, este viitorul. Dar o altă realitate este că situația minorităților nu trebuie doar îndreptată... fiindcă însăși problema naționalităților trebuie să dispară odată pentru totdeauna, nu printr-o dispariție sub o trapă, nici prin sublimarea ei în vânt ci printr-o Transilvanie stat autonom sau – ceea ce este și mai radical – prin noi granițe etnice.” (Raoul Șorban, „Chestiunea maghiară”, București, 2001, p. 116). Prim-ministrul Gyula Horn în studiul său, „Din Europa unor blocuri în Europa regiunilor”, publicat în aceeași revistă, în mai 1990 spune că „Evenimentele tragice din martie 1990, din România, manifestările fasciste cu caracter șovin, au periclitat etnia maghiară, în însăși existența sa...”; „Opinia publică internațională a reacționat foarte activ la pogromurile din Transilvania...”; „Consiliul Europei acordă o atenție sporită acestor fenomene”; „...dorește chiar să internaționalizeze modalitatea de a aranja drepturile minorităților...”

“Consiliul a apreciat favorabil acea inițiativă a diplomației maghiare conform căreia garantarea drepturilor minorităților să fie rezolvate în dimensiuni europene și în forme instituționalizate. S-ar putea chiar examina posibilitatea de a institui un mecanism consultativ, care să se ocupe, în spațiul

central-european cu controlul continuu și remedierea problemei minorităților. Aceasta ar fi o inițiativă cu caracter inovator, pătrunsă de speranțe, în bazinul carpatin“. (R. Șorban, op.cit., p.83 – 84).

După cum apreciază R. Șorban, “de trecerea de la Europa blocurilor la Europa regiunilor se leagă speranța refacerii hegemoniei maghiare în zonă, cu referire nerostită de a valorifica acel sistem favorizant pentru maghiarime, care se află cuprins în lozica – *primus inter pares*–“.

- Cu ocazia Zilei Naționale a României, în 1992, în Ungaria se tipăresc milioane de cărți poștale, cu Ungaria mutilată de Trianon și cu inscripția “Nem, Nem, Soha”! (Nu, Nu, Niciodată!), fapt ce se va repeta și în anul 2001.

- Într-o conferință ținută la Győr, în 1994, ministrul de externe maghiar Kovacs Laszlo afirmă că Ungaria nu renunță la principiul modificării granițelor pe cale pașnică. Pentru această “atitudine pașnică și politica defensivă față de încercările de reconciliere românești” ministrul de externe maghiar va fi atacat violent, în viitor, de către vicepreședintele FIDESZ, (Federația Tinerilor Democrați) Németh Zsolt. Șeful său, Orban Viktor, va declara, în 1998, la întâlnirea organizată cu liderii politici ai minorităților maghiare de dincolo de granițe, că se consideră primul ministru al tuturor maghiarilor și că va sprijinii întru totul toate aspirațiile acestora.

- Tökés László, episcop, erou al maghiarimii și președinte de onoare al UDMR, o spune verde: “Modificarea granițelor este singura noastră alternativă. Modificarea Trianonului este responsabilitatea noastră” (revista Clujeanul, dec. 2003).

Din septembrie 2005 milioane de hărți, steaguri, poezii, declarații au fost răspândite în toată Transilvania. Se găsesc până și pe hârtia de împachetat din magazinele maghiare, chemând la luptă împotriva tâlharilor, a lipitorilor, a poporului de slugi, ce le-au furat Ardealul, pentru reînvierea Ungariei (M.Tripon, “Adevărul de Cluj”, 9 martie 2006). Nici un singur parlamentar, ministru, fost sau actual președinte, procuror, polițist, politolog, inteligent ultraeuropean, etc., nu a mișcat un

deget! Mulți dau din cap, aprobator. Și nu sunt puțini cei care preiau nedigerate argumentele maghiare aruncându-le apoi în față, cu satisfacție, românilor. Este relevant să constați cum sentâlnește morga atotștiutoare cu ignoranța chiar și la profesori universitari. (Anexa – “Enclavizarea etnică și politologia românească”, Adevărul de Cluj).

2. Pe baza datelor oferite de Kossuth, care în anii exilului a stabilit ariile etnice ale naționalităților din Ungaria și Transilvania, publicistul și sociologul maghiar Oskâr Jászai a întocmit o hartă, publicată de revista americană „Foreign Office” din New York, trasând frontierele etnice ale Ungariei. În această hartă teritoriul etnic românesc, care cuprindea la nord aproape tot Maramureșul și la vest aproape întreg Banatul, depășește spre vest linia frontierei fixată prin tratatul de la Trianon” (M.G. Lehrer după R. Seișanu, în op. cit., p. 354). Pe harta din 1869 a lui Kiepert (Berlin) frontiera etnică româno-maghiară depășește frontiera politică stabilită la Trianon (ajungând până la Gyula). Absolut pe toate hărțile dresate la sfârșitul sec. XIX și acelea din sec. XX, frontiera etnică românească depășește frontiera româno-maghiară din 1920 (Hărțile Institutului Geografic Austriac 1889, Universitatea Strasbourg 1888, Novikow 1886, James Caterly, Paris 1908, Paul Langhans 1915, „Institutul de Agostini” Novara, Karl Haushoffer, etc.). La 12 februarie 1920, Lordul Balfour preciza, într-un discurs ținut în Camera Comunelor, că frontiera între România și Ungaria a fost fixată de comisia experților aliați „în urma unor cercetări amănunțite și bine cugetate și cu dorința sinceră de a crea o frontieră justă pentru toate părțile” (M.G. Lehrer, op. cit. p. 356 – 358 – 359).

3. Otto von Habsburg ca „partener de nădejde”, va iniția la intervenția Budapestei și a UDMR, în iulie 1995, „Rezoluția asupra protecției drepturilor minorităților și a drepturilor omului în România”, îndreptată împotriva Legii învățământului, pe care Parlamentul European o va adopta, deși s-a dovedit că

semnatarii Rezoluției nu cunoșteau această lege. Camera Deputaților trimite un protest președintelui Parlamentului European.

În august 1995 se descoperă documentul intitulat „Planul Habsburg al Cavalerilor de Malta“ care viza realizarea unei Confederații dunărene prin desprinderea unor regiuni, după modelul Ungariei Mari.

4. În 1991 apăruse, în traducerea președintelui Ungariei, Göncz Árpád, (pe copertă numele acestuia este menționat ostentativ, de 3 ori mai mare decât al autorului) cartea “Transilvania – trecut și viitor” scrisă și publicată la solicitarea lui Horthy, în Elveția (1944), în limba engleză, de Bajcsy-Zsilinszky Endre. Editura Tinodi o recomandă astfel : “Destinat să ajungă în mâinile tuturor maghiarilor cu simțul răspunderii volumul este, în zilele de azi, o lectură recomandată întregului popor”. (Raoul Șorban, “Chestiunea maghiară”, București, Ed. Valahia, 2001). Ce spune Președintele Ungariei prin intermediul lui Bajcsy-Zsilinszky poporului maghiar : “Pretențiile Ungariei (asupra Transilvaniei –n.n.) sunt justificate atât de nivelul mai ridicat, cât și de superioritatea și semnificația europeană a creațiilor sale. Dacă se compară valorile produse de milenara cultură a maghiarimii ardelenе cu cele ale românilor – care în marea lor majoritate au imigrat în Transilvania abia în secolele XVII – XVIII – XIX – vom constata în sarcina românilor o înrădăcinată și umiltoare inferioritate intelectuală, o asemenea diferență penibilă încât, în interiorul unei pașnice viitoare conviețuiri, politica maghiară, pe cât posibil, n-ar avea voie nici măcar să se refere la ea...”; Ungaria va fi centrul politic al Europei, fiindcă: “În măruntaiele timpului începe să prindă contur tendința ca omenirea să-și însușească un principiu mai organic și istoricist.

Problema constă în realizarea unei alcătuirii organice (europene, n.n.) care va ști să asigure libera dezvoltare a existenței statale și naționale în Europa dar înainte de toate în Bazinul dunărean, a cărui soartă este nesigură de mai multe

secole; mai precis în acea zonă – lungă și lată – ce se întinde între Germania și Rusia, din Norvegia până în Grecia și Dardanele – locuită de cca. 140 milioane de oameni. În acest spațiu complicat, atât de hotărâtor pentru destinul viitor al Europei, exact la încrucișarea celor două linii dintre Est și Vest și dintre Nord și Sud designând centrul geografic al Europei se află orașul Budapesta și în jurul lui Ungaria și poporul maghiar. O asemenea inimă nu poate fi smulsă ușor și fără pericole nici din valea în care curge Dunărea și nici din centrul inelului binecuvântat de Dumnezeu al Carpaților” ; “...UNGARIA – FIE CĂ PLACE, FIE CĂ NU – CONSTITUIE ÎNSĂȘI INIMA EUROPEI” (pag. 80); “Crearea României Mari s-a făcut sub conducerea lui Ion Brătianu, un escroc internațional de mare talent... În dictatul de la Trianon cel mai rușinos lucru nu este măsura nedreptății comise, cât prostia oarbă și mârșăvia datorită cărora a devenit posibil ca existența României Mari, clocită în incubator politic, să poată fi justificată cu două motive de o primitivitate fără pereche...” (pag. 82); primul “uneltirea unui escroc politic”, al doilea acceptarea “principiului etnic”; care însă nu va abate destinul de la “acea misiune înaltă pe care o va avea și în viitor națiunea maghiară și statul maghiar (...) o misiune pe care nu și-o poate asuma nici o altă țară ori națiune, o misiune pe care nici națiunea maghiară și nici Ungaria nu o vor putea realiza dacă nu se va reface întru totul integritatea teritoriului său istoric”. (pag. 82); “În ceea ce privește Transilvania, există o singură alternativă: națiunea maghiară, - înainte și după tratatul de la Trianon – ține în modul cel mai ferm la dreptul ei de proprietate asupra întregii Transilvanii. Nu va exista niciodată o generație de maghiari dispusă să renunțe la acest sfânt drept istoric” – (Raoul Șorban, op. cit. pag. 77 și 86). Cu aceste recomandări era firesc ca încă de la începutul anilor 90, unul din marile bulevarde ale Budapestei să fie numit Bajcsi-Zsilinszky și ca nenumărate străzi, în întreaga Ungarie să-l cinstească, amintind întregului popor destinul ce-l are de îndeplinit. Bajcsi-Zsilinszky este și cel care a oferit cea mai științific-convingătoare explicație masivei deznaționalizări a

minorităților din Ungaria – “îrezistibila fascinie a maghiarismului”, afirmând de nenumărate ori (foarte poetic) că “cea mai mare fericire și cea mai înaltă misiune a minorităților trebuie să fie pierderea (topirea) în globul de foc al maghiarimii”. (Johann Weidlein, “Istoria germanilor din Ungaria în documente 1930 – 1950”, Schordorf, 1958, pag. 162). Președintele Ungariei, Arpad Göncz, declara în mai 1993, că nu este de acord cu principiul inviolabilității granițelor, prevăzut pentru Tratatul cu România.

Symptomatic pentru recepția de către maghiari a președintelui Arpad Göncz în România este faptul că la o zi după vizita acestuia la Târgu-Mureș, în iunie 1997, o mulțime furioasă instigată de primarul Szász Jenő și consilierul județean Bardoczy Csaba, având alături și pe preoții bisericilor “istorice” maghiare, maltratează și alungă călugărițele greco-catolice din clădirea orfelinatului din Odorhei, trimițându-le la “bulibaș” lor (episcopul greco-catolic), deoarece “impurificau etnic” zona.

5. Răspunsul este că în Transilvania, orice referendum , oricât s-ar strădui UDMR împreună cu toată Pro Europa D-nei Smaranda Enache și Gabriel Andreescu, cu Pro Transilvania și Sabin Gherman sau alți saturați de neam și țară, este superflu, în fața preponderenței românești de peste 2/3. Ardelenilor, chiar de-ar fi uituci, și nu sunt, au avut grije Tökès, Frunda, Marko, Cseresznyès, Toro, Szász (primarul Odorheiului) sau Göncz Àrpád, Orban Viktor, Jeszensky Gèza, Nèmeth Zsolt, etc., cu asasinatetele și epurarea etnică din decembrie 89 și după, în Covasna și Harghita, alungarea copiilor români din școli, provocările și ciocnirile sângeroase de la Târgu-Mureș, monumentele de la Aita Seacă, Arad, etc., declarațiile pline de “respect” față de tot ce este românesc și atâtea alte dovezi de „civilizație și prietenie“, să le aducă aminte ce i-ar aștepta într-o eventuală nouă epocă de apartenență la Ungaria. Unde „stăpân este unul singur, maghiarul“ (Petöfi).

6. Relativ modest D-l Horvath. Maghiarii au fost întotdeauna foarte mândri de cultura și limba lor : „dacă ar fi să recompensăm maghiarimea după aptitudini, atunci noi am fi cea dintâi națiune din lume“ (Atzel Ede, Székely Nép“ – Poporul secui – 20 dec. 1941); „Când maghiarii au venit în țara lor de astăzi ei aveau o cultură net superioară celor a popoarelor europene cucerite, subjugate. Am dat popoarelor care trăiau aici foarte mult din valorile noastre materiale (aduse din Asia, nota M. G. Lehrer) și mai cu seamă din valorile noastre sufletești“ (Uj Magyarország“, 3 martie 1943, în M.G. Lehrer, op. Cit., pag. 390); „Noi am introdus Constituția în Europa. Tot noi am decretat libertatea religiei...- (vezi legea religiilor...tolerate) “ (prof. universitar J. Chalnoky, „Uj Magyarország“, 3 martie 1943, în M.G.Lehrer, op. cit.).

Să-i dăm cuvântul și unuia din cei mai îndrăgiți și citați scriitori maghiari în România – Gàrdonyi Gèza, pe adevăratul său nume Ziegler: „Căpățoșenia nemțească este caracterizată și de literele pe care le folosesc. Scrierea germană și tiparul german arată de parcă ar fi fost concepute de un oftalmolog nemernic, care nu s-a gândit decât la câștigul său. 99 din o sută de nemți sunt ochelariști.. Oare neamțul orbește din patriotism sau din prostie“. Un subtitlu al cărții Oglinda prostiei germane , citate în romanul „Tu, Berkenye!“ , este intitulat: Nerozia limbii germane. După ce Gàrdonyi „calcă în picioare“...limba germană, începe cântecul de slavă al maghiarei:“O mai frumoasă, mai desăvârșită și mai bogată limbă decât cea maghiară nu are nici o națiune... Maghiara este limba universală a viitorului. Mai avem nevoie doar de câțiva scriitori ca Petöfi, ca Arany și Jókai sau ca mai recent apărutul Madách, și atunci făclia geniului maghiar se va ridica pe culmea culturilor universale și va lumina întreg mapamondul... În carte vor fi dezvăluite toate neîmplinirile care apar în limba germană și desăvârșirea fără de cusur prin care maghiara se înalță ca un turn deasupra limbilor tuturor celorlalte națiuni.” (p. 88-89, Gàrdonyi Géza. összes munkái – Opere complete ale lui Gardonyi, ediția II-a, Editura Dante, Budapesta, în Johann Weidlein „Imaginea

germanului în literatura maghiară“, CST, Cluj-Napoca, 2002, p. 150-151).

Deocamdată performanțele culturale maghiare care sar în ochi românilor – și nu numai lor – sunt explozia (dacă e război!?) de monumente ce glorifică la Budapesta (pe „Gellért“ din 1990) un Szabo Dezső „cel mai mare modelator al sufletului maghiar din sec.XX“, scriitor populist-rasist, ideologul „noii luări în stăpânire a țării“, al necesității expulzării germanilor din Ungaria „sărbătorit în parlament și laureat al Marelui Premiu al Societății Maghiare pentru Promovarea Literaturii, deoarece a adus maghiarimii cele mai mari servicii, (decembrie 1943)“ (Johann Weidlein, op. cit.p. 19); sau monumentele ridicate în ultimii ani, la Bonyhad, Solymár sau Verőce, în onoarea „marelui maghiar“ Wass Albert, criminal de război, condamnat la moarte, în contumacie.

- În Transilvania se cere cu insistență, din 1993, amplasarea unei plăci comemorative în amintirea, demnă de recunoștință, a lui Daday Lorant (alias Dűcső Csaba) la Dej, unde după al doilea război mondial a fost primar, de către „Societatea maghiară de cultură din Transilvania“ împreună cu UDMR (Anexa – “Acte de cultură”).

- Monumentul ridicat (1994) în onoarea criminalilor, care au ucis în mod bestial zeci de români, la Aita Seacă în 1944, este destinat și el, desigur, pentru a le arăta românilor că maghiarii știu pe cine să cinstească. (Anexa-Fotografii).

- Reamplasarea monumentului „Hungaria“ de la Arad, în onoarea generalilor ce au distrus sute de sate românești și au masacrat zeci de mii de români neînarmați, este un gest tipic de „Cultură a reconcilierii a la hongrois“. (Anexa – Fotografii). Ca să nu mai vorbim de spectacole gen „Scene din viața secuilor“, prezentat în preajma Zilei Naționale a României :

Pe fondul sonor alcătuit din melodii populare românești dansează câțiva securiști beți, care agresează și amenință fetele secuilor. Un preot ortodox poartă în jurul gâtului un sul de hârtie igienică, de pe care citește acatiste, în mână în loc de busuioc de

sfințit, are un tel de bucătărie, iar slujba o oficiază cu „apă sfințită“, aflată într-o cratiță veche de bucărie.

Sau acordarea anuală începând din anul 2005, pe data de 15 martie, a premiului „Wass Albert“ primarilor și consilierilor ce sprijină autonomia Ținutului Secuiesc. Acordarea unui premiu ce poartă numele unui criminal, de ziua națională a Ungariei, este un act cultural de un grotesc fără pereche. Demn de cei ce l-au gândit.

- Filmul „Hagyma Kupolas – Honfoglalás” (Cupole de ceapă – Cotropirea pământului natal) realizat de Duna TV, a rulat în mai multe localități din Ardeal, (noiembrie 2001) pentru a demonstra „expansiunea Bisericii Ortodoxe pe pământul secuiesc“, parafrazând cuvintele politologului bucureștean Gabriel Andreescu: „Cea mai puternică sursă a naționalismului românesc este expansiunea Bisericii Ortodoxe pe pământul secuiesc“ (Csaky Zoltan – Duna TV). În film Biserica Ortodoxă este nu numai un instrument de românizare a pământului secuiesc ci și „unul din factorii ce împiedică instaurarea democrației în zonă“ (declarații ale reprezentanților UDMR). Filmul prezintă secvențe „istorice“ cu venirea primilor păstori, în mici grupuri, din Moldova și Muntenia, prin sec. XV-XVI, care au început apoi să-și ridice biserici. După rularea filmului la Universitatea Sapientia din Miercurea Ciuc, Lányi Szabolcs decanul Universității a declarat că lansarea casetei nu a fost făcută întâmplător deoarece „educând atâția tineri, viitorul va fi al nostru“. Nici declarația care a inspirat acest film, a președintelui UDMR, Marko Bela, nu este întâmplătoare : „Nu turla bisericii reformate se ceartă cu turla bisericii catolice, ci edificiile ortodoxe, care se înmulțesc ca ciupercile după ploaie, se înalță trufașe peste amândouă. Cine nu înțelege aceasta, nu înțelege nimic din ceea ce se întâmplă în Transilvania“. Nu este greu de auzit în aceste cuvinte îndemnurile înaintașilor săi, ce-au dus la ștergerea de pe fața pământului a nenumărate biserici ortodoxe, între anii 1940 și 1944, tocmai în această zonă. Pe locul cărora, de cele mai multe ori, consiliile locale refuză românilor până și autorizația pentru o troiță. D-l Marko Bela nu

numai că nu și-a cerut scuze pentru blasfemiile acelor ani, el îndrăznește să invoce aceeași demoni. Apologet, împreună cu Frunda György, al grofului criminal, Vass Albert, președintele UDMR i-a publicat operele complete în editura „Mentor“ din Târgu Mureș, unde este asociat, și-i face propagandă printr-un post de radio, din acelaș oraș, unde este de asemeni asociat. Adept al filozofiei marelui maghiar Vass Albert – „Dominația elementului maghiar în Transilvania trebuie să fie o preocupare constantă a autorităților noastre. Această dominație trebuie înfăptuită și păstrată prin orice mijloace“, vice-premierul o poate promova fără riscuri, el nefiind supus legilor românești.

- Dinamitarea cetății dacice de la Jigodin, distrugerea siturilor arheologice de la Păuleni și Zoltan, alungarea călugărițelor catolice, românce, de populația Odorheiului asmuțită de autorități dar și de preoții maghiari, pentru a nu „impurifica etnic zona“, profanarea mănăstirii de la Izvorul Mureșului, inscripțiile studenților maghiari pe zidurile Facultății de Litere din Cluj, adresate colegilor români „valahi înpuțți cărați-vă“, etc, etc, sunt performanțe culturale și creștinești, care nu știm în ce măsură îl satisfac pe D-I Horvath. (Anexa – Fotografii) Fapt este că în ultimii 17 ani Transilvania a fost invadată de o armată de statui, monumente, plăci comemorative, denumiri de străzi, piețe, instituții, pentru a demonstra cât mai vizibil cine sunt adevărații eroi, creatori și stăpâni ai Ardealului. Peste tot, profitând de ignoranța, nu numai dâmbovițeană, apar falși eroi, rasiști mai mult sau mai puțin notorii sau criminali de război, mai vechi sau mai noi (generalul Bem, Vasvări Pál, Bocskay István, Jòzsika Miklòs, Sinka István (descriș în Lexiconul Bibliografic Maghiar ca „promotor al urii de rasă“), Klapka György, Szasz Kalman, criminalii dela Aita Seacă, etc., etc., condamnați în România, uneori și în Ungaria (Vass Albert). Ei sunt adăpostiți chiar și de bisericile maghiare, zise „istorice“, care în ciuda faptului că n-au ajuns să-și ceară iertare nici până azi, pentru participarea activă la genocidul anilor 40 și încercarea creștinească de a nimici bisericile românești, cer folosind și acte falsificate (Anexa- Articol D-I Lechințan) de la

urmașii victimelor și clamând în întreaga lume, să fie repuse în posesia unor bunuri ce n-au fost nici distruse nici pângărite de români. Fețele bisericești maghiare sfințesc monumentele închinat unui criminal de război, sfințesc steaguri donate comunităților maghiare în anii 40, cer enoriașilor să poarte doliu de ziua națională a României, înalță steagul Ungariei și cântă imnul maghiar în biserici, le spun consilierilor români din Covasna „Eu sunt în țara mea și dvs. sunteți în țara mea, deci învățați ungurește!“; atacă cu toate prilejurile biserica românească, etc., etc. Bisericile maghiare, închinat maghiarismului și mai puțin creștinismului, au fost și sunt, alături de școală, cele mai eficiente instituții de maghiarizare și de susținere a unei ideologii, numită pe drept cuvânt de întemeietorul hungarologiei germane (Johann Weidlein) rasistă. În această privință documentele nu lasă nici o îndoială. (Johann Weidlein, „Maghiarizarea germanilor în Ungaria și Germania”, 1955, capitolul „Biserica și maghiarizarea”, pag. 24-25-26, și „Naționalismul rasist maghiar. Documente despre istoria spirituală maghiară în secolul al XX-lea”, 1961).

-Nenumărate străzi, piețe, statui și un muzeu, sunt închinat idolilor Kossuth sau Petőfi, deși rasismul lor este cunoscut oricărui alfabetizat. La ce poate servi această sfidare în Transilvania majoritar românească? Pot ei însemna pentru români altceva decât intoleranță, ură, distrugeri și moarte? (Anexa – Fotografii, statui, nume de străzi, muzeu).

-Anualul „Bal al Ceangăilor“ organizat sub patronajul primului ministru maghiar la Budapesta, în prezența tuturor ambasadurilor străine, cu prezentarea costumelor arhaice maghiare : kèptar, kozsok, flanyela, szurtuk, etc., a unor dansuri și cântece ca Dedoi sau Floricsika, ca redescoperirea rădăcinilor culturale maghiare, au rolul politic desigur, de a sublinia celor prezenți și inocenți, dreptul maghiarilor de a-i recupera pentru maghiarime. Pentru români spectacolul de la Budapesta nu poate fi decât ridicol. (Anexa – Articol Dorin Suciu.)

- Din 1949 cercetătorii maghiari s-au concentrat pe un grup de sate catolice din zona Bacăului, extrapolând concluziile lor

pe o arie mai largă. Ca vatră folclorică de referință s-a luat așezarea Valea Seacă, considerată „păstrătoarea caracteristicilor satelor ceangăești în general, inclusiv în ceea ce privește arta populară“, deși se știe foarte bine că Valea Seacă a fost fondată, nu de secui, ci de români greco-catolici veniți din Transilvania, care din lipsă de preoți, au trecut la romano-catolici.

Prin anii 50 emisarii maghiarizării au dotat ansamblurile folclorice cu costume populare secuiești din Transilvania și au adus cântece din sate maghiare primite de la Institutul de Folclor din Cluj, pentru a veni apoi să le „culeagă“, ca dovezi ale originii maghiare a „ceangăilor“. Unul din principalii actori ai încercării de maghiarizare comuniste, prin școală, a catolicilor din Moldova, de atunci, a fost Kallos Zoltan. (Anexa – Învățăământul.). Cu prilejul unei conferințe de presă organizate la Bacău de AMCM, UDMR și Ambasada Ungariei, în 24 septembrie 2002, apare același Kallos Zoltan, ca unul din cei mai înfocați susținători ai noii ofensive de maghiarizare. Ambasada Ungariei din București a acordat premiul de „meșter al culturii populare maghiare“ Ancăi Dumitru din Lespezi. Jocurile murdare din vremea comunismului sunt astfel continuate. O dovadă în plus, a faptului cunoscut, că indiferent de partid și regim, maghiarii urmează aceeași politică, cu aceleași metode. Asemenea „jocuri merg“ (vorba D-lui Horvath) în România, unde clasa politică, pe care maghiarii o cunosc foarte bine, preocupată de afaceri și aranjamente și lipsită de demnitate, nu se impacientează. În Croația, Serbia, Slovacia sau Ucraina, astfel de „jocuri“ nu merg, pentru că se reacționează imediat.

Redescoperirea culturii arhaice maghiare la catolicii din Moldova este similară cu cea a zonei Călata, care conform statisticilor maghiare din anii 1900, 1902, 1907 sau 1910 („A magyar Korona orszagainak 1900 népszámlálása. A népesség általános leírása községszerint“, „A magyar szent korona orszagainak helyiségnévtára“, etc.), era în proporție de peste 90% românească. Peste 60 de ani apar deja nenumărate studii lingvistice și etnografice, ale institutelor maghiare, despre

străvechile rădăcini maghiare ale zonei Călata. (G. Badea-Lătuceanu, „In the name of the truth“, München, 1985, pag. 53 – 56). (Anexa – Călata)

Adevăratul resort al politicii maghiare față de așa zișii „ceangăi“ nu este de a salva „cea mai veche minoritate maghiară din România“ , românii catolici din Moldova fiind mult prea conștienți că nu sunt o comunitate etnică ci una religioasă. El este acela de a provoca și discredita România, prin crearea unei false probleme. Metode tipice ale războiului modern preconizat de D-l Horvath.

Va veni sper și timpul când cei care-și arogă statutul de reprezentanți ai unei națiuni de mare cultură și civilizație, vor trebui să răspundă, atât în fața propriei națiuni cât și a opiniei publice, de-acum internaționale, pentru toate provocările iresponsabile, incitând la intoleranță și ură interetnică. Alături de ei, desigur, și complicitii lor români.

În lumea de azi, în ciuda imenselor posibilități de manipulare a lui, adevărul nu poate fi pervertit la nesfârșit. Va veni vremea când lumea se va întreba : de ce sunt relațiile Ungariei cu aproape toți vecinii atât de tulburi și problematice ?. Cine și de ce duce un război mediatic în această zonă a Europei ?.

7. Fără a se teme de reacțiile „nedemocratice“ ale vecinilor, încercarea a făcut-o premierul Viktor Orbán prin proiectul „legitimației de maghiar“ (susținut vehement de UDMR), pentru a demonstra apartenența maghiarilor din țările învecinate la națiunea maghiară și desigur, pentru a profita de forță de muncă ieftină și calificată. Teama pentru locurile de muncă a determinat maghiarii din „țara mamă“ să răspundă prin absenteism referendumului, ce urma să legitimeze unitatea națiunii maghiare.

8. Înmulțirea maghiarimii se poate realiza prin purificare etnică și asimilare, după modelul de succes al Harghitei și Covasnei.

9. Cu ocazia unui simpozion organizat de CRINI (Centrul de Studii asupra Identității Naționale și a Interculturalității) la Nantes, Franța, având ca temă „Transilvania în România post-comunistă” (27 – 28 martie 1998), un plan de regionalizare a României și inclusiv a Transilvaniei, a fost prezentat de profesorul Kovacs Peter de la Universitatea din Miskolc.

În conferința sa “Șansele și dificultățile unei reconcilierii” spune că guvernul Ciorbea are o atitudine diferită față de predecesorii săi în ceea ce privește cooperarea transfrontalieră. Acum participarea județelor la cooperarea euro-regională nu este împiedicată. (Anexa – CRINI).

- La Congresul al IV-lea al UDMR (Cluj –Napoca), din mai 1995 deputatul Borbely Imre explicase rostul cooperărilor în viziune maghiară: “ Kaliningradul este la 1000 de kilometri de Rusia și aparține Rusiei. Alaska este la 1000 de kilometri de SUA și aparține Statelor Unite. De ce nu ar fi aceste exemple de urmat și pentru secuime”. În 1996 precizează : “În România nu există numai condiții, ci și necesitatea federalizării. Istoria și geografia țării sunt de așa natură încât mentalități diferite s-au concentrat în entități geografice separate”, și “Visul meu este o Românie federativă... Indiferent de mersul federalizării Europei, în România sunt create toate condițiile pentru o viitoare federalizare... Fiindcă Banatul este Banat, Ardealul rămâne Ardeal, Moldova este Moldova, la fel și Oltenia”.

10. Un alt mod de a repeta cele rostite la 12 noiembrie 1940, în Camera deputaților din Budapesta, de către ministrul de externe, contele Csàky István : „Declar pretenția Ungariei la rolul de „primul între egali” (primus inter pares) în Bazinul Dunărean“. (R. Șorban, op. cit. p. 115)

11. Investițiile și cumpărarea prin intermediari, etnici maghiari, de terenuri și obiective economice nu numai în zonele preponderent maghiare și la graniță, ci cu predilecție terenuri cu infrastructură sau de importanță strategică; retrocedările

„composesoratelor“ din zona secuiască, obținute de UDMR, deși, (« mai mult de 1.000.000 ha. de păduri » - Petre Țurlea, « U.D.M.R. și societatea românească », 2003) istoric, acestea au fost proprietăți ale statului date în folosință; redobândirea pământurilor confiscate legal în 1920 grofilor din Transilvania, care n-au acceptat cetățenia română și li s-a ridicat dreptul de a avea proprietăți în România, de către moștenitorii lor; defrișarea masivă a pădurilor din Transilvania, imediat după „revoluție“, ceea ce a generat în Ungaria, la începutul anilor 90, nașterea „noii arhitecturi maghiare“, adevărate catedrale din lemn, prezentate într-un film documentar și la televiziunea germană; retrocedările către bisericile maghiare a nenumărate clădiri, fără discernământ și control al autenticității actelor de proprietate; planurile avansate de realizare a infrastructurii necesare unei legături directe și rapide cu Budapesta, îndoctinarea prin școală, radio și televiziune în spiritul dreptului la autonomie etnică, al dreptului istoric de a stăpâni bazinul Carpatic, asociat cu lupta pentru regionalizare și modificarea Constituției, etc., etc., sunt „pregătiri“ realizate pe fundalul „destrămării“ planificate, dorite, visate. Iată câteva din constatările delegației parlamentare în timpul vizitei (24 – 26 octombrie 1997) în județele Harghita și Covasna: „se încearcă rescrierea istoriei prin ignorarea sau chiar distrugerea vestigiilor civilizației românești din zonă; scăderea numerică a populației de naționalitate română prin migrări, îmbătrânire, etc.; trecerea credincioșilor ortodocși la religia reformată din lipsă de alternativă; transformarea muzeelor și clădirilor românești în lăcașuri de cultură secuiască; necunoașterea limbii de stat a României; nerespectarea însemnelor statului român de către autoritățile locale; refuzul de a sărbători, în școlile și secțiile cu predare în limba maghiară, a Zilei Naționale a României; diplomele școlare și la concursuri județene scrise doar în limba maghiară; în laboratoarele de istorie se denaturează istoria României prin folosirea în mod deliberat a unor hărți din perioada 1878 – 1918; lipsa profesorilor de naționalitate română, lipsa predării calificate a limbii române, istoriei, geografiei; presiuni asupra celor ce au

rămas în zonă; predarea disciplinei “Limba română” de către profesori de naționalitate maghiară cu cunoștințe aproximative despre limba și literatura română, lipsa manualelor de limba română; lipsa dotării cu materiale didactice a claselor cu predare în limba română; predarea la clasele de limba maghiară a unor discipline care nu sunt în programa de învățământ în vigoare și nepredarea altor discipline înscrise în program; începând cu anul 1993, în peste 27 de localități din jud. Covasna, au fost reînființate școli și secții cu predare în limba română; după alegerile electorale din 1996 toate au fost desființate; în prezent, există mai mult de 90 de localități în județ unde nu există clasă cu predare în limba română; traducerea eronată în limba maghiară a denumirilor unor localități pe motiv că se respectă istoria localității respective; lipsa preoților din parohii, multe părăsite, fără sprijin material; credinciosul ortodox român este izolat și asimilat de celelalte culte; singurul sprijin pentru credința ortodoxă este Episcopia Ortodoxă Română a Harghitei și Covasnei, care nu este susținută; grave discriminări între cetățenii de naționalitate maghiară (favorizați) și cei de naționalitate română (defavorizați) în domenii ca: folosirea limbii materne, accesul la orice funcție publică (condiționată de cunoașterea limbii maghiare), organizarea și funcționarea școlilor, încălcări flagrante ale drepturilor omului și epurare etnică în ceea ce privește românii,..“ etc., etc. Nu este de mirare că Președintele Constantinescu putea să-și aroge liniștit performanța „reconcilierii româno-maghiare.“

Lucrurile nu au stat mai bine nici în „epocile“ iliesciene. Pentru a releva pașii concreți, de pregătire activă a dezmembrării României, prin colaborarea între Budapesta, UDMR și București, în perioada de simbioză a guvernanților români cu UDMR, de după alegerile din 2000, este suficient să reamintim cazul stațiunii balneare Sovata.

Cu sprijinul guvernului maghiar și complicitatea celui român, în timpul fructuoasei conlucrări între UDMR și PSD din perioada amintită, sub regia, nu numai juridică, a D-lui György Frunda, o societate maghiară înființată ad-hoc, obține dreptul de

cumpărare a întregii stațiuni, cu toate utilitățile ei, bașca pădurile din jur, pentru o sumă ce reprezenta mai puțin de o zecime din valoarea reală. Fapt evidențiat prin recuperarea urgentă de către societate aproape în întregime a sumei vărsate statului român, prin vânzarea unui hotel din stațiune. Conform afirmațiilor din filmul documentar, prezentat în Germania, „Campion balcanic“, al regizoarei Reka Kincses, fiica fostului primar al Tg. Mureșului din 1990, Kincses Előd, legăturile D-lui György Frunda cu vechea securitate erau cunoscute maghiarilor deja înainte de 1989. Dacă este adevărat, nici strălucita sa carieră politică ulterioară (candidat UDMR la președinția României, conducător al delegației române la Bruxelles, etc.), nici succesele sale în lumea afacerilor, n-au fost deloc afectate. Acest gen de „afaceri“ au fost și sunt, doar una dintre modalitățile de recompensare, din partea partidelor românești, în schimbul susținerii lor temporare la putere, prin care UDMR a acaparat pârgurile economice, politice și administrative, necesare realizării de facto a planului de autonomizare etnică. Reacția PSD la declarațiile, atât ale ministrului de interne I. Rus cât și a SRI, de pierdere a controlului statului în inima țării, precum și continuarea acestei politici de către actualul guvern, subliniază odată în plus iresponsabilitatea politicianismului autohton. În acest sens este explicabilă și cârdășia guvernului Tăriceanu, prin care s-a ajuns, în anul de grație 2005, la legalizarea și începerea împrăștiării cât se poate de “ciudate” a fantomaticului “Status Catholic maghiar”. O masivă împrăștiere în Ardeal, refuzată de-a lungul timpului ca ilegală, atât de autoritățile austriece cât și de cele maghiare până la 1918 și de cele românești până în anul 2005.

În anul 1929 “episcopul greco-catolic Iuliu Hossu, în cuvântul său ținut cu ocazia dezbaterii Legii pentru ratificarea Concordatului dintre Vatican și Guvernul român, îndemna pe senatori să voteze această lege, cu speranța că averile istorice în discuție,..., - vor fi administrate din partea episcopatului și unit și romano-catolic – prin cinci episcopi de rit latin și cinci de rit românesc-“. “Prin Acordul de la Roma din 1932, această speranță

a episcopului Hossu este spulberată, Vaticanul, cu acordul guvernului român de atunci, înlătură pe greco-catolicii români – considerați catolici de mâna a doua – de la administrarea și beneficiul acestor averi istorice comune.” (Vasile Lechințan, “Instituții și edificii istorice din Transilvania”). De aceea naționalizarea în 1948 a “bunurilor istorice culturale comune” din Ardeal, la a căror constituire și susținere materială românii ardeleni au avut o contribuție esențială, este caracterizată, în 1990, de marele istoric David Prodan, unul dintre cei mai profunzi cunoscători ai istoriei acestei provincii, drept “o mare reparație istorică”.

Fapt este că până în anul 2005 nimeni nu a recunoscut bisericii catolice maghiare din Transilvania dreptul de proprietate, ci doar de folosință a unor bunuri ale statului.

Întrebarea este, ce documente de proprietate a putut prezenta biserica catolică maghiară pentru a-și susține revendicările și cine le-a recunoscut valabilitatea ?.

Să fie o coincidență faptul că în 2005 fusese înscăunat un premier, grec de origine dar romano-catolic (!), care a hotărât să efectueze prima sa vizită oficială la Budapesta « cel mai frumos oraș al lumii » ?.

Să fie o coincidență că în același an, când se dă undă verde pentru împrăștierea bisericii catolice maghiare cu bunuri estimate la miliarde de euro, guvernul român, în urma unui acord cu cel maghiar, emite o Ordonanță de Urgență prin care înființa o « Fundație Gojdu româno-maghiară », înlocuind practic fundația originală și dăruind astfel Ungariei miliarde de euro, ce aparțin de drept ortodocșilor români ? (Anexa).

E greu de găsit în istoria României asemenea (ciudate) coincidențe, atâta insolență și cinism.

Ar mai fi de remarcat că documentarul amintit, al D-nei Reka Kincses, plin de revelații și învățăminte, atât pentru maghiari cât și pentru români, nu și-a găsit încă loc în programul niciunui post de televiziune românesc.

12. Gentlemanul născut la Cluj, secretar de stat și director al trustului creierului, Encz Gèza, este creatorul sloganului “bombei cu explozie întârziată” din Transilvania, preluată de Tökès și alții pentru a forța intervenția mai marilor sau mai micilor puteri, în scopul dezamorsării ei prin impunerea acceptării pretențiilor maghiare. Toate cererile noastre adresate guvernanților români (în vederea dezamorsării bombelor propagandistice maghiare), de a solicita UE să monitorizeze zona Harghita-Covasna, pentru a constata cine pe cine discriminează și care drepturi ale minorității maghiare sunt încălcate, au fost ignorate.

Ar fi interesant de aflat câte departamente, câți specialiști și cu ce rezultate se ocupă de românii din jurul României. Nouă ne este cunoscut unul singur, și acesta dispunând de personal absolut insuficient, cu mijloace financiare derizorii. Corespunzând dezinteresului politicienilor români pentru românii din jurul țării și nu numai. Firesc pentru cei care nu au fost capabili să-i protejeze nici măcar pe românii din inima țării. E greu de presupus că mai există un stat, care se numește și național, în care membrii ai naționalității covârșitor majoritare să fie discriminați de o minoritate, cu complicitatea guvernanților. Complicitate explicabilă doar prin pierderea respectului de sine și deci a demnității, patognomonic dedingroladei morale, nu numai a clasei politice ci și a unui segment zgomotos, dătător de ton, al “inteligenței” (Gabriel Andreescu, Smaranda Enache, Andrei Cornea, Sabin Gherman, Mircea Dinescu, Emil Hurezeanu, Cătălin Avramescu, etc. Pe D-na Enache, D-l Frunda ar fi dorit-o prim-ministru. D-l Pleșu, intelectual subtil, deși îi cunoștea atât dubiosul trecut comunist cât și prezentul de activistă antiromânească, n-a vrut-o decât ambasadoare). (Anexa – Documente S. Enache și Scrisoare adresată D-lui A. Cornea). În ceea ce privește calitatea clasei politice este suficient să ne amintim că la inițiativa UDMR, parlamentul României omagiază anual, cu regularitate, pe cei care i-au masacrat, într-o revoluție inspirată de “Libertate, Egalitate, Fraternitate”, pe

români, marea majoritate neînarmați, deoarece îndrăzniseră să ceară drepturi egale. Dezintegrarea unei țări și a națiunii începe în conștiința sa. Și aici s-a lucrat foarte intens cu rezultate indiscutabile.

Într-o Europă, oricât de unită și permisivă, care se conturează a deveni una a națiunilor, românii ar trebui să-și pună întrebarea legitimă, parafrazându-l pe Noica, dacă vor să existe ca națiune sau să se transforme în populațiune.

13. Aceste publicații au ajuns și sub forma manualelor de istorie sau a hărților Ungariei ciuntite în clasele școlilor maghiare din România, educându-i în spiritul iredentist cunoscut.

14. Încă din 1919, după ce trupele române, răspunzând solicitării forțelor conservatoare maghiare (Andrássy, Vászonyi, etc.) și ofensivei maghiare din 20 iulie (hotărâtă să restaureze vechile hotare), lichidează focarul de infecție comunistă a Europei și se retrag din Budapesta, amiralul (fără flotă) Miklós Horthy declara: „Inamicul numărul unu al Ungariei este România, pentru că cele mai mari pretenții teritoriale sunt împotriva ei și pentru că ea este cea mai puternică dintre statele vecine. De aceea, principalul țel al politicii noastre externe este rezolvarea problemelor cu România prin recurgerea la arme“ (octombrie 1919).(Florin Constantiniu „O istorie sinceră a poporului român“ 1997).

- „Ungurii au dezlănțuit o acțiune revizionistă extrem de intensă în țările Occidentului,..“.

„ Nem ! Nem ! Soha !” (Nu ! Nu ! Niciodată !) era strigătul pe care-l repetau în cele patru colțuri ale lumii agenții propagandei maghiare, strigăt care echivala cu o declarație de război împotriva așezărilor de pace,..“.

„Sloganele revizioniste, iredentiste, șoviniste, împânzeau întreaga Ungarie. Le întâlneai la fiecare pas : în gări, în trenuri, în autobuse, în tramvaie, pe hărți, pe mărcile poștale, pe plicuri, pe tot felul de obiecte de uz comun, etc. Emblema maghiarismului iredent flutura pe

steaguri, era încrustată pe inele, pe sigilii, pe frontispiciul locuințelor, era gravată pe broșe, pe ace de cravată, pe butoni de manșetă, era inserată în cântecele noi sau intercalată în cele vechi. Sloganul pe care ungurul îl citea și-l auzea de sute de ori în cursul zilei, era – reaminteste-ți și nu uita Trianonul!

Credo-ul iredentiștilor unguri: Cred într-un singur Dumnezeu; Cred în reînvierea Ungariei, era repetat până la obsesie.

Într-un cuvânt, timp de douăzeci de ani s-a întreținut printr-o propagandă susținută de zi la zi spiritul de revanșă.“ (M.G. Lehrer, op. cit. p. 373-374).

15. La data acestei afirmații Propaganda maghiară determinase deja rezoluții ale Camerei Reprezentanților de la Washington, prin care era înfierată politica discriminatorie a României față de minoritatea maghiară.(Anexa-Reproducerea rezoluției) Peste mai puțin de un an în „Dictionnaire de Geopolitique“ a lui Yves Lacoste, Flammarion, 1993, în Franța deci, „sora și protectoarea noastră“, „inexistentă“ propagandă maghiară va introduce următoarele: Tansilvania „un ansamblu de teritorii maghiare devenite românești prin semnarea Tratatului de la Trianon..., ea le-a fost oferită românilor în 1920“ (pag. 1504); „Matricea comportamentală a românilor“ – „Acest naționalism exagerat, ce relevă o trăsătură românească mult mai veche, explică, de asemenea, singularitatea geopolitică actuală a României“(p. 1292); „în numele unui naționalism românesc exacerb, minoritățile etnice au fost obiectul unor forme diverse de discriminare și constrângere“ (pag. 1295). România comunistă s-a caracterizat prin „xenofobia generalizată și de ostilitate în ceea ce privește minoritățile“(pag. 1295) și de „luptele naționaliștilor împotriva minorităților“ (pag.1505).

Ungaria „europeană și democratică“, care a renunțat la orice pretenții iredentiste (pag. 742), este șicanată sistematic de România și este „marcată de aceste vicisitudini istorice“. În „Le Petit Larousse“ din același an „prieteni“ universitari francezi nu-

și desmint profundele cunoștințe referitoare la România și nici „prietenia“ reiterând cu conștiinciozitate tezele maghiare.

În mediul anglofon din acel timp „The New European Surregions“ a lui Delamaid Darrell, 1994, se vorbește despre o Supraregiune a Dunării, ca o nouă unitate regională a viitorului – „Cooperarea între Viena și Budapesta va fi nucleul unei supraregiuni stabile“, „Cei 10,5 milioane de maghiari în bazinul Dunării sunt mai puțin de jumătate decât cei 23 de milioane de români, dar mai mult decât oricare alt popor din regiune“ (Pentru D-I Hovath și „prietenii ardeleni“ maghiarii sunt oricum și majoritari și „primus inter pares“ în această regiune). Atât în Franța cât și în cartea lui Darrell viziunea este tipic maghiară : originea românilor incertă, enigmatică; Transilvania este nelocuită la venirea maghiarilor, rămânând apoi 1000 de ani sub stăpânirea acestora; Transilvania locuită de maghiari și slavi și invadată, prin migrație, de români; Maghiarii – civilizatori, slavii – agenți ai creștinării, românii – barbari; 1918 – anul „dezmembrării“ Ungariei, al „invaziei trupelor române în Transilvania, acordată de aliați României; 1940 anul revenirii Transilvaniei la Ungaria; perioada ocupației ruso-comuniste, cu etnocidul românesc, nu este menționată; 1965 – 1989 era național-comunismului, 1989 – revoluția datorată lui Lászlo Tőkés și maghiarilor. Atât „Atlasul de istorie a lumii“, Geoffrey Barraclough și Norman Stone din 1992, cât și prestigiosul dicționar Webster, ediția 1994, reiau repertoriul consacrat al istoriografiei maghiare interbelice. (Este mai mult decât evident că prin tezele ei „Istoria Transilvaniei“ editată de Academia Maghiară comunistă, în 1986, și tradusă în mai multe limbi de largă circulație își îndeplinesc misiunea – n. m.).

În Italia va apare în 1994, traducerea italiană, sub auspiciile Serviciului de presă al ambasadei Ungariei „Minorități maghiare în bazinul Carpatic“, Karoly Kocsis, Esther Hodosi Kocsis, 1991. În prefața profesorului de istorie a Europei orientale și director al Centrului interuniversitar pentru Studii Maghiare din Italia, Antonello Biagini, se afirmă că minoritățile etnice nu reprezintă o problemă „dramatică numai după sfârșitul

primului război mondial, odată cu dezagregarea marilor imperii multinaționale“; „criza“ de la sfârșitul primului război mondial s-ar datora principiului „naționalitate – stat național“, nucleu al „ideologiei wilsoniene“, „tendințelor izolaționiste ale opiniei publice din Statele Unite și triumfului revoluției bolșevice în Rusia, fricii de o posibilă răspândire a acesteia în Europa și dorinței de pedepsire a învingătorilor față de învinși“. (Traian Golea „Rețeaua care impune imaginea“ în Romanian Historical Studies).

În Germania clișeele antiromânești ale propagandei maghiare sunt de mult preluate și răspândite de mediile de informație. Un exemplu în acest sens este cunoscuta revistă „Der Spiegel“ (nr.49, din 1 decembrie), care încă în 1986 sub pretextul „prezentării lui Ceaușescu și țării sale“ și sub titlul „Tu ești prea mare pentru un popor atât de mic“ reiterează pe un ton disprețuitor clișeele resentimentare maghiare. Cauza pentru care Ceaușescu poate domni nestingherit este explicată prin zicala „mămăliga nu explodează“ și prin faptul că el știe ce-i lipsește cel mai mult acestuia – „mândria unui rol propriu în istorie, conștiința unei identități istorice inconfundabile“. „România, ale cărei hotare, în târguiala marilor puteri, a fost în ultimii 50 de ani de cinci ori împinse încolo și înapoi (se prezintă hărțile aferente), are pretenții teritoriale față de țările frățеști Uniunea Sovietică, Ungaria și Bulgaria“(!?)...

„Drepturile regale consfințite ale minorităților au fost anulate, orașele și satele maghiare și germane au primit nume românești, școlile germane și maghiare au fost închise, prin presiunea statului se urmărește asimilarea cu eroicul popor roman“. Numind ca sursă pe Pacea, se afirmă că Zoe Ceaușescu își bătea joc de mama ei care „visează să ajungă regină peste 40 de milioane de idioți“, urmat de scurtul comentariu „Șansele pentru aceasta nu sunt rele“ și de o poză a Elenei Ceaușescu sub care este scris „Regină peste 40 de milioane de idioți“.

În „Zeitmagazin“ nr.45 din 4 noiembrie 1988 articolul lui Zoltán Brády „Sate sub ciocanul roșu“, cu numeroase fotografii

exclusiv cu maghiari și sate maghiare, deoarece „mii de sate urmează a fi distruse..“; „Cel mai grav afectate de acest plan de distrugere sunt minoritatea maghiară și cea germană“; „Dictatura comunistă în zeci de ani n-a putut afecta prea mult încrederea în cultura lor, a maghiarilor. Dar copiii lor privesc spre un viitor nesigur : pentru a-i înstrăina de limba lor, Ceaușescu a dipus colonizarea planificată de români în zonele minorităților.“ În sudul Ardealului rămânând în pană de benzină, ajung într-o casă și află de la aceștia că : „nu au cu cine vorbi ungurește, deși mulți o vorbesc încă, dar este interzisă“; „băiatul lor, care a învățat la Brașov, mecanică agricolă, a fost trimis să lucreze în Delta Dunării, deși ar fi putut rămâne acasă, iar aici au fost aduși oameni din Dobrogea“; „Foarte mulți maghiari și germani (nu puteau lipsi – revista adresându-se germanilor) au fost mutați în răsărit și de acolo au venit români.“; „cetatea Devei se-alță încruntată spre cer. Noi căutăm casa lui Petru Groza. Când a fost el prim-ministru relația între România și Ungaria a fost bună. Într-o vitrină pozele absolvenților de liceu. Se pot recunoaște nume maghiare – scrise românește. Nici în cimitire nu este altfel: nicăieri inscripții pe morminte sau nume în limba maghiară“.

În acea perioadă presa și televiziunea germană luase foc : „Rădăcinile Europei sunt în pericol“ – prin distrugerea satelor maghiare și germane, desigur. (De ani de zile în București, capitala unei țări europene, monumente istorice de inestimabilă valoare erau sitematic distruse și Europa nu se impacientase). Pentru a dovedi barbaria, la televiziunea germană a fost difuzat un film documentar „anonim“ (deoarece autorul avea rude în România), în care erau prezentate, din depărtare, blocurile unui oraș, ce s-ar fi aflat în locul unui sat maghiar peste care trecuseră recent buldozerele. Au fost filmați și românii, profitorii acestei politici – un grup de țigani lăieți, lângă căruțele lor, pe marginea drumului.

Atunci când Dagobert Lindlau, un reporter onest, a revenit din România, unde a verificat aceste informații, și a afirmat că nu a găsit nici un singur sat maghiar sau german afectat de

sistematizare, ci doar câteva sate românești lângă București, și că dinpotrivă în localitățile maghiare și germane se investește în renovarea unor clădiri istorice, șocul dezinformării a fost parat de cunoscutul comentator Fritz Pleitgen prin afirmația: „Știu că sunteți puțin derutați, dar chiar acum am aflat că la granița româno-maghiară au fost împușcate o serie de persoane ce voiau să păsească România ilegal“. Inutil să mai amintim că reporterii trimiși să filmeze morții și răniții, n-au găsit nimic de relatat, nici măcar de la grănicierii maghiari.

Faptul că în redacțiile ziarelor și televiziunilor germane sunt mulți maghiari, sau germani maghiarizați, care în calitate de « experți » ai estului Europei, impun linia ideologiei maghiarismului, nu mai este de mult un secret. Așa se face că până și Nadia Comăneci pentru germani este de fapt Anna Kemenes, sau Hagi este maghiarul Haghy, ca să nu mai amintim că la una din cele mai cunoscute emisiuni de cultură (Kultur Zeit) opera Oedip este a compozitorului “maghiar” Enesco. Și faptul că în Germania puteau fi văzute interviuri cu Tökes Lászlo în dizidență, în vreme ce de D-na Cornea sau alți dizidenți români nu se putea apropia nimeni; că pastorului i s-a creat mitul de erou și martir (luat și dus cu soție cu tot de Securitate – cu care nu colaborase niciodată – într-un loc necunoscut, de unde au scăpat, ca prin minune, nevătămați) în timp ce Budapesta anunța 4000 de morți la Timișoara; că din primul moment al prezentării ciocnirilor de la Târgu-Mureș, Cofariu era martirul maghiar, bestiile erau românii și organizatorii Vatra Românească, etc., spune multe despre capacitatea maghiară de manipulare a opiniei publice internaționale. Ca să nu mai amintim de faptul că în primele zile ale revoluției, chiar Europa liberă, ne cerea nouă, românilor, prin vocea D-lui Hurezeanu, să nu uităm de rolul dizidentului Karoly Kiraly (cel care marginalizat fiind pentru că, îndrăgostit de directoarea teatrului maghiar din Sfântu-Gheorghe, divorțase, fapt interzis de etica partidului – fusese destituit, nu petrecuse nici o zi în arest, sau închisoare, și își ducea lupta pentru

drepturile maghiarilor, din postul de director de întreprindere).(Anexa-Scrisoare)

Cel care caută azi informații despre Ungaria, România sau Transilvania va găsi în toate marile biblioteci ale lumii și în internet, în toate limbile de largă circulație, aproape în exclusivitate urmele inconfundabile ale propagandei maghiare. Ea nu este cu nimic inferioară acelei, binecunoscute prin agresivitatea ei, dintre cele două războaie mondiale.

16. Nu doar drepturile ci și privilegiile maghiarilor (chiar și acela de a participa cu fervoare la lichidarea elitei politice și culturale românești) imediat după instalarea comunismului, sunt arhicunoscute, negate însă de aceștia. În “Istoria Partidului Comunist Român” a istoricului american Robert King se afirmă, la pag. 68 : “Partidul Comunist Român a lucrat în Transilvania prin Uniunea Populară Maghiară (Madosz), care în 1945 număra 250.000 membrii”; “A fost strategia sovietică de a folosi grupuri etnice străine pentru a exercita controlul asupra României”; la pag. 38 –“Românii refuzau să intre în partidul comunist care manifesta o vădită atracție pentru minoritățile iredentiste”. După Gaspar Tamas, fiu de rabin din Cluj, ajuns după 1945 deputat în Parlamentul de la Budapesta numărul membrilor Madosz era mult mai mare : “Azi se subliniază cu invidie slăbiciunea partidului comunist român în 1945, dar se uită de partidul frate din Transilvania, Madosz, care număra 600.000 de membrii. Ungurii comuniști din Transilvania au jucat un rol crucial în implementarea comunismului în România.” (Nu este de mirare din moment ce doi maghiari, înainte de 1944, au ajuns secretari ai PCR)

Cităm din Nicolae Edroiu și Vasile Pușcaș “Maghiarii din România”, 1995, p. 24 – 25 – 26: “de o excelentă situație, fără îndoială privilegiată, a beneficiat minoritatea maghiară în anii care au urmat eliberării Transilvaniei de Nord și inaugurării regimului comunist susținut de sovietici... Restituirea Transilvaniei de Nord, ocupată de sovietici și administrată de foștii funcționari horthyști maghiari, care își schimbaseră de

acum culoarea politică, a fost condiționată de instaurarea guvernului procomunist al lui P. Groza. În 1952, tot sub presiunea URSS, a fost înființată Regiunea autonomă maghiară care cuprindea zona cu populație secuiască din Transilvania. Croită după modelul regiunilor autonome sovietice, regiunea autonomă maghiară din România era condusă pe baza unui regulament adoptat de sfatul popular regional, sub rezerva aprobării acestuia de către Marea Adunare Națională. Regiunea autonomă maghiară a beneficiat, în afara unei rețele de școli primare și secundare, de un institut medico-farmaceutic deschis la Tg. Mureș, în 1952, și de două teatre maghiare. Pentru maghiarii din afara regiunii autonome, la Cluj funcționa o universitate exclusiv maghiară, un institut pedagogic și unul de teatru, pe lângă celelalte instituții educaționale din oraș, destinate să ofere instrucție atât în limba română, cât și în limba maghiară.... În 1959, universitatea maghiară din Cluj a fost unificată cu cea românească, creându-se Universitatea Babeș-Bolyai, care avea și secții maghiare la fiecare disciplină de studiu. În scopul limitării privilegiilor speciale de care beneficia minoritatea maghiară, prin reorganizarea administrativ-teritorială a României, în 1968, a fost desființată regiunea autonomă maghiară. După statisticile oficiale ale epocii, în aceeași perioadă a crescut și populația școlară care învăța în limba maghiară, ca și numărul instituțiilor de învățământ în care dobândirea unei astfel de instrucții era posibilă. Astfel, dacă în 1957, populația școlară care învăța în limba maghiară era de 212.767, în anul școlar 1979/1980 era de 278.518 (din aceștia 9622 erau studenți, iar 2209 din studenții maghiari frecventau instituții de învățământ superior în care activitatea de predare se desfășura în limba maghiară – ex. Universitatea Babeș-Bolyai, Institutul de arte plastice și Conservatorul din Cluj-Napoca, Institutul de medicină și farmacie, Institutul de învățământ superior și Institutul de teatru Szentgyörgy István din Târgu Mureș).”

Să enumerăm câteva din drepturile niciodată respectate (“etnocid cultural și politic”) din perioada atât de cumplită a

comunismului (G.Badea-Lătuceanu, op. cit.): “Maghiari în posturi de conducere ale P.C. Român: Comitetul executiv – Janos Fazekas, Jozsef Uglar, Lajos Fazekas, Mihaly Gere. În secretariatul Comitetului Central-Josef Uglar. În Comisia Centrală-Lajos Banyai, Theodor Has, Ilona Peter, György Puskas, Sandor Szabo. În Comitetul Central-Janos Kozma, Adalbert Krizsan, Sandor Czege, Janos Fazekas, Lajos Fazekas, Gyula Fejes, Janos Foris, Mihaly Gere, Lajos Letay, Mihaly Levente, Viktor Nagy, Ferencz Nagy, Pal Nagy, István Peterfy, V.A. Sechel, Sandor Semkovici, Mihaly Suder, Emerik Szabo, Dezső Szilagy, Ernest Szotyori, Jozsef Uglar, Gisela Vass, N. Veres, Vida Geza, Andras Barta, Geza Domokos, Emerik Füstös, Sándor Kopaldi, Emerik Molnar, Andras Sütö, Jozsef Szasz, Lajos Takacs, István Tikodi.

În Secția pentru relații externe a Comitetului Central: Gisela Vass, Leon Nas, Iozsef Szasz, Sandor Szabo.

Maghiari în posturi de conducere ale aparatului de stat:

În Consiliul de Stat – vice-președinte – István Peterfy, membrii- Lajos Fazekas și Emil Hates

Vice-secretar al Comisiei de Demografie – Pál Nagy

În Consiliul de Miniștri : Janos Fazekas, Emil Hates, Mihaly Suder, Andras Erdely, Lajos Lörincz

În Marea Adunare Națională: vice-președinte György Puskas și secretar Ferdinand Nagy

În Comisia pentru Agricultură: vice-secretar Emerik Szabo

În Comisia de Acreditare: vice-presedinte Suzana Galpal, secretar Janos Foris

În Comisia pentru Știință și Cultură – vice-președinte Lajos Létay

În Comisia pentru politica externe și cooperare internațională – secretar Gyula Fejes

În Comisia pentru Sănătate, Muncă și Protecția Mediului: vice-președinte Pal Nagy

În Comisia Camerei Legislative și a Consiliilor Populare: vice-președinte Ernst Szotyori și următorii delegați județeni maghiari: Arad-A. Kömives, Lajos Takacs; Bihor-Maria

Mogyoros, Janos Kasziba, Dènes Bálint, Laszlo Papp, Sandor Senkovici, Emerik Szabo; Bistrița-Năsăud-Adalbert Krisan; Brașov-V.A. Sekel, Gyula Fejes; Cluj-Ilona Peters, Lajos Létay, Pal Nagy, István Peterfy, Jozsef Fodor; Covasna-Ferdinand Nagy; Harghita-Janos Fazekas, Lajos Fazekas, Erzsebeth Bedő; Maramureș-Jozsef Uglar, V. Solomias, Geza Vida; Mureș-Ernest Szotyory, Suzana Galpal, Andras Sütő, György Puskas; Satu-Mare-Otilia Indre, Mihaly gere, Janos Foris, Karoly Fülöp, F. Oros; Sălaj-Miklos Szabo.

În Consiliul Suprem pentru dezvoltare economico-socială : vice-presedinți Jozsef Uglar, L. Varodi, György Puskas, Janos Fazekas.

În Consiliul Central muncitoresc : secretar István Kis

În Consiliul Național pentru Radio și Televiziune: vice-președinte Sandor Kopaldy, membru al biroului executiv și șef de programe al televiziunii române Gyula Fejes, șef editor al programelor în limba naționalităților conlocuitoare Pal Bodor.

În Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie: Măthe Balázs, membru al biroului executiv.

În Consiliul pentru Cultură și Educație socialistă: secretar de stat Lajos Hegedüs, Zsolt Gálfalvi director al consiliului de conducere pentru problemele de cultură și educație a naționalităților conlocuitoare.

Maghiarii în posturi de conducere regionale și în mișcarea culturală socialistă sunt mult prea mulți pentru a-I înșira pe toți.

Numărul cărților în limba maghiară era procentual, raportat la numărul acestora, mai mare decât cele editate în limba română.

Ziare și reviste: -cotidiene (330.000 pe zi)-Orașul Arad-Vörös Lobogo (11.000), Bihor-Fáklya (30.000), București-Előre (150.000), Orașul Brașov-Brassai Lapok (9000), Cluj-Igazság (27.000), Covasna-Megyei Tükör (15.000), Harghita-Hargita (24.000), Maramureș-Bányavidéki Fáklya (7000), Satu – Mare-Szatmari Hírlap (13.000), Timiș-Szabad Szó (10.000), Tg. Mureș-Vörös Zászló (30.000).

Periodice în limba maghiară: București-A Hèt (11.000), Falvak Dolgozo Nèpe (9000), Ifjumunkàs (24.000), Jòbaràt (25.000), Munkàsèlet (25.000), Tanügy üjsàg (8000) Cluj-Dolgozò Nö (80.000), Korunk (4000), Napsugàr (38.000), Utunk (14.000), Matematikailapòk (4000) Tg. Mureș-Igaz Szò (7000), Uj Èlet (20.000)

Publicații cu o circulație sub 4000 de exemplare: Mèhèszet Romàniàban, Nyelv es irodalomtudomàny Közlemènyek, Reformatus Szemle, Keresztèny Magvetò, Diàkszo (Satu-Mare), Haladjunk (aiud), Hajnal (Cluj), Fialat Szivel (Cluj) Gyökerek (Sf. Gheorghe), Iranytü (Baraolt).”

Cele șase teatre maghiare și o operă maghiară la Cluj (câte orașe din lume își pot permite două opere, în două “limbi”?) contrazic și ele categoric “etnocidul cultural” incriminat pe toate meridianele. Adevărata situație a minorității maghiare din România o oferă, involuntar, cartea sociologilor maghiari Gereben Ferenc-Lörintz Judit-Nagy Attila-Vidra Szabo Ferenc-“Cultura cititului dincoace și dincolo de graniță”, Budapesta, 1993 (deci imediat după “etnocidul comunismului”). Autorii au comparat o zonă din Ungaria cu două din afara granițelor, una din Slovacia și alta (care ne interesează în mod deosebit) din România (Odorheiul și împrejurimile). În privința limbii maghiare cei din România o folosesc în proporție de 97% la locul de muncă, de 99% în magazine și oficii publice și 99-100% în familie și cu prietenii. Au urmat școli primare în limba maternă 95% (cei de la țară 98%(; 77% școli profesionale și licee în limba maghiară, studii superioare în limba maghiară 16%. Din 158 ascultători de radio chestionați 35 ascultă și în limba română. 150 din 159 urmăresc programele TV române în limba maghiară. Ziare cotidiene în limba maghiară citesc 94,3%, săptămânale 85,4% și lunare 75,9%. Cărțile cele mai citite sunt de beletristică, mai ales clasică (Jòkai, Gàrdonyi, Mòritz, Tamàsi), unele scrieri contemporane (Sütò Andras, Raffay Ernò, Tòkès Làszlò) dar și de istorie ca “Istoria Transilvaniei” editată la Budapesta, și mai ales volumul “A fi maghiar – a rămâne maghiar”. Iată concluziile cercetătorilor – “Cea mai

importantă constatare este că la distanță de aproape 1000 km și 71 de ani, nu există deosebiri între cele trei țări. Trăiește și funcționează convenția, tradiția literară, nu numai la nivelul cunoașterii autorilor, a biografiilor, a titlurilor, ci și a stilului, al mijloacelor de recunoaștere și apreciere.”... “ Putem afirma cu hotărâre că cel puțin în zonele cercetate, maghiarimea cunoaște și își însușește cultura maghiară comună, în continuitatea ei, îmbogățind-o cu accente locale.” La întrebarea “Ca maghiar pentru ce sunteți mândru?” – cele mai multe răspunsuri se referă la limbă, literatură maghiară, mentalitate și națiune maghiară, aptitudini și istorie maghiară. Câteva exemple de răspunsuri: “în primul rând pentru că sunt maghiar; pentru că pot folosi limba maghiară; pentru că pot trăi în România, dar pe pământ maghiar; că-mi pot însuși cultura maghiar-secuiescă; pentru că la ora 12 în întreaga lume bat clopotele în cinstea noastră; pentru că Odorheiu-Secuiesc este mândria maghiarimii, nu prea sunt români pe aici; pentru atitudinea curajoasă a lui Tökes Laszlo; pentru că pot trăi în România ca maghiar; pentru că după 895 am speriat ținuturile învecinate; pentru că Farkas Bertalan a ajuns în spațiul cosmic înaintea românului, etc.”

Explicabilă deci constatarea cercetătorilor privitoare la pregnanța conștiinței și mândriei naționale la maghiarii din România și Slovacia față de cei din Ungaria.

Un indicator incontestabil al adevăratei politici românești față de minorități este și faptul că, dintre toate comunitățile germane din țările est-europene singură cea din România și-a păstrat limba și tradițiile. În Germania acest fapt este recunoscut deoarece la încetățenirea în Germania ei sunt singurii care nu trebuie să reînvețe la școli speciale limba strămoșilor lor.

17. Aceste expresii ale urii și disprețului față de români pot fi explicate cunoscând declarația unui funcționar maghiar, consemnată în 1922, de primarul de atunci al Târgu-Mureșului, Emil Aurel Dandea: *„Țară, națiune și tot ce este valah este înaintea noastră superlativul odiosului ce trebuie urât din toate puterile și combătut cu toate mijloacele. Orice comunicare sau*

împăcare cu spiritul acesta, ori cu situația de egal vouă este un sacrilegiu. În trecutul nostru de dominație ne-a devenit o a doua natură disprețul valahilor. Cultură și civilizație nu poate fi decât Budapesta.

Bucureștiul nu poate fi decât personificarea bizantinismului și balcanismului celui mai întunecat, unde nu mergem decât să corupem și să facem afaceri în stil balcanic. Legile le privim numai din punct de vedere al eludării lor, pentru a trage un eventual profit pe care ni-l asigură. Nu există între ungar și ungar deosebire, toți vă urâm, toți tindem, cu toate mijloacele, la păstrarea supremației noastre, pentru ca ora reînvierii Ungariei să ne afle înmulțiți și întăriți. De aceea strigăm contra asupririlor de fapt și închipuite, de aceea ne plângem la Liga Națiunilor, la papa, la bisericile protestante. Trăim cu amintirile dominației din trecut, pentru că este dominația ce trebuie să ne revină. Noi ne folosim de toate mijloacele căci nu avem ce pierde, numai câștiga putem. Frații noștri din Ungaria și amicii noștri din străinătate subminează statul român dinafară, noi dinăuntru. Pe ei îi apără situația lor de străini, pe noi ei, Liga Națiunilor, legile românești și prostia voastră. Cu cât avem mai multă libertate, cu atât vom lucra mai intensiv. Cu cât vom avea mai multe drepturi cu atât vom fi mai periculoși pentru români, căci nouă drepturi și libertate de la români nu ne trebuie, decât ca să le îndreptăm contra lor.” (“Un om pentru Târgu Mureș – Emil A. Dandea”, Fundația Culturală “Vasile Netea”, 1995).

Aceasta este esența mentalității în care sunt formați maghiarii, cu rarissime excepții, până în ziua de azi. Ea este negată, desigur, de cei în cauză și de complicitii lor, este necunoscută majorității românilor, este incredibilă pentru mulți dintre cei confrunțați cu manifestările ei și ignorată atât de politicienii cât și de „intelighenții” iresponsabili, conduși de interese meschine.

18. Stalin a murit la 5 martie 1953.

„În 1455 cetatea Lerici, de la gura Niprului, arbora capul de zimbru, iar negustorii plăteau vama domnitorilor Moldovei. La 1679 Duca Vodă era Domn al Moldovei și Hatman al cazacilor. O serie de acte medievale atestă daniile pe care le făceau domnitorii Moldovei supușilor lor pentru serviciile aduse, în această parte a Țării Moldovei de dincolo de Nistru.”(Octavian Căpățână)

În ceea ce privește Transnistria să mai cităm din „Totul despre românii de peste hotare“ de Viorel Dolha: “România Mare nu a însemnat însă o reunire în același stat a tuturor românilor. În est, dincolo de Nistru, România a lăsat încă sute de mii de români. Pe lângă motivele propagandistice, înființarea în cadrul Ucrainei la 12 octombrie 1924 a Republicii Autonome Socialiste Sovietice Moldovenești a recunoscut că marginea estică a românității trecea cu mult de Nistru...

După cum se va vedea, URSS în perioada anterioară lui 28 iunie 1940 lăsa să se înțeleagă că va reuni ținuturile românești din stânga și dreapta Nistrului formând o mare Republică Moldovenească. La 2 august 1940 însă, Sovietul Suprem al URSS, depășindu-și prerogativele, fără a consulta populația, și contrar oricăror principii etnice, economice, istorice, sau geografice, va ceda Ucrainei Bucovina de Nord, Herța, Basarabia de Nord (Hotinul), Basarabia de Sud (județele Ismail și Cetatea Albă) și o mare parte din raioanele fostei republici transnistriene (Codâma, Balta, Pesciana, Crutâi, Valea Hoțului, Ocna Roșie, Nani și Bârzul). Cedările se pot explica și prin faptul că Ucraina a fost cea care se ocupa cu organizarea administrației în teritoriul răpit în 28 iunie 1940”.

- Cauzele „secesiunii“ Transnistriei este, pe lângă prezervarea privilegiilor populației rusofone, interesul Rusiei de a-și menține influența în regiune, de a avea o bază militară în coasta de vest a Ucrainei și cea de est a României, interes ce coincide cu al grupărilor mafioate, bine reprezentate la Moscova, până la vârful factorilor de decizie, pentru a-și putea desfășura nestingherite afacerile cu droguri, armament și carne vie.

19. Nu știm cât a investit până acum Budapesta în propagandă, dar rezultatele ne îndreptățesc să credem că infinit mai mult decât România.

Astfel, în anul 2000 ziarul „Washington Post“ acuză atât statul român cât și Biserica Ortodoxa Română de „ofensivă de românizare a secuilor din Harghita și Covasna“(Anexa-Scrisoare). Cazul prestigioasei reviste „National Geographic“ este un exemplu tipic de manipulare a informației. Cităm din scrisoarea D-lui Constantin Gafencu, din Franța, adresată lui John Fahey jr., președintele National Geographic Society, : ” În revista National Geographic, vol.192, nr. 2 (august 1999) este publicat excelentul „Supliment al mileniului – cultura“. Harta „Vocile lumii“ prezintă existența culturii „fino-ugrice“ pe aproape întreg teritoriul Transilvaniei.

În mod curios, forma acestei prezentări a teritoriului românesc corespunde celei a zonei răpite de Hitler în 1940 României și anexate abuziv Ungariei. În realitate, în România populația maghiară este majoritară doar în două județe: Harghita și Covasna, situate lângă Munții Carpați, foarte departe de frontiera româno-ungară. De ce nu a fost respectată măcar harta prezentată de magazinul dumneavoastră în articolul „O nouă zi pentru România“, tipărit în luna septembrie 1998 (vol. 194, nr. 3)? De ce nu a fost prezentată cultura „fino-ugrică“ pe teritoriul României la fel cum a fost cea „turcă“ pe teritoriul Bulgariei? ...Sincer, eu refuz să cred că, prin această hartă, instituția dumneavoastră subscie la un act abuziv al unuia dintre geniile rele ale omenirii: Hitler. Pe de altă parte, în estul României harta dumneavoastră prezintă o cultură „moldovenească“ care în realitate este tot românească..”

De curând “National Geographic” recidivează: în numărul din iunie 2005 „Ceangăii“ sunt prezentați ca urmași ai lui Attila (supuși etnocidului românesc), într-un articol ilustrat „științific“ cu femei îmbrăcate în port tipic românesc și copii blonzi în aceleași costume “hunice”, puși demonstrativ pe cai (de rasă străveche, desigur, hună sau maghiară). Faptul că oamenii de

știință n-au găsit nici o legătură de rudenie, contrar legendelor maghiare, între huni și maghiari, nu deranjează pe comanditarii materialului din National Geographic. Important este ca azi “hunii-ceangăi” să fie maghiarizați pentru ca imaginea schilodită de nerezolvata problemă maghiară, a României, să rămână neschimbată în opinia publică internațională. (Anexa-Fotografia copertei N. Geografic din iunie 2005).

Ar fi interesant de știut cât costă Institutul Maghiar de la München, în care până și angajații germani, folosindu-se de operele unor scriitori maghiari rasiști, din anii 40 ai secolului trecut, confecționează lucrări de propagandă antiromânească de cea mai joasă speță. (Anexa – Institutul și “ceangăii”).

Performanțele propagandei maghiare sunt cu adevărat excepționale, pe măsura investițiilor, desigur. O țară care și-a asimilat consecvent și planificat toate minoritățile, cu excepția țiganilor, reușește să impună opiniei publice internaționale imaginea unui “paradis al minorităților”, demn de luat ca exemplu. (La sfârșitul sec XVIII minoritățile alcătuiau 71%, în 1910 cca 45%, în 1920 cca 20%, iar în 2001 – 0,3 % a populației). România, țintă predilectă a războiului mediatic, supusă de foarte mult timp, unui tir consecvent, lipsit de scrupule, al acestei propagande, dă impresia unui boxer groggy, mereu în defensivă. Mândri de deșteptăciunea lor, românii reacționează conform răspânditului și foarte inteligentului dicton: “lasă-i să vorbească – tot noi avem dreptate!!” și întrebându-se la nesfârșit, cum este posibil ca imaginea României să fie atât de schimonosită, chiar și în chestiuni, ca cea a protecției minorităților, unde realitatea vorbește singură și este incontestabil în favoarea ei. Supuși neîntreruptelor acuzații maghiare (“atacul este cea mai bună apărare”) românii aveau la dispoziție un mijloc sigur și foarte puțin costisitor de a răspunde – acela de a cere instituțiilor abilitate ale UE să monitorizeze zona Harghita-Covasna. S-ar fi constatat odată pentru totdeauna cine, de ce și cu ce consecințe dezinformează și manipulează o lume întreagă, inclusiv factorii de decizie ai UE. (vezi Frunda et Comp.)

20. Această remarcă este făcută pentru a le reaminti ascultătorilor acel „Nem ! Nem! Soha!“ neșters din conștiința adevăraților maghiari.

21. Este vorba de Antal Jozsèf, care s-a declarat, la începutul anilor 90, prim-ministru a 15 milioane de maghiari. Fiu al fostului ministru al reconstrucției cu același nume, care la ședința consiliului de miniștri, din 22 decembrie 1945 (hotărâtoare pentru soarta germanilor din Ungaria) a spus: „Din punct de vedere al politicii naționale interesul Ungariei este, fără îndoială, ca germanii să părăsească în număr cât mai mare țara. Nu vom mai avea niciodată o asemenea ocazie de a scăpa de nemți.” Cerându-și scuze prim-ministrul maghiar ar fi recunoscut vina Ungariei și s-ar fi dezis de tatăl său. N-a făcut-o așa cum nici prim-ministrul român, Petre Roman, nu s-a dezis niciodată de Valter Roman, politrucul sovietic trimis să sovietizeze România și apoi, pe timpul revoluției maghiare din 1956, însărcinat ca specialist, cu misiunea să impună voința Moscovei, așa cum o făcuse anterior și în Spania războiului civil.

D-l Petre Roman este cel care, în calitate de prim-ministru și în deplină cunoștință de cauză, a condamnat imediat Budapesta pentru rolul jucat în provocările și regizarea ciocnirilor de la Târgu-Mureș, din martie 1990, pentru ca, speriat, foarte curând să retracteze în scopul detensionării relațiilor deja extrem de încordate cu țara vecină, cerându-și „scuze“ pentru acuzațiile sale cât se poate de veridice.

Un rol mai mult decât penibil a jucat atunci și floarea intelighenției românești, aflată la Budapesta chiar în acele zile, la invitația bine calculată a colegilor maghiari, și care, manipulată de aceștia, iscălește o declarație comună, prin care „înfierează“ pe români și numai pe români, aruncând întreaga vină a evenimentelor oribile de la Tg.-Mureș asupra lor. Asupra celor „atât de bine organizați“ încât au avut și cele mai multe victime. Au trecut peste 17 ani și deși informațiile despre

adevărații responsabili nu le puteau rămâne necunoscute, nici unul dintre intelighenții români, care au iscălit „Declarația de la Budapesta“, n-a găsit de cuviință să-și ceară scuze pentru iresponsabilitatea gestului de atunci.

Așa se face că ipoteza referitoare la securității, care ar fi tras sforile la Tg.-Mureș „pentru a demonstra indispensabilitatea existenței unui serviciu de informații“, a rămas, indiscutabil, singurul adevăr în opinia publică românească.

„Târgu Mureșul“ n-a fost decât una, e drept cea mai mediatizată și cunoscută dintre încercările de destabilizare a României, de către tradiționalii „prieteni“, cufundați până azi în hipnoza hegemonistă.

Asemeni partidelor maghiare din Voivodina sau Slovacia, activul rol, de cal troian, nu putea fi jucat de UDMR fără complicități interne și externe.

Explicațiile tăcerii tuturor guvernanților postdecembriști, în această chestiune, sunt scadente de mult. Pentru că doar teama, sugerată de „kosovizarea României“, este insuficientă. Șantajul, se știe și în România, nu este acceptat decât de cei șantajabili. Calitate rezultată din prostie, ignoranță, indolență, incompetență, versatilitate, lipsă de responsabilitate, de demnitate, și multe alte însușiri înrudite, cu care sunt blagosloviți, din belșug, aleșii istoriei recente a poporului român.

22. Într-adevăr maghiarii confundă, cu bună știință, de cele mai multe ori când este vorba de România, deportările în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică, cu expulzarea germanilor. Deportările au avut loc atât din Ungaria cât și din România. Pentru aceste deportări, cerute de sovietici, România și-a cerut scuze, deoarece la efectuarea lor au participat jandarmi români. Ungaria chiar dacă le regretă, consideră că rușii sunt singurii vinovați și n-au de ce s-o facă. În perioada relațiilor încordate cu Jugoslavia lui Tito, în România au avut loc și deportările din zona de graniță a Banatului în Bărăgan, a elementelor suspecte, nesigure, șvabi bănățeni, români și sârbi

(între 1951 și 1955, dar care pentru unii a durat și 10 ani). Mulți dintre aceștia au pierdut totul, nici astăzi nefiind încă despăgubiți. În ceea ce privește expulzarea, Ungaria este singura țară, fostă aliată a Germaniei, care i-a expulzat pe germani după al doilea război mondial. Expulzarea putea avea loc numai cu permisiunea conferinței puterilor aliate de la Potsdam (Acordul din 2 august 1945), în urma unei cereri a țării respective. În timp ce Ungaria a cerut sprijinul și permisiunea pentru expulzarea germanilor (fapt pe care, contrar documentelor, încearcă până azi să-l nege) România nu a înaintat o astfel de cerere. Din cei peste 170.000 germani expulzați o parte a ajuns și în zona sovietică a Germaniei, în est, deoarece atunci când americanii, excedați de problemele integrării germanilor sosiți din Ungaria, au refuzat, din 1946, să-i mai accepte în zona lor, trimițându-i înapoi, guvernul maghiar i-a rugat pe ruși să-i primească. Istoriografia maghiară (comunistă) a susținut multă vreme că puterile aliate au cerut expulzarea germanilor, aflându-se, desigur, în fața penibilei situații de a nu putea explica cum de n-au fost siliți și românii s-o facă. Cu atât mai mult cu cât numărul sașilor transilvăneni în unitățile SS a fost mult superior germanilor din Ungaria încadrați în SS, ei având și un partid național-socialist, și fiind recunoscuți de statul român ca „personalitate juridică“. Pentru a se spăla pe mâini de vina expulzării și a avea un alibi, guvernul maghiar trimite o notă de protest guvernului Statelor Unite, insinuând că ar fi silit să aplice o pedeapsă colectivă unei jumătăți de milion de oameni. Fără a mai aștepta răspunsul, emite ordinul de expulzare pe 29 decembrie 1945, într-o formă ce sugera responsabilitatea aliaților. (Documentele dovedesc că listele germanilor ce urmau a fi evacuați erau întocmite deja din aprilie 1945 și că nota guvernului maghiar trimisă guvernului sovietic, în 26 mai 1945, sublinia necesitatea expulzării acestora.) În răspunsul său, guvernul american (5 ianuarie 1946) neagă categoric că ar fi cerut vreodată aplicarea unei pedepse colective vizând germanii din Ungaria. Din partea Comisiei de Control Aliate generalul Key (mai târziu și generalul Vorosilov) cer guvernului maghiar

să modifice formularea din ordinul de expulzare a germanilor, care dă impresia că aliații ar fi responsabili, astfel încât să rezulte că el (guvernul maghiar) a cerut-o, și a fost doar acceptată la Potsdam. Guvernul maghiar a “uitat” să o mai facă. Mai nou, după schimbarea de regim, vinovați sunt comuniștii, deși este ușor de dovedit că în 1945 puterea de decizie au avut-o partidele naționaliste maghiare (Partidul național țărănesc și cel al micilor proprietari agrari. Partidul comunist era minoritar în guvern). Greu de explicat este și faptul că ordinul de expulzare prevedea : „Sunt obligați să se mute în Germania acei cetățeni maghiari, care la ultimul recensământ s-au declarat germani sau limba maternă germană, care și-au reschimbato numele maghiarizat în nume cu sonoritate germană, în continuare cei care au fost membrii ai Volksbund-ului sau a unei unități ale armatei germane.“

Volksbund-ul a fost o asociație culturală subordonată ministerului de interne maghiar, a germanilor din Ungaria, ce voiau să-și păstreze identitatea și limba germană, prin școli și instituții culturale asemănătoare germanilor din țările vecine și care a fost aprobat, (conform stipulațiilor vechii legi de asociere din 1879), de guvernul maghiar, în speranța sprijinului Germaniei în realizarea planurilor iredentiste. Imediat după constituirea sa, în 1939, se înființează „spontan“, la indicațiile prim-ministrului Teleki Pál și cu ajutorul unor prelați catolici, în speță Josef Pèhm – care va ajunge cardinal al Ungariei cu numele maghiarizat Mindszenti – mișcarea “Hüseg a Hazahoz”, (Credință Patriei). Deja în 1938, la porunca lui Horthy, contele Teleki înființase un „Serviciu național – politic“, organizație secretă de combatere a încercărilor de organizare germane, al cărei conducător în „Transdanubia“ (în vestul Dunării) era același prelat catolic. „Credință Patriei“ n-a fost decât o formă de manifestare a acestui „Serviciu“ secret. Prin însăși denumirea sa toți ceilalți germani erau „necredincioși“. Ea a strâns în rândurile ei pe germanii aflați într-un stadiu avansat de maghiarizare, care nu voiau școli germane, care acceptau și chiar militau pentru maghiarizarea tuturor germanilor din

Ungaria. Ei vor fi adversarii celor din Volksbund, ce sunt numiți necredincioși și trădători, amenințați încă de-atunci cu expulzarea. (Johann Weidlein, „Maghiarizarea germanilor în Ungaria și în Germania“, 1955, pag.49). Asta nu-i va salva, la sfârșitul războiului nici pe ei, cei credincioși din “Hü-Ha”, de expulzare: maghiarii aveau nevoie de pământurile și casele lor, pentru cei ce nu fuseseră încă împrăștiți, pentru cei expulzați din Cehoslovacia și pentru secuii repatriați la începutul anilor 40 din Bucovina. (Conform răspunsului prim-ministrului Dinnyès la scrisoarea de protest a episcopilor maghiari, din 17 aug.1947, împotriva expulzării celor ce-și dovediseră patriotismul în calitate de membrii ai Hü-Ha – „Credință Patriei“. Pe episcopi îi dureau sufletul de ei întrucât „ce maghiari buni ar fi putut deveni copiii lor“ - Johann Weidlein, „Hintergründe der Vertreibung der Deutschen aus Ungarn“, 1953, pag. 25).

Unii germani din Ungaria au fost încadrați în unitățile armatei germane în urma unei convenții dintre cele două guverne. Marele istoric maghiar Gyula Szekfű consideră această acord un act de trădare a statului maghiar față de o parte din cetățenii săi. Interesul Germaniei în această privință a fost, desigur și acela de a-i scoate pe șvabii dunăreni din Ungaria, din postura de carne de tun rezervată lor în armata maghiară. O altă chestiune delicată, pe lângă faptul că svabii dunăreni au devenit la sfârșitul războiului „țapul ispășitor“, după ce, cu ajutorul Germaniei, Ungaria recuperase o mare parte a teritoriilor dorite de ireidenta maghiară, este și amănuntul că Horthy trădase ani de zile aliaților, prin intermediul transmisiunilor ginerelui său către americani, planurile de război germane. El plănuise întoarcerea armelor în 20 martie 1944, ceea ce a determinat în aceeași lună (19 martie) ocuparea Ungariei și instalarea guvernului Sztójai, de către germani. Informații de serviciu de spionaj, Hitler îl întrebase pe Horthy, la o întâlnire avută cu câteva zile înaintea evenimentului din 19 martie 1944, despre intenția lui. Răspunsul indignat al amiralului este emblematic : „maghiarii n-au trădat niciodată“.

(Johann Weidlein, "Politica revizionistă a a Ungariei și prăbușirea celui de-al treilea Reich. Vina Ungariei în al doilea război mondial și în decăderea germanilor din Ungaria, în lumina documentelor maghiare", 1976).

Acest serviciu, făcut de Horthy, este explicația cea mai plauzibilă a faptului că după război aliații n-au întreprins nimic pentru a-i tulbura liniștea exilului, și nimeni n-a protestat nici atunci când, după 90, a fost reînhumat în Ungaria, cu onoruri militare. Și asta în pofida faptului că Ungaria lui Horthy a promulgat prima lege antisemită („*numerus clausus*“) de după primul război mondial (în 1922), și s-a evidențiat în lichidarea evreilor : „Martin Himler, cetățean american, evreu, care între 1945 – 1946 a fost șeful secției maghiare a „Office of Strategic Services“ și ca atare s-a ocupat de extrădarea către guvernul maghiar a ofițerilor și criminalilor de război maghiari fugiți în vest, scrie la pag. 20 a cărții sale „Așa arătau groparii Ungariei“, apărută în 1957 – „Să nu afirme niciunul dintre bandiții și ucigașii ce astăzi trăiesc refugiați la națiunile libere că germanii le-au impus maghiarilor legile evreiești. Sunt printre ei unii care-și arogă în această privință toate meritele și care l-au numit pe Hitler chiar plagiator.“ Afirmăției unui arestat, că germanii ar fi cerut deportarea, îi răspunde (pag. 134): „E o minciună. Știți foarte bine că România a declinat această propunere germană, și la D-voastră la fel, n-a fost o cerere ci numai o propunere.“

În acest sens documentele apărării în procesul de la Nürnberg clarifică rolul lui Horthy, Sztòjai, a ministrului armatei și a celui de interne. (Johann Weidlein, "Antisemitismul maghiar în documente", 1962, pag. 206). Cartea editată în 1962 de Szinai Miklòs și Szűcs Lászlò „Horthy Miklós titkos iratai“ (Scrierile secrete ale lui Horthy Miklós) documentează antisemitismul funciar și planurile acestuia de a curăța Ungaria atât de evrei cât și de germani. Foarte apropiat de Szabo Dezsò, amiralul (fără flotă) era hotărât să pună în practică ideologia acestuia, care corespundea întrutotul convingerilor sale.(Anexa-Telegrama Vesenmayer, 11 iulie 1944).

În ce măsură această ideologie găsisese rezonanță în Ungaria o relevă mărturia celebrului scriitor israelian Ephraim Kishon, născut în Ungaria, făcută la televiziunea germană – pentru a scăpa de tratamentul torționarilor maghiari, evreii se refugiau din lagărele maghiare la germani.

23. Încercare penibilă de a-l discredita pe D-l Hambuch Gèza, secretarul general al Uniunii Democrate Germane din Ungaria, care n-a retras nimic din afirmațiile sale. În interviul amintit el contrazice categoric părerea răspândită în Germania că politica maghiară față de minorități ar fi exemplară. El spune că această politică trebuie să se schimbe radical pentru a asigura supraviețuirea minorității germane, ei neavând, de exemplu, nici o singură grădiniță, școală primară sau medie, unde copiii ar putea învăța în limba maternă. Excepția fiind doar două gimnazii biligve, unde copiii pot învăța germana. Aceeași situație în biserici, unde chiar în localitățile cu un procent ridicat de germani slujba și predica se țin numai în maghiară. (Șvabilor sătmăreni li s-a motivat această situație, în anii 30, prin faptul că „Lui Dumnezeu Îi este plăcută doar limba maghiară“).

D-l Hambuch acuză lipsa de voință politică în ceea ce privește reprezentanța în parlament a minorităților și dă exemplul României (horor dictu) unde până și cel mai mic grup etnic este reprezentat în parlament. La întrebarea dacă asta înseamnă că germanilor din România le merge mai bine decât celor din Ungaria răspunde: „Ca grupă etnică ei au posibilități mult superioare nouă. Ei au și azi grădinițele lor germane, școlile lor, slujbele religioase în limba germană, ziarele lor, așadar multe din cele de care aici în Ungaria germanii nu dispun.” (Schwäbische Zeitung, 26 mai, 1992). De altfel Hambuch Gèza va fi confirmat peste un an, într-un interviu acordat ziarului „Neue Zeitung“ din 18 august 1993 și în „Magyar Hirlap“, 6 septembrie 1993: La întrebarea „De mulți ani situația minorităților din Ungaria, este apreciată în străinătate, mai ales de politicienii germani, ca exemplară.

Apreciați această situație în același fel“ – „Nu. Eu cred că politicienii care caracterizează astfel situația au fost desigur fals informați și nu cunosc cu adevărat situația.“; „Pot să afirm cu siguranță că aprecierea politicienilor germani este falsă. Situația minorității gemane...nu este bună. Ea și-a pierdut identitatea, și-a pierdut în mare măsură limba. Și și-a pierdut-o datorită faptului că i s-au luat școlile. În contrast, minoritatea germană din România și-a păstrat identitatea, ea are o bogată viață culturală, situația ei este mult mai bună decât a germanilor din Ungaria. În timp ce maghiarii din România, Slovacia și din Voivodina vorbesc în continuare maghiara, nu numai minoritatea germană, dar și celelalte minorități, nu și-au putut păstra, în Ungaria, identitatea. În 1944 – 1945 au fost închise școlile germane, în 1960 cele ale slovacilor, sârbilor și croaților.

Este adevărat că mai târziu s-au înființat clase în care se mai predă puțin și în limba maternă.“ (două ore pe săptămână – n. m.); „Exemplu pentru minoritatea germană, dar și pentru celelalte naționalități, ar trebui să fie numărul școlilor maghiare din țările învecinate“. (Anexa – Interviurile ambadorului Alexander Arnot.)

24. Alibi foarte subțire. Încercarea de a pune în cărca sovieticilor expulzarea germanilor nu poate fi susținută nici cu documente și nici logic. Într-o declarație a ministrului de externe Gyöngyösi János, din 20 aprilie 1945, se spunea că guvernul maghiar, de la constituirea sa, este preocupat de ideea pedepsirii șvabilor. Se cunosc și recomandările expertului jurist maghiar, însărcinat de guvern să facă o expertiză din punct de vedere internațional, referitoare la eventualitatea expulzării germanilor de către Ungaria. În primul rând acesta constată că: „În opinia publică internațională nu s-au stins încă revolta și consternarea provocate de expulzarea brutală a evreilor maghiari. Ar fi o teribilă greșeală, dacă acum expulzarea șvabilor ar alimenta din nou regretabilele păreri ce s-au răspândit despre brutalitatea maghiară.“

El mai spune: „Ar fi neapărat recomandabil, ca expulzarea șvabilor maghiari să nu fie tratată ca o problemă exclusiv maghiară, ci ca una internațională.“; sau că guvernul „trebuie să aibă continu în fața ochilor aceste puncte de vedere internaționale, în așa fel încât poporul nostru, prin expulzarea șvabilor să profite, să aibă foloase și nu, dimpotrivă, dezavantaje neașteptate.“(Johann Weidlein, „Istoria germanilor din Ungaria în documente 1930 – 1950“, Schorndorf, 1958).

În nota guvernului maghiar adresată guvernului sovietic, din 26 mai 1945, se accentua nu numai necesitatea expulzării germanilor, ci se menționa și cifra de 250.000. În nota anterioară, adresată ambasadorului sovietic Puskin, numărul șvabilor vizați era de 300.000. Interesul sovieticilor în Ungaria și în celelalte țări ocupate de trupele sovietice nu le cerea expulzarea germanilor, pentru că ei știau să aprecieze și să folosească capitalul uman german ce le stătea la dispoziție, atât pe plan local cât și pentru reconstrucția (lagăre de muncă) Uniunii Sovietice distruse de război. În domeniul tehnologiei de vârf, de exemplu, au luat mii de specialiști în aeronautică din Germania (asemeni americanilor) pentru construirea de rachete.

25. „Germanii din Ungaria sunt singura grupă de expulzați care au fost alungați de o fostă aliată a Germaniei.“(Johann Weidlein, „Schicksaljahre der Ungarndeutschen“) Pe lângă interesele imediate, resorturile expulzării germanilor din Ungaria nu pot fi înțelese decât cunoscând istoria relațiilor maghiaro-germane din ultimele secole. Pentru că expulzarea din 1946 nu este decât punctul final al unui proces îndelungat. În existența Ungariei, al chipului ei de astăzi, contribuția germană este masivă și determinantă. Germanii i-au asigurat continuitatea, în partea de nord a țării, atunci când mare parte a Ungariei, inclusiv Budapesta era pașalâc, și au eliberat-o cu prețul unor hecatobe a fiilor săi, de jugul turcesc (B.Homan – G.Szekfü, „Istoria Maghiară“, Budapesta, 1936, vol.IV, p.220). Ei au repopulat-o și reconstruit-o (toate orașele importante ale Ungariei cu excepția Debreținului). Chiar și Budapesta a fost până în a doua jumătate

a sec. XIX majoritar germană (Anexa- Lexicon). Până și planurile bisericilor sătești erau create la Viena. Deja la năvala tătarilor din 1241, aceștia găsiseră mari orașe germane, Pesta fiind numită în documente „magna et ditissima villa Teutonicorum“. Germanii au fost mult timp civilizatorii, modelele și profesorii maghiarilor. Ei au avut un rol deosebit în întemeierea și dezvoltarea meseriilor, a științelor, inclusiv a celor umaniste, a culturii, industriei și comerțului maghiar, alături de evrei. Ei sunt cei care au creat, inspirându-se din unele elemente asiatice, și așa zisa arhitectură maghiară. (Johann Weidlein, „Deutsche Kulturleistung in Ungarn“, 1963).

Odată cu nașterea naționalismului maghiar, germanul începe să fie perceput ca principala amenințare a existenței maghiarimii. Școlile și instituțiile culturale germane sunt consecvent sugrumate, burghezia și intelectualitatea germană este masiv maghiarizată. (J. Weidlein „Die verlorenen Söhne“- Fii pierduți, Viena, 1960). Până la sfârșitul primului război mondial fuseseră maghiarizați peste un milion și jumătate de germani, iar numărul celor 500.000 rămași, numai într-un singur deceniu, 1920 -1930, s-a redus cu 13%. În 1855 existau 2400 școli germane, iar în 1918 rămăseseră 417, din care 254 aparțineau de biserica luterană a sașilor din Transilvania (pentru cei 250.000 de credincioși), alte 116 erau în Burgerlandul german (vestul Ungariei, unde germanii se așezaseră înainte de descălecarea maghiarilor), așa încât, practic, restul germanilor, n-aveau nici o școală în limba maternă. Din 1907 singura preocupare era învățarea limbii maghiare, altor cunoștințe neacordându-se mare atenție. (Johann Weidlein „Maghiarizarea germanilor în Ungaria“). Școlile superioare au fost și mai rapid lichidate. Ultima a fost deschisă o școală superioară pentru fete, în 1875, la Ödenburg (Sopron). Este interesant de remarcat că chiar în 1879, anul Alianței Germaniei cu Austro-Ungaria, prin legea VIII a învățământului maghiarizarea școlilor minorităților este oficializată, după ce gimnaziile germane fuseseră deja cu ani înainte desființate și sașii ardeleni își pierduseră autonomia (1876). De fapt maghiarizarea planificată a început în timpul

„Contrareformeii“, cu mai mult de un secol în urmă, când s-a încercat înlocuirea germanilor din posturile de conducere cu elemente maghiare în orașele germane din nordul Ungariei. De atunci catolicizarea și maghiarizarea au mers mână în mână. Jakob Bleyer, una din marile personalități ale germanilor din Ungaria între cele două războaie mondiale și care a fost un catolic profund religios, constata în 1930 „Biserica catolică este pentru germanitatea din Ungaria în primul rând un stabiliment de maghiarizare, catolicismul fiind pe planul al doilea.“ În afară de sașii transilvăneni germanii din Ungaria n-au avut biserica lor națională, preoții și profesorii fiind maghiarizați în școlile maghiare. Aceștia considerau, la rândul-le, o obligație patriotică să-i maghiarizeze pe cei aflați în grija lor. Asimilatul Grünwald Bèla, un cunoscut politician din Ungaria de nord, justifică astfel maghiarizarea: „Dacă vrem să trăim, atunci trebuie să ne-nmulțim și să ne întărim prin asimilarea elementelor străine... Asimilarea are loc în mare măsură prin școlile medii și superioare. Acestora li se datorează caracterul maghiar al intelighenției Ungariei de Sus.“ („A Felvidék“- Ungaria de Sus azi Slovacia, 1878). În 1933 Jakob Bleyer constata că 70% a copiilor germani care terminau școala generală nu știau să citească sau să scrie în limba maternă, 90% din absolvenții școlilor medii nu erau capabili să scrie o scrisoare sau măcar o propoziție corectă în limba germană. Atunci când el a prezentat în parlament această situație, a provocat manifestații ale studenților maghiari împotriva sa, iar publiciștii maghiari scriau că „l-ar spânzura liniștiți ca dușman al patriei“. (Johann Weidlein, „Maghiarizarea germanilor în Ungaria..“, 1955). În anii 90 Gèza Hambuch a trezit aceleași sentimente, atunci când a îndrăznit să spună adevărul despre situația germanilor în Ungaria de azi. În 1930 Academia Maghiară alcătuiește „Cartea meseriașilor de protecție a limbii“, prin care crează termeni de specialitate maghiari, în 69 de meserii, care până atunci foloseau aproape exclusiv termeni germani. Termenii noi creați trebuiau introduși și învățați în toate atelierele și școlile de meserii.

Din 1880 începe maghiarizarea masivă a numelor de localități, a toponimiei și a numelor de persoane, asupra acestor din urmă presiunea crescând continuu, vizând cu deosebire funcționarii. Ministerul de interne trimite tuturor comitatelor o lucrare cu titlul „Cum să ne maghiarizăm numele“ (1898), cu ordinul ca funcționarii să răspândească în cercuri cât mai largi această mișcare de însănătoșire. Moto-ul lucrării era „Nu numai noblețea ci și numele obligă“. Rostul ei era prezentat astfel: „Așa cum prin botez omul devine creștin și câștigă drept de cetate în societatea creștină, tot astfel prin maghiarizarea numelui, prin acest botez național, reușește persoana maghiară cu nume străin să fie acceptată definitiv în societatea maghiară, între adevărații fii ai națiunii“, sau „maghiarizarea numelui face maghiari, și astfel ne mărește încrederea reciprocă, înlesnește egalitatea, într-un cuvânt are un rol etic important în unificarea națiunii“. Angajaților, ofițerilor, funcționarilor li se cerea maghiarizarea numelor sub amenințarea pierderii locului de muncă. Având protecția statului, nenumărate asociații de maghiarizare, deghizate în asociații culturale, acționau peste tot, pentru desnaționalizarea nemaghiarilor. („Societatea centrală de maghiarizare a numelor de persoane“ ființa din 1881). La începutul anilor 30 maghiarizarea numelor ia un nou avânt, așa încât în 1933 ajunsese la 100.000 pe an. Și asta pentru că în 1930, pe lângă germanii înregistrați ca atare mai existau 1,8 milioane de „maghiari“ cu nume de familie germane. Conform unui ordin secret al ministerului de interne, centrele administrative erau obligate de două ori pe an să trimită rapoarte despre progresele maghiarizării. (ziarul „Nation und Staat“, Viena, 1936). Când în 1935, într-un discurs electoral, Franz Basch, una din personalitățile germanilor din Ungaria, s-a exprimat, destul de reținut, împotriva acestor acțiuni, a fost condamnat la șase luni închisoare și trei ani pierderea funcției și a drepturilor politice. Motivul era „defăimarea națiunii maghiare“ deoarece „Maghiarizarea numelor este o problemă națională. Cine se împotrivește, luptă împotriva năzuințelor statului“. (Johann Weidlein, op. cit. p. 45-46). Faptul că, după

1989, o serie întreagă de personalități politice, miniștrii de externe, prim-miniștri, președinte al republicii, poartă încă nume germane (Horn, Madl, etc.) dovedește că și aceștia pot deveni maghiari pur sânge. Explicabil dacă ne reamintim că timp de peste o sută de ani germanul a fost întruchiparea dușmanului, urât și disprețuit cu patimă. La sfârșitul sec. al XIX-lea Thaly Kalman, uneori cu ajutorul lui Arany János (unul din poeții de vârf ai clasicismului maghiar) a falsificat cântecele curuților, pentru a-și exhiba ura față de germani. Deși aceste falsuri au fost demonstrate, ele nu și-au pierdut din popularitate, multe dintre ele fiind învățate pe de rost și cântate în școli, ca autentice produse populare. Iată părerea lui Thaly despre germani: „Germanul este un vierme învățat. Că este învățat nu poate fi contestat, dar nici că, în același timp, este un vierme, căci târâtul îi face plăcere.“ Arany János scria în primăvara anului 1849, după victoria armatei revoluționarilor, în „Este oare o astfel..“: „L-am măturat afară pe neamț, / acest gunoi de trei sute de ani“. Illyes Gyula, alt poet renumit maghiar, spunea în 1938: „În trecut maghiarimea a fost o națiune în măsura în care a fost dușmană germanității“. Szabò Dezsò, „marele formator al sufletului maghiar“: „Cei o mie de ani ai vieții maghiare în Europa au fost o unică, grozavă luptă împotriva dizolvantei, inumane, ucigătoare cu arme și cu drogul otrăvitor de suflet al cuceririi germane“. (Szabo Dezsò, originar din Ardeal, este și cel care în primul său roman „Satul distrus“, din 1919, aduce vehemente acuzații conducătorilor maghiari pentru că au pierdut ocazia, în 1917, după înfrângerea României, să-i alunge pe locuitorii români ai Transilvaniei). Deoarece în Ungaria „az iro a vezetö, nem a politikus“ (scriitorul este conducătorul, nu politicianul) să-l mai cităm pe Babits Mihály „poeta doctus“ al literaturii maghiare, în 1933 : „Există oare o mai mare primejdie și un mai vechi blestem pentru maghiari ca germanul?“. Desigur nici politicienii nu s-au lăsat mai prejos. Imre Kovács (membru fondator și secretar general al Partidului Național Țărănesc): „Istoria maghiară este o unică, mare luptă de eliberare împotriva celui mai tenace, neînduplecat și detestat

dușman al nostru, împotriva germanității“; Bèla Varga, vicepreședinte al Partidului micilor agrarieni și președinte al Parlamentului spunea că el este un maghiar cu un sigur țel „slujirea poporului meu, a rasei mele, până la moarte“, iar în 25 mai 1945 „Ne-a distrus teroarea germană și aliata ei mârșavă, trădătoare de patrie, șvăbimea maghiară“. În 1947 se refugiază în Germania negând rolul său în expulzarea germanilor din Ungaria: „Nici un singur maghiar cinstit n-a fost de acord cu gândul expulzării vreunui cetățean ungur de limbă germană“, etc., etc.

Pentru a contracara indignarea opiniei publice germane față de politica antigermană din Ungaria , încă din sec. al XIX.lea a fost organizată dezinformarea (în care maghiarii vor ajunge maiestrii neîntrecuți). La Budapesta se înființează, în 1881, revista în limba germană „Ungarische Revue“ (Revista ungară), cu scopul „de a prezenta judecății străinătații date sigure și nefalsificate“. Chiar în primul articol, scris de Leo Veigelsberg, este vorba „Despre hărțuiala germanilor“ negându-se totul: „Nici când n-a fost răspândit în lume un neadevăr mai sfruntat ca cel despre persecuția germanilor în Ungaria“. În Ungaria influența culturii germane este mare, comenziile în armată sunt germane, în lumea bună se vorbește germana, ideea de bază a politicii externe este alianța cu Germania, etc. Despre maghiarizarea numelor, închiderea școlilor germane, etc., nici un cuvânt. În schimb este vorba despre marea slavă ce bate la granițele maghiare, maghiarizarea popoarelor nemaghiare fiind numită „proces de consolidare“, pe care națiunea germană ar trebui să aibă cel mai mic interes să-l deranjeze, deoarece Ungaria „așa cum a fost în trecut zidul de apărare împotriva barbariei asiatice, este acum destinată, să deștelenească țările orientale pentru ideile civilizației europene, și să le apere de barbaria moscovită“, servind astfel și interesele germane. Această sarcină o poate îndeplini numai „dacă este puternic organizată ca stat și națiune. Ar fi foarte rău dacă în această problemă ea (Ungaria) ar trebui să se teamă chiar și de agresiunea aliaților naturali.“ Asemeni lui Kossuth,

discriminarea minorităților este explicată prin panslavism. După cum se vede propaganda maghiară era deja bine pusă la punct. În Germania se ajunge la concluzia că maghiarimea este „cea mai puternică individualitate politică în amestecul de popoare al dublei monarhii“. În 1883 Bismarck declară că Reichul german n-are nici un interes în ceea ce privește problemele germanilor din Ungaria și dă instrucțiuni în acest sens consulatului din Pesta. Pentru el: „Între Dunăre și Carpați stau maghiarii. Pentru noi este ca și cum acolo ar fi germanii, deoarece destinul lor este legat de al nostrum. Ei stau sau se prăbușec împreună cu noi. Aceasta-i deosebește fundamental de slavi și români.“ Deși a respectat strict instrucțiunile, relațiile consulului general din Budapesta sunt drastice și inechivoce: „Lupta de nimicire a indispensabilului ciment al monarhiei, germanitatea“ sau „Cel mai respingător se relevă șovinismul în lupta sa împotriva a tot ceea ce este german“, etc, etc.

Cu toate acestea linia politică n-a fost schimbată, (asemeni celei a Austriei, ce dăduse din 1868, mână liberă naționalismului maghiar) și consecințele, la sfârșitul primului război mondial, au fost inevitabile. Pentru a nu pune în dificultate politica lui Franz Iosef I-ul, nici Germania și nici Austria nu erau dispuse să intervină în apărarea conaționalilor lor. Referitor la plângerile sașilor transilvăneni, care-și pieruseră autonomia, Bismarck îi scria în 1883, consulului german din Pesta, că este împotriva oricărui amestec în favoarea lor, deoarece el dă „o mare importanță politică tăriei și unității regatului ungar“, în fața cărora cerințele sentimentelor sale se retrag în întregime.

Chiar și împăratul Wilhelm al II-lea îi spunea primului ministru maghiar Banffy, că el preferă să-i sacrifice pe sașii transilvăneni în interesul statului național unitar maghiar, decât ca prin satisfacerea drepturilor cuvenite sau necuvenite ale sașilor și a celorlalte naționalități, care gravitează spre exterior, realizarea statului unitar maghiar să fie împiedicată. Cât de mult s-au înșelat în aprecierea statului maghiar, Bismarck și Wilhelm al II-lea, au demonstrat-o evenimentele primelor decenii ale sec. XX.

Cu toate acestea, în relațiile sale cu Ungaria, și Hitler s-a menținut, convins de prim-ministrul maghiar Gyula Gömbös, pe linia bismarkiană de sprijinire a pretențiilor Ungariei, fără a interveni decisiv în protecția germanilor unguri. Înființarea „Volksbund“-ului, organizație culturală, în 1939, este etichetată imediat ca trădătoare și contracarată de „Credința Patriei“, iar șvabii dunăreni servesc drept carne de tun în armata maghiară. O comisie a Ministerului de externe maghiar se ocupă încă din 1943 cu pregătirea expulzării germanilor din sud – est. Ordinul pentru reforma funciară din 15 martie 1945 îi deposează de proprietățile lor pe membrii Volksbund-ului. Urmează deportarea în Uniunea Sovietică, expulzarea și, în sfârșit, împrăștierea supraviețuitorilor acestor măsuri, pentru a nu mai exista în Ungaria comunități compacte germane. Comunitate care, în acest fel, a fost practic lichidată, rolul ei actual fiind unul decorativ, destinat imaginii și propagandei în străinătate. Pentru a explica această situație, în Ungaria s-a creat conceptul de dublă identitate. Identitate care desemnează o minoritate ce poate încă purta nume nemaghiare, dar și-a pierdut limba maternă (vorbind numai maghiara), și care își mai amintește de originea ei, dar are conștiință maghiară. Faptul că în Germania expulzarea șvabilor dunăreni din Ungaria nu poate fi tematizată și că situația rămășițelor germane ce au rămas în Ungaria este văzută ca „paradis al minorităților“, ține atât de schizofrenia cramponării de tradiția bismarckiană, de infinita recunoștință pentru deschiderea graniței, în septembrie 1989 (cu voie de la Gorbaciov), dar și de puterea de convingere a propagandei maghiare. Propagandă care, în Germania cel puțin, pare a avea un statut privilegiat: nimic nu este pus la îndoială, totul este crezut, însușit, repetat, conform dorinței – „minte-mă așa cum aștept, ca să-mi confirmi prejudecățile!“

Din păcate sunt și în România mult prea mulți politologi, ziariști și intelighenți cari, crezându-se foarte europeni și bine informați, au înțelegere, explică și găsesc normal aproape tot ceea ce întreprinde UDMR. Căreia nu se sfiesc să-i releve rolul pozitiv (pentru România desigur) și calitățile membrilor.

Specialiști în stare să explice, corect și convingător, obsesia enclavizării etnice prin reacția de apărare în fața atacurilor lui Vadim, a politiciii românești, sau a societății românești în general. Societate românească ce „nu-i înțelege“ pe maghiari (băieți serioși, cinstiți și siceri) și pe care nu-i respectă așa cum se cuvine.(Cătălin Avramescu et Comp.)

26. Maghiarizarea forțată a durat (și durează încă) nu unul sau două decenii ci de peste două secole. Motivele, metodele și consecințele (inclusiv destrămarea Ungariei Mari) sunt descrise de întemeietorul hungarologiei germane Johann Weidlein în „Madjarisierung der Deutschen in Ungarn und in Deutschland“, 1955. La sfârșitul sec. al XVIII-lea, Samuel Decsi în al său „Phönixul Panonic“(1790) trasează deja scopul și metodele maghiarizării : „Limba maghiară trebuie impusă în întreaga țară. Prin școală și biserică popoarele de limbi străine pot fi maghiarizate pe neobservate, deoarece până aceasta nu se realizează nu putem fi fericiți nici cu starea noastră naturală și morală, nici cetățenească“. Acesta a devenit programul unei națiuni ce reprezenta atunci 29% din populația țării, și care a fost urmat cu o consecvență și un fanatism fără pereche până în zilele noastre. Este adevărat că Szècsenyi, la începutul sec. XIX-lea ar fi dorit maghiarizarea prin atracția unei culturi superioare, ce urma a fi creată, dar de impus s-au impus apostolii maghiarizării cu orice mijloace (Kossuth și adepții săi). Limba maghiară a fost introdusă treptat în toate școlile celorlalte naționalități (întreținute de acestea cu bani proprii), și de rezultatele învățării ei depindea înșăși existența lor. Ele puteau fi transformate în școli maghiare de stat dacă rezultatele învățării limbii maghiare nu erau corespunzătoare sau dacă învățătorul, chiar în afara școlii, avea un comportament ce desevea interesul maghiar. Premiile consistente primite de învățători pentru rezultate deosebite în maghiarizare au rămas valabile până prin 1944. Aceștia erau de cele mai multe ori asimilați (popular numiți „maghiaroni“), care (asemeni ienicerilor), luptau cu înflăcărare și convingere pentru cauza maghiară. În școlile

maghiare s-a folosit, intenționat și cu mare succes, metoda demoralizării. (Prim-ministrul Banffy : „pentru a fi copti pentru maghiarizare, sașii trebuie demoralizați, asemeni țipserilor și șvabilor bănățeni“ – H. Wastian, „ Ungarns Tausendjährlung in deutschem Lichte“, München, 1896). Pentru a trezi compexe de inferioritate în copiii altor naționalități, aceștia auzeau zilnic cele mai înălțătoare lucruri despre măreția poporului maghiar, primul și cel mai nobil popor, dar și despre nimicnicia celorlalte popoare, fiind siliți, adesea, să învețe poezii și istorii batjocoritoare despre propria naționalitate, care ar fi fost dușmană viteazului popor maghiar. Astfel, ei nu-și doreau nimic mai mult decât să-i aparțină și erau fericiți dacă erau acceptați și considerați maghiari. Bisericele maghiare, cu deosebire cea catolică (Vaticanului nu-i revine nici o vină în această privință), s-au pus, cu trup și suflet, în slujba maghiarizării. („Dacă undeva se pune greutate pe învățarea limbii maghiare și pe interesele naționalității magiare, acesta e fără îndoială cazul seminariilor preoților catolici“, - ministrul culturii Trefort, 1879, în J. Widlein. Op. cit. pag. 24-26). Pervertirea istoriei (Gyula Szekfű în „Istoria Maghiară“ descrie cum, deși o parte a maghiarilor sub conducerea unui Zăpoly Janos, Bocskay István, Bethlen Gabor, Thököly Imre sau György Rákóczy I-ul au fost aliați ai turcilor, pustiind o mare parte a Ungariei, mai târziu, în istoriografia maghiară au fost prezentați ca eroi ai luptei pentru libertate a maghiarimii); creațiile culturale, maghiarizarea numelor, dispozițiile interne ale instituțiilor maghiare, posibilitățile realizării pe plan social, etc.,etc., toate erau aservite aceluiași imperativ – maghiarizarea. Când (1912) G. Szekfű și-a publicat cartea despre unul din superidolii maghiarimii, György Rákóczy II, neocolind adevărul istoric, a fost atacat ca trădător de țară. Una din cele mai triste și tragice consecințe ale acestei politici, pentru români, este maghiarizarea aproape totală a secuilor, deveniți astfel vârful de lance al maghiarismului în România. Pentru că nu există minoritate mai strâns înrudită cu românii ca secuii. Dacă aceștia și-ar cunoaște adevărata istorie, citindu-i pe Kezai Simon (Gesta Hungarorum, sec. XIII), Memorialul lui

Nagy Szabò Ferenc din Târgu Mureş (sec. XVI-XVII), Istoria lui "Nagyajtai Cserei Mihály historiája" (1661-1711), Istoria maghiară de Balint Homan şi Gyula Szekfű, sau ar merge, fără prejudecăţi, pe urmele lui G. Popa – Lisseanu („Originea secuilor şi secuizarea românilor“) şi I.I. Rusu, („Românii şi secuii“) ar înţelege şi accepta, poate, realitatea străvechii convieţuiri cu românii, influenţele culturale, luptele comune împotriva aceluiaşi duşman, maghiarii, şi secuizarea masivă a românilor (cca. 40% dintre actualii secuii). Ar înţelege de ce cu mulţi ani în urmă, cercetătorul maghiar Toth I.Z. spunea, (din păcate cu satisfacţie), despre Vlăhiţa (Olafalu- Satul Valah), dar ar fi putut spune despre nenumărate alte sate valahe din secuime, că „pe secuicul ortodox sau greco-catolic, care mai poartă şi nume românesc, nicidecum nu vei putea să-l convingi că strămoşii săi au fost români, dimpotrivă o asemenea presupunere ar considera-o ca cea mai gravă insultă.“ (Cei din Vlăhiţa de azi refuză categoric să admită ridicarea unei capele ortodoxe în localitate.) Dacă ar înţelege şi-ar da, poate, seama de rolul absurd ce le este astăzi rezervat, de cei despre care Nagyajtai Cserei Mihály spunea – „Nenorocirea Transilvaniei întotdeauna din ţara ungurească şi de la maghiari s-a tras“. Dacă cunoaşterea istoriei i-ar determina să se înflăcăreze mai puţin în faţa lui Kossuth revoluţionarul (slovacul maghiarizat şi fanatic al maghiarizării), şi să mediteze mai mult la regretele târzii ale acestuia, poate că aerul încins şi greu de prejudecăţi şi ură, al Covasnei şi Harghitei, ar deveni mai uşor respirabil pentru toţi. Având în vedere că fenomenul secuizării românilor este demult tabu pentru maghiari, nici apariţia graiului ceangăesc şi a aşa zişilor ceangăi nu poate fi înţeles. Pentru că maghiarii uită să amintească faptul că, în afara idiomului ceangăesc (însemnând limbă corcită, stricată, un amestec de maghiară şi română), apărut în secuime şi folosit pentru a se înţelege cu secuii, „ceangăii“ din Moldova vorbeau acasă limba lor ardelenască (şi nu moldoveneşte, ca astăzi). Ei au păstrat atât portul cât şi obiceiurile româneşti din Ardeal, şi terminologia religioasă cu caracter arhaic, în întregime de origine latino-slavă. O serie

întreagă de noțiuni specifice catolicismului apusean poartă denumiri slavone – episcop este vlăghicâ, liturghia – sluzbâ, ceremonia de seară – visernâ, rozariul – mătăanii, rugăciunile – ocinasi (ca în vechile tipărituri coresiene), etc., etc. Istoria lor contrazice categoric afirmația D-lui Hovath privitoare la doar 1 – 2 decenii de maghiarizare forțată, și relevă prin documentele Vaticanului, virulența ei încă de la sfârșitul sec. al XVIII-lea. Iată ce relatează Iosif Tomassi: “Unul dintre cei mai intriganți misionari maghiari, aventurier cu veleități de episcop în Moldova, a fost Stefan Bocskor, care a tulburat pacea în misiune între anii 1799 – 1815. Pentru a-și atinge scopul el nu s-a dat în lături de la nici un mijloc – instigarea populației, substituire de persoane (în 1804 a trimis la Roma pe un frate al său, cu trei tineri maghiari din Transilvania, care s-au dat drept delegați din Moldova), reclamații la nunțiatura din Viena, scrisori false expediate la Roma și chiar falsuri (pașapoarte și decrete ale Congregației Propaganda Fide), pentru care a fost deținut și apoi condamnat într-un proces canonic.” Pe timpul episcopului Filip Paroni, Congregația de Propaganda Fide n-a mai putut trimite în Moldova personalul necesar misiunii. La sugestia agentului consular austriac Lippa, episcopul încheie o convenție cu franciscanii conventuali din Transilvania, pentru punerea la dispoziție a șase preoți. (Convenție regretată foarte curând). Timp de 40 de ani, preoții maghiari, convinși că toți catolicii din Moldova trebuie să fie maghiari, au făcut totul în acest sens. Ei au fost susținuți de toți oamenii de știință și publiciști maghiari ai vremii, care vedeau în limba română vorbită de majoritatea catolicilor din Moldova, o operă de desnaționalizare datorată moldovenilor. Misionarii se aștern pe treabă începând cu matricolele parohiale. Asociindu-i pe dascăli, secui din Transilvania, se începe cu revizuirea, „purificarea“, ceea ce înseamnă maghiarizarea scriptelor bisericești. Antroponimele enoriașilor sunt traduse în maghiară după gustul și inspirația misionarului și a dascălului. Într-o serie de parohii catolice (Luizi-Călugăra, Adjudeni, Fărăoani, Cleja, Săbăoani, etc.) s-au păstrat matricolele din sec. XVIII, așa că se poate ușor constata

cum Dumitraș devine Pâl, Ursaru-Medves, Florea – Virag, etc. O altă modalitate de maghiarizare a fost înlocuirea limbii române, în biserică, cu limba maghiară. Diferite imnuri, litanii, predica, catehismul având loc în ungurește, oamenii nu le înțeleg și deși li se spune că rugăciunea numai astfel este bine primită de Dumnezeu, încep să se plângă. În urma acestor neliniști și plângeri, episcopul își dă seama de greșeala comisă, dar cum, din 1814 Austria era protectoarea misiunii catolice din Moldova pe lângă Poarta Otomană, peste cuvântul agentului diplomatic austriac nu se putea trece. Episcopul Sardi de la Iași îi comunică cardinalului Kopácsy, primatul Ungariei, că „misionarii împinși de fanatismul orb al naționalității“ fac cauză comună cu unii agitatori politici, veniți din Ungaria, provocând tulburări și discordii în sânul populației. (Istorie care se repetă și azi). Alunecând pe panta misionarismului politic, misionarii maghiari au încercat să transforme misiunea catolică a Moldovei în una maghiară, prin îndepărtarea italienilor. Până la urmă și austrieicii se conving că aceștia au mers prea departe, iritând o populație de felul ei pașnică. În 1859, vizitatorul general Iosif Tomassi, convins că o colaborare sinceră și armonioasă cu provincia franciscană maghiară este imposibilă, face cunoscut că, deoarece convenția episcopului Paroni a devenit nu numai „oneroasă“ ci chiar „nedemnă“, i se pune capăt. După rezilierea convenției și retragerea misionarilor maghiari, s-a restabilit pacea în misiune, dar urmările ei se resimt până azi. Când în timpul domniei lui A.I.Cuza (1859 – 1866) statul român a instituit oficiile de stare civilă, funcționarii comunali au copiat datele din matricolele bisericești, așa cum fuseseră ele „purificate“ de misionarii maghiari. (Dumitru Mărtinaș, „Originea ceangăilor din Moldova“, 1985).

Reflexul maghiarizării numelor se păstrează până azi: „Petre Sascu Pădureanu din Săbăoani, țaran cu preocupări cărturărești, a scris în românește două articole despre satul său natal. Ajunse la conf. István Imreh de la Cluj, acesta le traduce, le completează și publică în 1978 și 1982, în două publicații maghiare, sub numele de Erdős (de la pădure) Szaszka Peter.

Din 1981 Erdős Szaszka Peter figurează în „Româniai magyar irodalmi lexikon“ (Lexiconul scriitorilor maghiari din România). Pe vremea omnipotenței comuniștilor maghiari, între 1948 și 1952, are loc o nouă ofensivă de maghiarizare, prin învățători maghiari, nereușită deoarece „ceangăii“ refuză școlarizarea maghiară. Ultima ofensivă începe imediat după „Revoluție“ și este în plină desfășurare, condusă de UDMR, cu sprijinul Budapestei și al UE, dar și cu concursul indifferetei, ignorantei și incompetentei clase politice românești.

27. Se referă la următorul pasaj al scrisorii Regelui Ștefan al Ungariei către fiul său Imre, urmașul desemnat la tron (mort însă în 1031, înaintea regelui – 1038): „Oaspeții și noii veniți aduc atâtea foloase încât cu cinste pot sta în al șaselea rând al grației regale. Doar așa la început s-a mărit imperiul roman, așa au fost înălțați și-au devenit glorioși împărații romani, că mulți nobili și înțelepți s-au adunat la ei din diferite părți. (...) Pentru că țara cu o singură limbă și-un singur obicei este slabă și pieritoare. De-accea îți poruncesc ție, fiule, să te îngrijești cu bunăcredință de cei ce vin și să-i respecti, ca la tine să se țină cu mai mare plăcere, decât să locuiască altundeva.“ (traducerea mea).

28. În urma pactului de neagresiune germano-sovietic din 23 august 1939, au fost „repatriați“ în Reich germanii din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța. Mai târziu conform unui acord germano-român s-a convenit „repatrierea“ germanilor din Dobrogea, Bucovina de Sud și Vechiul Regat, în total 214.000. Acordurile din februarie 1942 și mai 1943 cu Ungaria și România, permitea Germaniei înrolarea germanilor din cele două state în unitățile SS. Alții au fost înrolați în Organizația Todt, alte unități ale armatei germane, sau folosiți în industria de război. Cca 15% din ei au căzut pe front. În retragerea lor trupele germane, după 23 august 1944, au evacuat cu ele sate întregi germane. Au urmat deportarea în lagărele de muncă din Uniunea Sovietică și discriminarea întregii comunități germane,

deși numai o parte a ei a fost adeptă a național-socialismului german. Statutul minorităților care prevedea egalitatea în drepturi, îi excepta, și până în 1950 n-au avut nici drept de vot. Prin reforma agrară din martie 1945 și-au pierdut atât pământurile cât și casele, tot inventarul, toate bunurile. După moartea lui Stalin situația lor s-a îmbunătățit, cei deportați s-au putut întoarce treptat acasă, o parte a bunurilor lor fiindu-le înapoiate. Viața lor s-a normalizat în măsura în care era posibil în epoca comunistă. Școlile germane au fost și sunt cele mai bune din Europa de Est. (Anexa –Renate Weber, Revista”22”) Dacă în 1941 alcătuiau 4% (542.000) din totalul populației României, în 1956 reprezentau doar 2,2% (384.000), numărul lor scăzând treptat, mai ales după stabilirea relațiilor diplomatice dintre România și R.F.Germană. Dacă între 1950-1967 repatrierile în Germania nu treceau de 900 pe an, între 1968 și 1973 cresc la cca 3.400 iar până în 1977 la cca 7.200 anual. După vizita cancelarului Helmuth Schmit în România, se ajunge la o înțelegere prin care România se obliga să permită între 12.000 și 16.000 emigrări anual. După „revoluția“ din 89 în decurs de 6 luni au emigrat peste 111.000 de germani, acest proces, chiar dacă mai lent, continuând până astăzi. Așa se face că din cei 332.000 (1,54%) în 1977 mai rămăseseră doar 119.000 (0,54%) în 1992 și 60.000 în 2002. Aceste cifre relevă una din cele mai triste drame ale istoriei României contemporane, de care se fac vinovați toți deținătorii puterii în România de după revoluție. Germanii au fost aproape întotdeauna, oriunde au ajuns, în Europa sau pe alte continente, un factor de civilizație, stabilitate și progres. Imaginea Ardealului, dar și a Banatului, pe care au marcat-o inconfundabil, nu poate fi concepută fără contribuția lor. Sașii ardeleni au adus și au dezvoltat în cei peste 850 de ani ai viețuirii lor în Transilvania o cultură specifică, ce i-a influențat și pe vecinii lor maghiari și români, inspirându-i și îmbogățindu-i. Ei sunt primii în Europa care au legiferat școlarizarea întregii comunități, fiecare sat fiind obligat să întrețină o școală. De aceea nu este de mirare că doi dintre pionerii tehnicii zborului cu

racheta, au fost sași din Ardeal (Conrad Haas în sec.XVI și Hermann Oberth în sec XX). În momente decisive ale istoriei Ardealului ei au fost alături de români (în 1848 când împreună cu românii au refuzat uniunea cu Ungaria și în 1919 când s-au alăturat hotărârii unirii Ardealului cu România). Dispariția, se pare ireversibilă, a acestei comunități datorită lipsei de perspectivă în România este o pierdere a cărei importanță clasa politică românească nu a înțeles-o. Dacă clasa politică s-ar fi gândit să ofere acestei comunități condițiile necesare pentru a o convinge să nu emigreze, Germania ar fi investit masiv în dezvoltarea lor, creind zone de prosperitate ce ar fi iradiat și impulsionat întreaga țară. Pentru Germania ar fi fost mai avantajoase aceste investiții decât cele inerente integrării germanilor imigrați. Pentru mulți dintre aceștia, cu excepția celor foarte tineri și ușor adaptabili, Germania, în ciuda bunăstării materiale, mai mult sau mai puțin realizate, nu a reprezentat un vis împlinit. Împrăstiați și lipsiți de siguranța comunității tradiționale, ruși de pământul sfințit prin dăruirea părinților lor, în visurile lor “acasă” a rămas Ardealul sau Banatul. (Șvabii sătmăreni, aflați într-un stadiu avansat de maghiarizare, au plecat într-un număr mai mic). Din nefericire, satele germane, cu cele mai numeroase și frumoase biserici-cetăți din Europa, după plecarea acestora s-au degradat vizibil, atât din cauza guvernanților cât și a administrației locale.

29. Teama de a se declara germani, vine ca și la rămășițele celorlalte minorități din Ungaria, din îndelungata istorie trăită, a discriminării la care au fost supuse. Slovaci, de exemplu, se declaraseră în 1990 doar 10.459, dar în 2001, în perspectiva integrării europene, au îndrăznit 17.693, iar dintre germani 62.233. Din totalul de 314.000 (0,3% a populației din Ungaria), cu excepția Țiganilor (cca. 190.000), toate celelalte sunt resturi de minorități, în continuă scădere, deci în ultima fază a asimilării totale: armenii (620), bulgarii (1.358), croații (15.620), grecii (2.509), polonezii (2.962), românii (7.995), rutenii (1.098), sârbii (3.816), slovenii (3.040), ucrainenii

(5.070).

Atâta timp cât aceste minorități au fost viabile, li s-a refuzat dreptul de a-și păstra identitatea. Acum când sunt practic lichidate, li se oferă un simulacru de „autoadeterminare“ și, contrar legislației, reprezentanță în parlament prin partidele maghiare. Poate fi numit altfel decât cinism faptul că o astfel de politică este prezentată drept „model“ european?. Cum poate fi apreciată lipsa de reacție sau chiar acceptarea denumirii de “paradis al minorităților », de către reprezentanți de frunte ai națiunilor europene, dar și la București ?.

30. Generalii care purtau nume germane, ca și ceilalți generali cu nume nemaghiare, condamnați și executați pentru trădare, erau după mai mult de o jumătate de secol de maghiarizare, tot atât de germani, croați sau armeni, pe cât era român, faimosul general Czeecz (Țeț) János șeful de Stat Major al lui Kossuth, omul de încredere al Generalului Bem. Român de origine, fiu al unui grănicer român din Săsciori, jud. Făgăraș, a venit în fruntea armatelor maghiare să înăbușe revoluția română din Transilvania, jefuind și distrugând, se pare, până și excepționala bibliotecă a lui Iosif Sterca-Șuluțiu. În afară de șvabii dunăreni, mai ales cei din sud, care supuși agresiunilor sârbești au alunecat în tabăra maghiară, toate celelalte naționalități din Ungaria s-au ridicat cu arma în mână împotriva unei revoluții care le condiționa drepturile, de maghiarizarea pe care o urmărea cu criminală agresivitate. Stefan Ludwig Roth, conducătorul sașilor ardeleni, va plăti cu viața îndrăzneala de a fi propus și limba română, ca limbă oficială în Transilvania (“Spachkampf in Siebenbürgen”), și de a se fi opus alături de români, unirii acestora cu Ungaria.

După înfrângerea de la Șiria, în iulie 1849, Kossuth însuși promulgă o lege prin care acordă românilor aceleași drepturi cu celelalte naționalități. Prea târziu. În exil el va visa, plin de regrete, la o Confederație Dunăreană formată din Serbia, Croația, Ungaria și România.

31. Despăgubirile Ungariei acordate germanilor expulzați și jefuiți după al doilea război mondial, au fost mai mult decât simbolice, explicația fiind sărăcia țării. Ele au fost acordate în formă de cupoane, cu care se putea participa, alături de oricine altcineva, din Ungaria, la licitații ale unor terenuri agricole (bine`nțeleș dacă respectivul mai avea și banii pentru diferența de preț). Cupoanele erau recunoscute, atât cât valorau, și la cumpărarea de locuințe. Din păcate ele au ajuns la germanii expulzați după ce avuseseră loc două rânduri de licitații, așa încât cei mai mulți, nemaivând ce cumpăra, și-au luat de la bancă contravaloarea cupoanelor în forinți. Același gen inteligent de despăgubiri simbolice au avut loc și în România, inclusiv eludarea responsabilității, deci fără a-și cere scuze pentru crimele comise. (Anexa – „Despăgubiri ?“)

32. De fapt maghiarizarea a fost continuată și în Germania, prin activitatea membrilor reorganizați ai „Credință Patriei“ ce fuseseră expulzați și ei, împreună cu “trădătorii” din “Volksbund”, de patria recunoscătoare. Iată ce le cereau “credincioșii patriei maghiare” germanilor expulzați din Ungaria: „Toți șvabii din Ungaria, care vor cândva să se mai întoarcă în patrie, să-și mențină maghiaritatea, să-și îngrijescă limba și cultura maghiară, acestea să le transmită și copiilor lor; ei să-și păstreze neclintită conștiința și spiritualitatea maghiară“. Li se atrage atenția că „Cei care vor să se reîntoarcă acasă, în patria pierdută, acela să caute să ia legătura cu emigranții și să-și îndeplinească sarcina patriotică“; sau sunt amenințați deoarece în patrie (Ungaria), au apărut mari probleme privind repatrierea, din cauză că cei expulzați „și-au luat cetățenia germană, participă activ la alegerile din Germania de vest și au intrat în posturi“. Cu alte cuvinte li se cerea să nu se integreze în societatea germană. (Johann Weidlein, Maghiarizarea germanilor în Ungaria și în Germania, 1955). Adevărul este că sunt rare acele familii germane, expulzate din Ungaria, unde nu s-a vorbit în familie și maghiara. Cu atât mai mult au făcut-o maghiarii

emigrați, care au avut la dispoziție până la începutul anilor 90 și un liceu în limba maghiară, ultima oară la Kastl (Bavaria).

33. Să vedem ce drepturi acordau orașele maghiare românilor: „Din anul 1759 sunt cunoscute o hotărâre dietală la Turda și una a Consiliului orașului Târgu Mureș, de strictă interdicere a așezării în oraș a românilor.

Astfel la 15 decembrie 1759 Consiliul orașului Târgu Mureș printre alte hotărâri, la punctul III statuează ferm că – nici un locuitor din neamul valah să nu poată cumpăra, cu drept de proprietate, teren pe teritoriul orașului. Ba chiar și din terenul obștesc al orașului nici loc arător nici de cosit să nu li se dea românilor. (...ne adassekaz Olahoknak...). Mai gravă este prevederea finală a acestei hotărâri, potrivit căreia - ...Nimeni dintre orășeni (cives) să nu-i accepte (...ne protegallya...) și, cu atât mai vârtos, nimeni la casa sa, nici pe cei cunoscuți și cu atât mai mult, pe necunoscuții vagabonzi să nu-i ocrotească, ca și pe cei ce vor a se sustrage de la darea regească să nu-i găzduiască mai mult de trei zile și să nu le dea loc de așezare unora ca aceștia, aici, ba din contră să fie îndatorați a da de știre despre aceasta judeului suprem al orașului (...) Hotărârea a fost prevăzută, în vederea strictei ei aplicări, cu un riguros dispozitiv sancționar, potrivit căruia – dacă cineva va proceda potrivit celor de mai sus, să fie amendat de fiscalii orășenești fără întârziere (...irremissibiliter büntetődgyek).

Această hotărâre determinată de necesitatea legiferării unei mai vechi atitudini exclusiviste față de români, a plasat, apriori, în consens cu legislația medievală acceptată de Diploma Leopoldinum, națiunea română pe încă un veac și jumătate (1691-1849) la periferia societății civilizate transilvănene, imprimând în tot acest răstimp o forță de respingere și oprimare care a dus la contestarea acestui statut înjositor prin numeroasele memorii ale episcopului unit de la Blaj între 1736-1756 (Bunea, Episcopul, 56-117), prin răscoala lui Horea, apoi, la 1784 (David Prodan, Răscoala), prin Supplex Libellus valahorum în 1790-1792 (Prodan, Supplex) și prin revoluția de la 1848 – 1849

(Istoria României,IV). “(Ioan Ranca, „Românii din scaunele secuiești în antroponimele din conscripții“, Vol.I., Scaunul Mureș, p. 202-203).

Pentru a completa descrierea situației românilor să cităm din mărturia geografului austriac Hacquet, care a trăit aproape doi ani în Transilvania, 1763-1764, însoțit fiind peste tot de un tânăr țaran român, drept călăuză: „ Neamul acesta neglijat și asuprit are parte de pământurile cele mai rele din întreaga țară. Nu-i destul că românii, numai cerul știe cu ce drept, sunt surghiuniți de celelalte neamuri din principat pe pământurile cele mai pustii și mai părăsite, dar și acestea li se răpesc îndată ce sunt desfundate de români cu sudoarea feței lor pentru cultura porumbului. Fiecare sas sau ungur poate lua în stăpânire aceste locuri, chiar dacă românul le-a stăpânit sute de ani, gonindu-l pe acesta în munți cu toată familia sa, unde nu găsește decât stânci, sau chiar silindu-l să iasă din țară. Dacă un sat românesc este așezat în vecinătatea unui sat săsesc sau unguresc, românul nu are voie să se apropie de satele acestor două națiuni privilegiate mai aproape ca ȣiganii, ci el trebuie să se oprească ca o lepădătură, cam la jumătatea unei bătai de pușcă la gardul de măcieși, care înconjoară satele săsești și ungurești. Cu românul nu se leagă nici o prietenie și el este sortit numai pentru munca cea mai grea și umilitoare. El n-aude nici un cuvânt bun din gura cuiva și n-are zile de sărbătoare. Numai atunci își aduc aminte și de el, când ungurul sau sasul nu mai pot suporta sarcina, când s-au săturat cu totul de ea. Numai în acest caz românul este binevenit și pus să isprăvească pentru aceștia partea cea mai grea a muncii. Nici când nu voi uita cuvintele pe care un bătrân din neamul acesta din Cincul Mare le rostea pe patul morții: Mor bucuros, fiindcă nu las nici muiere, nici copii în robie. “

34. Cunoștințelor germane, avuseseră grije mediile de informare germane, manipulate de colaboratorii maghiari, “specialiști » în Europa de est, să le spele creierele. Atât pentru politicienii germani (inclusiv președintele von Weizsäcker) cât și pentru marea masă a germanilor, Ungaria a fost și este

exemplarul „paradis al minorităților“. Pe de altă parte, veșnic recunoscători pentru deschiderea graniței în septembrie 89, în mediile de informare germane, expulzarea germanilor unguri de după al doilea război mondial, a rămas până azi o temă tabu. Despre toate expulzările s-a putut vorbi (poloneză, cehoslovacă, iugoslavă, etc.), numai despre cea maghiară nici un cuvânt. În schimb “confundând” deportările în lagărele de muncă sovietice cu expulzarea, atunci când se înșiră țările din care au avut loc expulzări se menționează, adeseori, nu Ungaria ci România.

35. Hambuch a fost într-adevăr imediat marginalizat, hulit, ca orice voce critică ce îndrăznește să murdărească renumele maghiarimii. El și-a pierdut funcția și orice influență în Ungaria, dar a continuat să publice articole critice. De ex. În prestigiosul FAZ (Frankfurter Allgemeine Zeitung) din 17 decembrie 1994 „Wende in der Minderheitenpolitik hat nicht stattgefunden“ – În politica față de minorități schimbarea nu a avut loc.

36. Deportarea germanilor din România în lagărele de muncă forțată ale Uniunii Sovietice, la cererea acesteia, are loc începând din ianuarie 1945. Ele au cuprins cca 75.000 germani, bărbați între 17 și 45 de ani și femei între 18 și 30 de ani, 15% pierzându-și viața. Documentația întocmită, în perioada interbelică, de Andreas Schmit, președintele Partidului național-socialist al germanilor din România, a servit la identificarea relativ ușoară a celor ce urmau a fi deportați. La realizarea acțiunii au participat, după ce protestele Guvernului și ale și ale Regelui Mihai au rămas fără rezultat, și jandarmii români. Pentru aceste „momente de vinovăție“ România și-a cerut scuze prin vocea președintelui Iliescu, în 1995.

37. Partium (Partes adnexae) – denumirea părților estice și nord-estice ale regatului Ungar care după apariția Voivodatului autonom al Transilvaniei s-au alăturat acestuia. Numele provine din titlul principelui Transilvaniei – Princeps Transylvaniae, Comes Sicularum Partiumque regni hungariae Dominus. După

urcarea pe tron a lui Ioan Sigismund (1541) i s-au închinat, în afara celor transilvănene, și unele comitate maghiare. Prin pacea de la Spayer (1570 -71) dintre Maximilian I și Ioan Sigismund au fost recunoscute apartenența la Transilvania a comitatelor de Bihor, Zarand, Crasna, Maramureș și Solnocul de mijloc. Teritoriul său s-a modificat de mai multe ori, în funcție de echilibrul de forțe între Habsburgi și Principatul Transilvaniei. În 1693 a fost unit cu Ungaria, iar din 1733 până în 1848 aparține din nou Transilvaniei. În 1876, odată cu noua ordine administrativă este desființat. (După I. Lukinich, "Erdely területei változásai", Budapesta, 1918).

38. Pe lângă regionalizare una din modalitățile de pregătire a „dezmembrării“, la care revine cu insistență UDMR, este modificarea Constituției în sensul statului „multinațional“. De aceea maghiarii n-au recunoscut niciodată Constituția României. În declarația din ianuarie 1993, la al treilea congres al UDMR, Dl. Tokay György exprimă cât se poate de clar de ce: „Acuz în bloc parlamentarii UDMR pentru vina de a nu fi reușit să împiedice consfințirea în Constituție a atributului de stat național unitar al României... În fața noastră stau două obiective prioritare – să ne organizăm ca națiune și să luptăm împotriva Constituției“. Partidul (sau Uniunea culturală!?) aflat mereu, când la guvernare când alături de guvernanți, fără a fi recunoscut Constituția țării, („democrație originală”!) continuă lupta împotriva ei. Având în vedere suporterii interni și externi, și calitatea parlamentarilor români, șansele de reușită nu sunt deloc neglijabile.

39. Argumentul mereu repetat al D-lui Horvath, pentru a sublinia toleranța maghiară este fățarnic. El știe foarte bine că principiul „toleranței“ Regelui Ștefan cel Sfânt, cel puțin față de români, a fost, poate, valabil până în sec. al XIII-lea. În 1291 are loc la Alba Iulia ultima Dietă la care au fost chemați și „olahii“. Nu naționalitatea ci religia era pe vremea aceea hotărâtoare.

După „defecțiunea“ lui Ioniță Asan, împărat al românilor și bulgarilor, care optează pentru Bizanț și nu pentru Roma, la cererea papei începe prigoana împotriva ortodocșilor, socotiți schismatici și eretici. La sfârșitul sec. XIII (1299) Sinodul de la Buda hotărăște cu privire la preoții „schismatici“: „Acestora nu li se permite a ține cult dumnezeesc, a zidi capele, sau alte case sfinte, nici credincioșilor de a participa la astfel de cult divin sau a intra în astfel de capele. În caz de nevoie să se aplice împotriva acestor preoți puterea brahială“. Regele Ungariei se obligă prin jurământ „să prindă pe eretici și să-i alunge din Ungaria și din țările supuse lui“. În sec XVI regele Sigismund întărește dispozițiile după cum urmează : „Se despoaie de avere toți cnejii care țin pe moșiile lor preoți orodocși, ce duc poporul la rătăcire. Să se confiște proprietatea preoților ortodocși și să se expulzeze din țară. Căsătoria între ortodocși și cei de legea Romei este oprită, până ortodoxul nu se botează de către preotul latin. Nobilii, cnejii și țaranii își vor pierde moșiile, dacă nu-și botează copiii în legea catolică.“ Consecițele au fost că nobilimea română a fost silită să treacă la religia catolică, iar cei care au refuzat catolicizarea au decăzut din toate drepturile, intrând în masa poporului de rând. „Mulți dintre români, care fuseseră liberi, proprietari de pământ și oameni cu drepturi străvechi, au început să se îndrepte în toate părțile, și mai ales spre răsărit (Moldova, n.n) (Ștefan Meteș, „Emigrări românești din Transilvania în sec. XIII – XX“).

D-l Horvath nu poate să nu știe că odată cu apariția, la sfârșitul sec.al XVIII-lea, a naționalismului maghiar, se impune și principiul intoleranței față de toate celelalte naționalități, principiul unei singure limbi, a unei singure națiuni, opus celui al regelui Ștefan cel Sfânt. Johann Weidlein, unul din cei mai profunzi cunoscători ai mentalității maghiare, cel care și-a clădit cărțile pe nenumărate documente, spune că Ungaria „încă niciodată nu a respectat o lege, un tratat internațional sau o declarație privind protecția minorităților sale“ (Weidlein, Pannonica, 1979, p. 393). Nici astăzi nu o face, așa cum am demonstrat deja. Odată cu nașterea puternicului curent al

„turanismului“ (în ultimele decenii ale sec XIX), al nostalgiei după patria asiatică, păgânism și frații turanici (turco-tătarii, mongolii, tungușii), idolii maghiarilor vor fi, până azi, Attila, Csaba, Arpád sau Koppány (nepotul ce a condus răscoala păgânilor împotriva creștinismului introdus de regele Ștefan). De atunci „Luceafărul maghiarilor“ nu este Ștefan cel Sfânt ci Koppány : „Koppány este acel spirit măreț care se află astăzi deja irevocabil printre noi și iradiază nu numai asupra literaturii ci desigur asupra unor pături largi ale poporului“ (istoricul M. Ferdinandy, 1938). Albert Wass se prezenta pe el însuși drept ultimul “nepot” al lui Koppány (“Hungaria” din 30.12. 1949). Având în vedere specificul mentalității maghiare, nu este de mirare că bisericele „istorice“ maghiare îi adăpostesc astăzi statuile (“nepotului” Wass) și nici că cei ce se declară mari europeni au creat în jurul său un adevărat cult.

Turaniștii militau pentru întoarcerea spre est, deoarece din vest maghiarimea este amenințată de cultura europeană (Franz Toldy-Schedel, părintele istoriografiei literaturii maghiare, în 1872). Ei îi disprețuiau deja pe asimilați, adevărații maghiari fiind pentru ei doar cei de “rasă maghiară pură”. Faptul că încă din sec VI, înainte de sedentarizarea în Câmpia Panonică, au conviețuit cu avari, uturguri, cuturguri, turci, bulgari-unugunduri, chasari sau bașchiri, că după “descălecarea” s-au amestecat cu slavi, latini, cumani, pecenegi, gepizi, germani, evrei, armeni, etc., etc., în mai mare măsură decât alte popoare, și ele eterogene, ale Europei, îi predispune, se pare, pe maghiari să vorbească foarte des și convingător despre originea, înșușirile, tradițiile, etc., cu totul aparte și nobile, pur maghiare!!. De aici disprețul suveran, față de tot ceea ce ar putea impurifica maghiaritatea, inclusiv față de români, care oricum n-au nici urmă de cultură.

Iată ce scrie Ady Endre, considerat cel mai mare poet maghiar al sec. XX, turanist convins care-i combătea pe asimilați, mai ales pe cei de origine germană: „Aici, în această anticameră a Europei cu atâtea uși, unde din est și din vest, din toate părțile, se mătură înăuntru gunoiul, absolut nimic nu este

sigur. Ștefan cel Sfânt a fost primul nostru, aproape conștient furnizor de gunoi...Asemănătoare unei invazii de lăcuste s-a dovedit pentru această sărmană țară acea rasă a primilor sosiți care, jefuind și asociindu-se, îi stă și azi în cărcă“ (ziarul „Lumea“, 1910, nr.232, în Johann Weidlein „Imaginea germanului în literatura maghiară“, p. 168).

Faptul că D-l Horvat îl invocă cu insistență pe regele Ștefan, ține de o lege nescrisă a mentalității maghiare, ce ar putea fi astfel formulată – „nimic din ceea ce folosește cauzei maghirimii nu poate fi dezonorant. Totul este permis, fără reticențe, inclusiv falsificarea cu bună știință a adevărului.“

De aceea, alături de altele, documentul gândirii și simțirii maghiare necenzurate, oferit de conferința D-lui Horvath, trebuie să fie cunoscut. Pentru ca adevărata față a relațiilor maghiaro-române, a UDMR, a unora din “prieteni” europeni ai României, a politiciii românești și a unei bune părți a “intelighenției” autohtone să poată fi judecată de oricine.

Dixi et salvavi animam meam.

12.10.2006

În curând va apare:

Redobândirea hegemoniei maghiare
Volumul II

Cronologia acțiunilor budapestane și udmurite
Ioan Covăsneanu

Anexe (Documente)

Ioan Covăsneanu, Octavian Căpățână, Mihai Groza
Gheorghe Olteanu, Dorin Suciu, Monica Tripon

**Editura ANAMAROL vă oferă prin Bibliostar București
Libraria Mihai Eminescu sau comandă și plata ramburs:**

ROMANE

Rodica Elena Lupu	Glasul inimii / 10 lei
Paul Goma	Bonifacia / 25 lei
Paul Goma	Arta refugii / 25 lei
Paul Goma	Ostinato / 16 lei
Paul Goma	Patimile după Pitești / 18 lei
Paul Goma	Gherla-Lățești / 20 lei
Rodica Elena Lupu	Mana destinului / 7,50 lei
Rodica Elena Lupu	Timpul judecă și plătește / 7,50 lei
Rodica Elena Lupu	Miracolul vieții / 7,50 lei
Rodica Elena Lupu	O umbră din trecut / 7,50 lei
Rodica Elena Lupu	Eterna poveste / 7,50 lei
Stelian Mitadinu	Taina unui pachet de viață / 23 lei
Ștefan Dumitrescu	Și tu vei fi văzduh / 10 lei

PROZĂ SCURTĂ

Gabriela Căluțiu Sonnenberg	Vine seninul / 12 lei
Daniela Cioponea	În miezul zilei / 10 lei

ISTORIE

Paul Goma	Săptămâna roșie / 35 lei
Paul Goma	Jurnal 2004 / 40 lei
Paul Goma	Jurnal 2005 / 60 lei
Paul Goma	Jurnal 2006 / 70 lei

HOBY

- Ovidiu Creangă **Medicina alternativă văzută de un inginer**/20 lei
Ovidiu Creangă **Cu hipnoza și tu poți face minuni** / 20 lei
Rodica Elena Lupu **Sănătate și frumusețe** / 5 lei
Rodica Elena Lupu **leftin și gustos** / 7 lei

POEZII

- Roena Woolf **Clipa** / 5 lei
Rodica Elena Lupu **Voi trăi...Clipa** / 10 lei
Florin Iordache **Versuri de adio** / 12 lei
Sorin Olariu **Epigrame** / 8 lei

CĂLĂTORIE

- Rodica Elena Lupu **Vacanțe, vacanțe...** vol I/ 9 lei
Rodica Elena Lupu **Vacanțe, vacanțe...** Vol II/ 9 lei
Elena Buică **Prin sita vremii** / 15 lei
Colecția **TAINILE MĂRII NU SE CUNOSC DE PE MAL**
Roena Woolf **1. Vis împlinit** / 2,50 lei
Roena Woolf **2. O clipă de rătăcire** / 2,50 lei
Roena Woolf **3. Unde ești?** / 2,50 lei
Roena Woolf **4. De ce oare?** / 2,50 lei
Roena Woolf **5. Problemă de familie** / 2,50 lei
Roena Woolf **6. Viviana** / 2,50 lei
Roena Woolf **7. Campionul** / 2,50 lei

Tipărită în România
2008

Editura **ANAMAROL**

București,
str. Fabricii, nr. 2BA/13, sector 6
e-mail: **lupurodica@yahoo.com**; tel: 0723 339 331

Director:
Rodica Elena LUPU

Tiparul executat:
Imprimeriile GUTENBERG

Tel: 021 3450926